

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยการสมรสข้ามวัฒนธรรมและการปรับตัวของคนไทยดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพตามแนวการวิจัยทางมานุษยวิทยา (Anthropological Fieldwork) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต (Observation) การสัมภาษณ์เจาะลึก (In – Dept Interview) รายบุคคล ชาย/หญิงคนไทยที่เป็นสามี/ ภรรยาที่สมรสข้ามวัฒนธรรม จำนวน 18 ราย คณะกรรมการอำนวยการฯ คณะกรรมการที่ปรึกษาฯ คณะกรรมการบริหารสหพันธ์ครอบครัวเพื่อความสามัคคีและสันติภาพโลก (ประเทศไทย) 7 รายและการสนทนากลุ่มคู่สมรสข้ามวัฒนธรรมที่สมัครใจยินดีให้ข้อมูลจำนวน 9 ราย

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดประสงค์การวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาสภาพวิถีชีวิตและสาเหตุของการตัดสินใจสมรสและผลกระทบของการสมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทย

1. ข้อมูลพื้นฐานของผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทย
2. สภาพวิถีชีวิตของคนไทยที่เป็นสามี/ ภรรยา
3. สาเหตุของการตัดสินใจสมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทย
4. สภาพปัญหา/ อุปสรรคของคนไทยที่สมรสข้ามวัฒนธรรม
5. ผลกระทบของการสมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทยที่มีต่อสถาบันครอบครัว สังคม

และวัฒนธรรมไทย

ตอนที่ 2 ศึกษาแนวทางการปรับตัวของคนไทยที่สมรสข้ามวัฒนธรรม

**ตอนที่ 1 ศึกษาสภาพวิถีชีวิตและสาเหตุของการตัดสินใจสมรสและผลกระทบของ
การสมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทย**

ข้อมูลพื้นฐานของผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทย

ตารางที่ 1 แสดงเพศ อายุและภูมิลำเนาเดิมของผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทย

ผู้ให้ข้อมูลรายที่	เพศ	อายุ	ภูมิลำเนาเดิม
1	หญิง	36	อยุธยา
2	ชาย	35	ยะลา
3	ชาย	37	กรุงเทพฯ
4	ชาย	44	เชียงใหม่
5	ชาย	43	ร้อยเอ็ด
6	ชาย	63	นครศรีฯ
7	ชาย	35	ยะลา
8	ชาย	41	สงขลา
9	ชาย	40	ร้อยเอ็ด
10	ชาย	45	เพชรบูรณ์
11	หญิง	64	เชียงราย
12	หญิง	54	กรุงเทพฯ
13	ชาย	45	กรุงเทพฯ
14	หญิง	32	กรุงเทพฯ
15	ชาย	54	กรุงเทพฯ
16	หญิง	32	สมุทรสาคร
17	หญิง	43	นครศรีฯ
18	หญิง	33	นครศรีฯ

จากตารางที่ 1 พบว่าผู้สมรสข้ามวัฒนธรรม 18 ราย เป็นเพศชาย 11 ราย เพศหญิง 7 ราย อายุตั้งแต่ 32 – 64 ปี มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในกรุงเทพฯ 5 ราย ย้ายมาจากต่างจังหวัด 13 ราย รวมทั้งสิ้น 18 ราย ผู้ให้ข้อมูลที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ต่างจังหวัดรู้จักสหพันธ์ฯ ขณะที่ย้ายถิ่นฐานมาทำงาน และศึกษาต่อในกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่สหพันธ์ฯ ตั้งอยู่

ตารางที่ 2 แสดงระดับการศึกษาและสถาบันที่จบการศึกษาผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทย

ผู้ให้ข้อมูลรายที่	ระดับการศึกษา	สถาบันการศึกษาที่จบ
1	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
3	ปริญญาโท	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	พาณิชย์การเชียงใหม่
5	มัธยมศึกษาปีที่ 6	โรงเรียนเมืองสรวงฯ
6	อนุปริญญา	วิทยาลัยเกริก
7	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
8	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
9	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
10	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
11	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
12	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยมหิดล
13	มัธยมศึกษาปีที่ 5	โรงเรียนสวนกุหลาบ
14	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
15	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	วิทยาลัยเพาะช่าง
16	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
17	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
18	ปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

จากตารางที่ 2 พบว่าระดับการศึกษาของผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมอยู่ในระดับปริญญาตรีมากที่สุดจำนวน 13 ราย น้อยสุดคือระดับมัธยมศึกษา จำนวน 2 ราย ส่วนผู้จบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาโท 1 รายคือผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3 ที่เหลืออีก 3 ราย จบระดับอนุปริญญา สำหรับสถานศึกษาที่ผู้ให้ข้อมูลจบการศึกษามากที่สุดคือมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบ 8 ราย เนื่องจากเป็นมหาวิทยาลัยเปิดและเป็นพื้นที่หลักที่ตั้งอยู่ใกล้สหพันธ์ฯ ส่วนใหญ่นักศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งนี้มาจากต่างจังหวัด การที่สมาชิกสหพันธ์ฯ เข้าไปเป็นเพื่อนที่ดีให้คำชี้แนะช่วยเหลือด้วยความจริงใจ จึงเป็นการเปิดใจให้เรียนรู้ข้อมูลข่าวสารใหม่ๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, 7, 8, 9, 10, 14 และ 17 ได้รู้จักหลักปรัชญาฯ ขณะกำลังศึกษาอยู่ในสถาบันแห่งนี้

ตารางที่ 3 แสดงเชื้อชาติของกลุ่มสมรส การจดทะเบียน จำนวนปีที่สมรสและจำนวนบุตรของผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทย

ผู้ให้ข้อมูล รายที่	สามี/ภรรยา เป็นชาว	จดทะเบียน สมรส	จำนวนปี ที่สมรส	จำนวน บุตร
1	ฟิลิปปินส์	จดทะเบียน	14	1
2	ไต้หวัน	จดทะเบียน	2	1
3	ไต้หวัน	จดทะเบียน	9	2
4	ญี่ปุ่น	จดทะเบียน	18	3
5	ญี่ปุ่น	จดทะเบียน	7	2
6	บราซิล	จดทะเบียน	28	2
7	ฟิลิปปินส์	จดทะเบียน	2	3
8	ญี่ปุ่น	จดทะเบียน	11	3
9	ญี่ปุ่น	จดทะเบียน	12	4
10	ญี่ปุ่น	จดทะเบียน	14	-
11	แอฟริกัน	ไม่ได้จดทะเบียน	2	-
12	โคลัมเบีย	จดทะเบียน	18	1
13	ญี่ปุ่น	จดทะเบียน	20	2
14	เคนย่า	ไม่ได้จดทะเบียน	3	1
15	ญี่ปุ่น	จดทะเบียน	23	2
16	ญี่ปุ่น	จดทะเบียน	2	1
17	ฟิลิปปินส์	จดทะเบียน	12	2
18	ฟิลิปปินส์	จดทะเบียน	1	1

จากตารางที่ 3 พบว่าคู่สมรสเป็นชาวญี่ปุ่นจำนวน 8 ราย รองลงมาคือชาวฟิลิปปินส์ 4 ราย ชาวไต้หวัน 2 ราย นอกนั้นเป็นชาวบราซิล โคลัมเบีย เคนย่าและแอฟริกันเชื้อชาติละ 1 ราย รวม 4 ราย จดทะเบียนสมรสแล้ว 16 ราย อีก 2 รายยังไม่ได้จดทะเบียนคือรายที่ 11 เนื่องจากทั้งคู่อยู่ในวัยเกษียณอายุแล้วและรายที่ 14 สามีเป็นชาวเคนย่าขณะสมรสทั้งสองคนประกอบธุรกิจอยู่ในประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งไม่สะดวกในการจดทะเบียน ณ เวลานั้นและปัจจุบันยังไม่ได้ตกลงกันว่า จะอาศัยอยู่ในประเทศใดอย่างถาวร ส่วนจำนวนปีที่สมรส สูงสุด 28 ปีคือรายที่ 6 อายุ 63 ปี เป็นสมาชิกรุ่นแรกและอาวุโสที่สุดในสหพันธ์ ภรรยาเป็นชาวบราซิล มีบุตร 2 คน

ตารางที่ 4 แสดงอาชีพ รายได้ ที่อยู่อาศัยและสถานที่ทำงานของผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทย

ผู้ให้ข้อมูล รายที่	ที่อยู่อาศัย	อาชีพ	สถานที่ ทำงาน	รายได้/ เดือน/ บาท
1	บ้านเช่า	มูลนิธิฯ	มูลนิธิสหพันธ์ฯ	50,000
2	บ้านตนเอง	ธุรกิจฯ	-	50,000
3	บ้านตนเอง	มูลนิธิฯ	มูลนิธิสหพันธ์ฯ	30,000
4	เช่าซื้อ	พณ.บริษัท	-	40,000
5	บ้านเช่า	มูลนิธิฯ	มูลนิธิสหพันธ์ฯ	40,000
6	บ้านตนเอง	เกษียณอายุ	-	20,000
7	บ้านเช่า	มูลนิธิฯ	มูลนิธิสหพันธ์ฯ	30,000
8	บ้านเช่า	พณ.บริษัท	บริษัทเซอิโร	30,000
9	เช่าซื้อ	พณ.บริษัท	บริษัทอิลวา	70,000
10	บ้านเช่า	ธุรกิจฯ	-	30,000
11	บ้านตนเอง	เกษียณอายุ	-	-
12	บ้านตนเอง	พยาบาล	สถานทูตสหรัฐฯ	50,000
13	บ้านตนเอง	ธุรกิจฯ	บริษัทแอมเวย์	30,000
14	บ้านเช่า	ธุรกิจฯ	มูลนิธิสหพันธ์ฯ	20,000
15	บ้านเช่า	มูลนิธิฯ	มูลนิธิสหพันธ์ฯ	35,000
16	บ้านเช่า	มูลนิธิฯ	บริษัทนิวลายส์	30,000
17	บ้านเช่า	พณ.บริษัท	บริษัทนิวลายส์	40,000
18	บ้านเช่า	พณ.บริษัท	มูลนิธิสหพันธ์ฯ	30,000

จากตารางที่ 4 พบว่าผู้ให้ข้อมูลอยู่บ้านเช่า 10 ราย ซึ่งบุคคลเหล่านี้มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ต่างจังหวัดและย้ายมาประกอบอาชีพในกรุงเทพฯ ในปัจจุบัน สำหรับผู้ที่มีบ้านเป็นของตนเอง นั้น พบ 6 ราย เป็นบ้านที่บิดามารดาซื้อให้อาศัย เนื่องจากบิดามารดามีฐานะทางการเงินเป็นคนไทย เชื้อสายจีนประกอบอาชีพค้าขาย มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในกรุงเทพฯ ส่วนด้านอาชีพนั้นผู้ให้ข้อมูลประกอบหลากหลายอาชีพ ส่วนใหญ่เป็นเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิสหพันธ์สันติภาพสากล ที่สหพันธ์ฯ ตั้งกักอยู่นอกนั้นเป็นพนักงานในบริษัทที่ทำธุรกิจในเรื่องของสหพันธ์ฯ สำหรับรายได้พบว่าผู้ให้ข้อมูลมีรายได้ อยู่ระหว่าง 20,000 – 70,000 บาทต่อเดือน

ตารางที่ 5 แสดง เพศ อายุ อาชีพ สถานภาพ ระดับการศึกษา คู่สมรส ตำแหน่งของคณะกรรมการ สหพันธ์ฯ

คณะกรรมการ ลำดับที่	เพศ	อายุ	อาชีพ	ระดับการศึกษา	คู่สมรส	ตำแหน่ง/หน้าที่การงาน
1	ชาย	55	มุลนิธิฯ	ปริญญาโท	ไทย-ไต้หวัน	ที่ปรึกษาสหพันธ์ฯ
2	ชาย	48	มุลนิธิฯ	ปริญญาโท	ไทย-ญี่ปุ่น	รองประธานสหพันธ์ฯ
3	ชาย	53	มุลนิธิฯ	ปริญญาโท	ไทย-ญี่ปุ่น	ฝ่ายเศรษฐกิจสหพันธ์ฯ
4	ชาย	45	มุลนิธิฯ	ปริญญาโท	ไทย-ไทย	ผู้อำนวยการฝ่ายการศึกษา
5	หญิง	39	มุลนิธิฯ	ปริญญาตรี	ไทย-ไทย	รองประธานสหพันธ์ฯ
6	หญิง	52	มุลนิธิฯ	ปริญญาโท	ฟิลิปปิน-ไทย	ที่ปรึกษารอบครัวไทย-ฟิลิปปิน
7	หญิง	48	มุลนิธิฯ	ปริญญาตรี	ญี่ปุ่น-ไทย	ที่ปรึกษารอบครัวไทย-ญี่ปุ่น

จากตารางที่ 5 พบคณะกรรมการอำนวยการฯ คณะกรรมการที่ปรึกษาและคณะกรรมการ - บริหารสหพันธ์ฯ ก่อนเคยทำงานภายนอกแต่เมื่อเรียนรู้หลักปรัชญาแล้วเห็นคุณค่าในการอยู่เพื่อสังคม จึงได้เสียสละมาทำงานในมูลนิธิสหพันธ์สันติภาพสากล (แห่งประเทศไทย) ที่สหพันธ์ฯ สังกัดอยู่ จะเห็นได้ว่าบุคคลเหล่านี้ล้วนเป็นผู้มีการศึกษาและมีรายได้สูงจากงานอาชีพแต่ได้ปฏิเสธเลือก สิ่งที่ดีกว่าคือการอยู่เพื่อสังคม โดยให้เหตุผลว่าแม้งานมูลนิธิฯ จะได้ค่าตอบแทนน้อยแต่มีคุณค่า ทางด้านจิตใจและมีความสุขมากกว่า อนึ่ง คณะกรรมการฯ เหล่านี้ต่างผ่านกระบวนการรับสมัคร สรรพคัดเลือกสรรหานานาชาติโดยการจับคู่ (Matching) ให้จากสาธารณชน คร.ชั้น เมือง มูน และได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการฯ ระดับชาติของประเทศไทย

1. ภูมิหลังก่อนเป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ

พบว่าก่อนที่จะให้ข้อมูลจะรู้จักสหพันธ์ฯ ทุกรายอยู่ในวัยหนุ่มสาวจบการศึกษาแล้ว ทั้งสิ้น อยู่ในวัยสร้างฐานะแต่ยังไม่มีครอบครัว รู้จักสหพันธ์ฯ ผ่านการเผยแพร่หลักปรัชญาของ สมาชิกที่ออกไปตามสถานที่ต่างๆ เช่น สถาบันการศึกษา สถานที่ทำงาน สวนสาธารณะ เป็นต้น เพื่อนำเสนอหลักปรัชญาฯ ให้กับบุคคลต่าง ๆ สำหรับกิจกรรมที่มักนำเสนอตามสถาบันการศึกษา เพื่อให้ได้ผู้สนใจเข้าเป็นสมาชิก โดยการตั้งเป็นชมรมต่าง ๆ เช่น ชมรมสอนภาษา ชมรมกีฬา เป็นต้น จากนั้น จึงได้สอดแทรกหลักปรัชญาฯ และแนะนำให้รู้จักองค์กรภายหลัง หากใครสนใจ สามารถสมัครเข้าอบรมสัมมนาหลักปรัชญาฯ ตามหลักสูตรที่กำหนดเป็นระดับและได้เชิญชวน ให้สมัครเป็นสมาชิกภายหลังการอบรมเสร็จสิ้นแล้ว ดังจะเห็นได้จากคำสัมภาษณ์

“รู้จัก ... โดยผ่านสมาชิกขององค์กรท่านหนึ่งเป็นคนแนะนำในเรื่องของ ... แนวทาง
การสร้างครอบครัวอุดมคติครับเลยสนใจอยากจะมาศึกษาว่าองค์กรที่นี่มีหลักปรัชญาซึ่ง
ตรงกับความต้องการของตนเองพอดี ตอนนั้นทำงานอยู่โรบินสันสีลมเป็นพนักงานห้าง”
(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“คุณพ่อเองส่งมิชชันนารีมา 3 คนมาที่ประเทศไทยมาจากอเมริกา ญี่ปุ่น เยอรมัน
ตอนนั้นเข้าบ้านเล็กๆ แล้วเราก็ศึกษาหลักการ... ผมเองผมก็ตั้งใจว่าจะศึกษาให้มากขึ้น ตอนนั้น
ผมหาเงินจะไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษก็มาเจอหลักการก่อน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์,
29 เมษายน 2553)

ส่วนอีกกลุ่มหนึ่ง อยู่ในวัยรุ่นหนุ่มสาวกำลังศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษาทั้ง
ระดับพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา พบมากที่สุดคือหนุ่มสาวที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย
รามคำแหง เนื่องจากเป็นบริเวณพื้นที่ใกล้กับสหพันธ์ฯ นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้ให้ข้อมูลทุกราย
ล้วนไม่เคยรู้จักหลักปรัชญาฯ มาก่อน ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ต่างจังหวัดและได้ย้ายมาศึกษาต่อ
ในระดับที่สูงขึ้นในเขตกรุงเทพฯ และผู้ให้ข้อมูลแต่ละรายต่างไม่เคยตั้งเป้าหมายไว้ก่อนว่าตนจะ
สมัครเข้ามวัดธรรมดั่งคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“จุดเริ่มต้นในเริ่มแรกไม่ได้พูดถึงเรื่องการแต่งงาน เริ่มแรกในสมาคมก็มีเพื่อนรุ่นพี่
ที่เขาเข้ามาอยู่ก่อนก็มาแนะนำ มารู้จักกับสมาคมนี้ มีสอนภาษาอังกฤษ แล้วก็มีการอบรมให้เราเป็น
เยาวชนที่ดี ตอนนั้นผม 20 ผมเรียนรามฯ อยู่ปี 2 จำได้ปี 1998 เดือนประมาณเดือนมีนา ผมคิดว่า
ลองดูไม่เสียหายอะไร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“รู้จักสหพันธ์ฯ ตั้งแต่เริ่มเรียนรามฯ เริ่มปฐมนิเทศก็มีพี่ๆ เข้ามาแนะนำองค์กรแนะนำ
กิจกรรมต่างๆ ก็ร่วมมาเรื่อยๆ หลังจากร่วมกิจกรรม ก็เห็นมีความแตกต่างคือการดำเนินชีวิตมีแบบ
แผน มีแนวคิดที่เป็นตัวอย่างให้กับเราได้ตลอด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 18 กันยายน 2553)

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มเป้าหมายที่สมาชิกสหพันธ์ฯ ประสงค์เผยแพร่หลักปรัชญาฯ
คือกลุ่มวัยรุ่นหนุ่มสาวที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยและผู้ที่จบการศึกษาแล้วมีงานทำแต่ยังไม่ได้
สมรสโดยตั้งเป็นชมรมต่างๆ และใช้กิจกรรมเป็นสื่อจากนั้นได้สอดแทรกหลักปรัชญาฯ ในภายหลัง
สำหรับยุทธวิธีการแนะนำให้ผู้สนใจรู้จักหลักปรัชญาฯ สมาชิกสหพันธ์ฯ มักจะหยิบยกประเด็น
ปัญหาครอบครัวที่สังคมเผชิญอยู่ในปัจจุบัน อาทิเช่น ปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์
นอกสมรส ปัญหาการทำแท้ง ปัญหายาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม เป็นต้น เป็นสะพานนำไปสู่ประเด็น
ที่ต้องการนำเสนอคือหลักปรัชญาฯ ในลำดับต่อไป

2. ภูมิหลังครอบครัว

พบผู้ให้ข้อมูล 3 กลุ่ม คือกลุ่มแรกผู้ให้ข้อมูลมีภูมิหลังมาจากครอบครัวที่มีฐานะ เศรษฐกิจดี มีความพร้อมได้รับการเลี้ยงดูอย่างอบอุ่นมีทั้งบิดา/ มารดา มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ เป็นครอบครัวคนไทยเชื้อสายจีนประกอบอาชีพค้าขายฐานะมั่นคงเป็นกลุ่มบุคคลที่มีการศึกษาดี จบจากสถาบันที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับของสังคมซึ่งกลุ่มนี้จะมีความมั่นใจในตนเองสูงในด้านวิชาความรู้ แต่จิตใจภายในแสวงหาความหมายของชีวิตและแสวงหาคำตอบข้อสงสัยโดยการศึกษาปรัชญาลัทธิความเชื่อต่าง ๆ ที่คิดว่าจะตอบความสงสัยของตนได้ ดังตัวอย่างผู้ให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

“ครอบครัว เป็นจีนแคะ ทำร้านขายจิ๋วเวอร์รี่ ทำกระเป๋านางจะเขี่ยอยู่ถนนสีลม ซึ่งก่อนที่ผมจะมารู้จักหลักการ ผมสอบเข้าจุฬาฯ ได้อันดับหนึ่ง คือเมื่อก่อนเรามีเจตนาธรรมที่จะดำเนินชีวิตให้มั่นคงทางเศรษฐกิจเหนือกว่าคนอื่น แต่ผมเชื่อเรื่องจิตวิญญาณ ผมก็สนใจเกี่ยวกับแนวคำสอนของท่านพุทธทาสฯ... หลังจากเรียนจบที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ที่จุฬาฯ แล้วก็มาเรียนปริญญาโทก็มาพบกับเพื่อนที่เคยเป็นเพื่อนสนิท เป็นนักคิดนักปรัชญา เขาเคยเป็นปฏิบัติศาสนธรรมสายธรรมกายมาก่อน พอเขามารู้จักหลักการนี้ผมเห็นชีวิตเขาเปลี่ยนไป มีเป้าหมายชัดเจน”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ตอนนั้นประมาณซัก 22 กว่าเอง คิดว่าอายุ 30 ถ้าเราไม่เข้าใจเกี่ยวกับจุดประสงค์ของชีวิตจะไม่ยอมมีชีวิตอยู่ มีความรู้สึกว่ายอายุสามสิบจะต้องตาย เป็นความรู้สึกที่อธิบายไม่ได้ รุนแรงมาก... ตั้งแต่เด็กอายุประมาณซักเจ็ดขวบ ตอนที่โทรทัศน์เพิ่งออกขาวดำแล้วเห็นประธานาธิบดีเคนเนดี ถูกลอบฆ่า น้ำตาไหล ใครๆ ก็บอกว่ารู้จักเขาหรือไม่รู้หรอกแต่ว่าทำไมต้องฆ่ากันอย่างนี้ด้วย คือเห็นเลือดกระฉูดก็เลยกลายเป็นเด็กซีเรียสมาตั้งแต่เล็กแต่ตอนเด็กๆ นี่เคร่งศาสนาเลย”

(ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่สอง มีฐานะเศรษฐกิจปานกลางมีความพร้อมเช่นเดียวกับกลุ่มแรก ถูกเลี้ยงดูจากครอบครัวอย่างอบอุ่นมีทั้งบิดา/มารดา มีความพร้อมทั้งฝ่ายกายภาพภายนอกและจิตใจ ภายในจึงไม่รู้สึกว่าต้องการสิ่งใดมาเติมเต็มนอกจากแสวงหาความมั่นคงของชีวิตด้วยการทุ่มเทกับการทำงานสร้างฐานะให้มั่นคง สำหรับแรงจูงใจที่กลุ่มบุคคลเหล่านี้สมัครเป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ เนื่องจากต้องการมีครอบครัวอุดมคติตามหลักปรัชญาฯ ตามที่สมาชิกสหพันธ์ฯ ได้นำเสนอจึงคิดว่าน่าจะลองดูไม่เสียหายอะไร จึงได้ตัดสินใจสละเวลาลองเข้าร่วมกิจกรรมและเข้าอบรมสัมมนาหลักปรัชญาฯ เห็นว่าดีเลยสมัครเป็นสมาชิก ดังคำสัมภาษณ์

“ตอนแรกทำงานอยู่ที่กรุงเทพได้ประมาณ 7 ปี ก่อนนั้นก็ทำงานห้างร้านกับคนจีน

2 ปี ก็พอดีว่าช่วงนั้นห้างที่โรบินสันที่รัชดาเปิด ผมก็ทำงานที่นั่นประมาณ 5 ปี ก็มีคนมาแนะนำ ในช่วงปีที่ 3-4 ก็เลยได้มีโอกาสได้เข้ามาศึกษาหลักปรัชญาคำสอนของท่านสารคุณมนกัต์ตัดสินใจ มาเป็นสมาชิกเริ่มแรกก็เป็นสมาชิกอาสาสมัคร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553)

ส่วนผู้ให้ข้อมูลกลุ่มสุดท้าย มาจากครอบครัวที่มีปัญหาขาดความพร้อม บิคาบารดา แยกทางกันจากหลายสาเหตุ เช่น บิคาบิภรรยาบ่อยและนำเข้ามาอยู่ในบ้าน บางรายบิดาเสียชีวิต มารดาสมรสใหม่ ต้องดิ้นรนทำงานหารายได้เลี้ยงชีพและส่งเสียตนเองเรียนหนังสือตั้งแต่ยังเป็นเด็ก กลุ่มนี้ไม่ได้สนใจสิ่งอื่นนอกจากเสาะแสวงหาเงินเพื่อเป็นปัจจัยยังชีพให้ตนเองอยู่รอดในสังคม ส่วนสภาพจิตใจภายในมีบาดแผลจากวัยเด็กที่สภาพครอบครัวแตกแยกขาดความอบอุ่น ดังจะเห็นได้จาก ตัวอย่างการสัมภาษณ์เหล่านี้

“พื้นฐานครอบครัวผมพ่อแม่ก็หย่าร้างกัน ตัวเองก็ไม่อยากแต่งงานหรือหาคู่ มองดูแล้ว มันจะมีความสุขหรือแต่งอะไรอย่างนี้ละครับ รู้สึกว่ามันไม่มีอะไรยั่งยืน ... ตอนนั้นอยู่ซัก ม. ป่วย แล้วครับแต่เขาก็แยกกันอยู่นานแล้ว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553)

“ส่งผลกระทบต่ออย่างมากในวัยเด็ก ผมจะถูกโปรแกรมไว้เลยว่าอย่าเหมือนพ่อ แม่ มีกระบาย ความทุกข์กับเพื่อนบ้านเพราะเหตุที่พ่อเป็นคนเจ้าชู้ เมื่อกลับบ้านก็จะหันมาที่ผมบอกว่าอย่าเหมือน พ่อละนะ ตอนนั้นผมอายุ 7 ขวบ 8 ขวบ ก็จะถูกหมายหัวเลย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“ความที่เราโตขึ้นมาในครอบครัวของคนจีนซึ่งลูกชายจะมีความสำคัญมากกว่าผู้หญิง ตั้งแต่โตขึ้นมารู้สึกว่าแข่งขันกับพี่ชายกับน้องชายมาตลอด คิดว่าไม่ได้ด้อยไปกว่าเขา เก่งกว่าด้วยซ้ำ คือไม่จำเป็นต้องแต่งงาน แล้วก็เห็นคู่พี่น้องที่แต่งงานไปแล้วถูกคลุมถุงชน เขาก็ไม่ได้มีความสุข พวกที่รักกันเองก็ไม่ได้มีความสุข” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“ตอนแรกก็ไม่ได้อยากมีครอบครัวเป็นเพราะพื้นฐานครอบครัวมึง พี่สาวก็ไม่ยอม แต่งงานซักทีตัวเองก็เลยไม่อยากแต่งด้วย แล้วพ่อแม่ก็ชอบทะเลาะกันก็เลยไม่อยากแต่ง แต่พอ มาเจอทีนี้ก็เห็นตัวอย่างเยอะมาก แล้วอีกอย่างชอบเด็กๆ อ่า ... อยากจะมีลูกแต่ไม่อยากมีสามี” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 17, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ตอนที่เรียนหนังสือก็ทำงานไปด้วย เมื่อคุณพ่อเสียชีวิตท่านก็มีสามีใหม่ค้าขายอยู่ที่อำเภอ เสนา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

พบว่าประสบการณ์ในวัยเด็กที่เติบโตท่ามกลางสภาพครอบครัวแตกแยกขาดความรัก ความอบอุ่น ล้วนส่งผลให้ผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้มีทัศนคติไม่ดีต่อการสมรสและการมีครอบครัว นอกจากนี้ ยังมองโลกในแง่ร้ายขาดความเชื่อมั่นในตนเองอีกด้วย

3. สภาพสังคมและการปรับตัว

ก่อนที่ผู้ให้ข้อมูลจะศึกษาหลักปรัชญาฯ บางรายไม่คิดจะสมรสและมีครอบครัว เนื่องจากมีความหวาดกลัววิตกกังวลว่าภายหลังสมรสแล้วจะล้มเหลวคล้ายกับบุคคลที่ตนเคยพบเห็นในอดีต ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ ญาติ เพื่อนและคนในชุมชนที่รู้จักคุ้นเคยทะเลาะเบาะแว้ง คบคิดทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน อีกทั้งผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวบางรายบกร่องต่อหน้าที่ของตน บุตร/ธิดาขาดการเอาใจใส่ถูกทอดทิ้งขาดความสุขในการครองคู่ เหล่านี้เป็นต้น ในที่สุดก็จบลงด้วยการหย่าร้างส่งผลกระทบต่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย ดังคำสัมภาษณ์ต่อไปนี้

“จากครอบครัวที่เราโตขึ้นมาบวกกับและสภาพแวดล้อมในหมู่บ้านที่เราอยู่เห็นบรรยากาศทะเลาะเบาะแว้ง คบคิดกันของสามีภรรยา ผมค้นคว้าถ้ามันมีที่ๆ ทำให้ผมเรียนแล้วมีครอบครัวที่ดี ผมก็สนใจจะศึกษา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“ที่จริงแล้วผมไม่เคยคิดนะว่าจะต้องแต่งงานคือผม ... ผมกลัว เห็นเขาแต่งงานแล้วก็หย่าร้าง เอ...เราจะกล้าหรือ เราจะสร้างครอบครัวได้มั้ย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“พื้นฐานครอบครัวผมพ่อแม่ก็หย่าร้างกัน ตัวเองก็ไม่อยากแต่งงานหรือครอบครัวมองดูแล้ว ผมมีความรู้สึกว่ามีอะไรที่ยืนและแน่นอน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ไม่อยากแต่งงาน มีความรู้สึกอยากมีครอบครัวนะคะ แต่ว่ามองๆ ดูแล้วมีแต่คู่ที่ไม่มีความสุข ซึ่งเราไม่มั่นใจ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“ตั้งแต่เด็กๆ ก่อนที่เราจะมารู้จักสหพันธ์ รู้จักกับโครงการนี้ เห็นสังคมภายนอกมันยังงั๊วไม่รู้สิ แล้วก็ไม่ได้คิดที่จะแต่งงานด้วยนะ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 18, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

จะเห็นได้ว่าประสบการณ์เลวร้ายจากสภาพครอบครัวเหล่านั้นยังคงฝังอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ จึงส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นและมีทัศนคติด้านลบต่อการสร้างครอบครัวและปรับตัวด้วยการครองโสดหรืออยู่คนเดียวซึ่งคิดว่าไม่เสี่ยงต่อการหย่าร้าง นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้ให้ข้อมูลบางรายมีความรู้สึกหวั่นไหวในจิตใจจึงสร้างเกราะป้องกันตนเองขึ้นเพื่อจะได้ไม่ต้องเผชิญกับปัญหาหย่าร้างและเชื่อว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุดสำหรับการดำรงชีพในสังคมปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าสถาบันครอบครัวมีบทบาทสำคัญต่อการเลี้ยงดูบุตร/ธิดาให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์มีความพร้อมทั้งฝ่ายร่างกาย จิตใจอารมณ์สังคมและสติปัญญาเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพของชุมชนสังคมและประเทศชาติ

4. การเป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ

ผู้ที่จะเป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ ได้นั้นจะต้องเรียนรู้หลักปรัชญาฯ ก่อน หากบุคคลใดสนใจก็สามารถตัดสินใจเข้ารับการอบรมสัมมนาหลักปรัชญาฯ อย่างละเอียดในหลายหลักสูตรตามที่สหพันธ์ฯ กำหนดโดยเริ่มจากหลักสูตร 1 วันเป็นการแนะนำองค์กร จากนั้นหลักสูตรเบื้องต้น 5 วัน หลักสูตรระยะกลาง 21 วัน และหลักสูตรขั้นสูง 40 วัน ซึ่งมีเนื้อหาหลักเหมือนกันจะแตกต่างกันในรายละเอียดเท่านั้น ซึ่งผู้ให้ข้อมูล ได้ยืนยันจากคำสัมภาษณ์ ดังนี้

“ตอนนั้นเข้ารับการอบรมเพื่อให้เราเชื่อมั่นลัทธิซึ่งในปรัชญา ก่อนซึ่งขณะนั้นเราเป็นนักศึกษาอยู่ เราก็ศึกษาเต็มที่แล้วสิ่งที่ประทับใจที่สุดคือเรื่องครอบครัว (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“พอเราได้มาศึกษาปรัชญาแนวคิดของท่านสารคุณมุนในเรื่องปรัชญาการสร้างชีวิต ครอบครัวก็มีความรู้สึกว่าจะตรงกับที่เราคิดไว้อยู่ จึงตัดสินใจที่คิดไว้อยู่ก็เลยเข้ามาเป็นสมาชิกเต็มเวลานำมาสู่กระบวนการสร้างครอบครัวในเวลาต่อมา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ก็เริ่มต้นครั้งแรกจากการแนะนำของสมาชิกจากองค์กรที่เรามีความปรารถนาดีในการที่จะเผยแพร่ องค์ความรู้ในเรื่องปรัชญาการสร้างครอบครัวว่าที่นี่มีกิจกรรมอะไรที่นี่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“เวิร์กช็อปตอนแรกๆ จะดูเป็นวิดีโอ แล้วก็มีคนบรรยาย หลังจากนั้นก็มีเข้าเวิร์กช็อป 1 วัน ก็จัดสั้นๆ แล้วก็มี 7 วัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“มาศึกษาหลักการเสร็จ เราก็รู้ว่ามันดี แนวความคิดมันมีเหตุผลแล้ว ถ้าทุกคนเป็นอย่างนี้ สังคมหรือว่าอะไรมันน่าจะดีขึ้น เราก็เลยตัดสินใจ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“เค้าเรียกว่าโครงสร้างแห่งหลักการระดับ 4 ซึ่งจะพูดถึงเนื้อหาหลักการทั้งหมด 16 บท ตรงนั้นเราศึกษาทั้ง 16 บทจนจบนะครับ ตั้งแต่บทที่ 1 ถึงบทที่ 16 จะได้เข้าใจเนื้อหาการสร้างสรรค์เกี่ยวกับการตกสู่บาปของมนุษย์ แล้วก็เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของการแก้ไข” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 12 กันยายน 2553)

“เกี่ยวกับ 16 บทนั้นก็แบ่งออกมาเป็น 3 ตอน ตอนแรกเป็นหลักการการสร้างสรรค์ ซึ่งพูดถึงเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ของพระเจ้าส่วนที่ 2 พูดถึงเกี่ยวกับเรื่องของการตกสู่บาปว่าเหตุใดมนุษย์จึงตกสู่บาป มนุษย์สูญเสียพระเจ้าไม่รู้จักพระเจ้าในบทที่ 2 มนุษย์ตกสู่บาป ส่วนที่ 3 ของหลักการพูดถึงเกี่ยวกับเรื่องของหลักการการแก้ไข พระเจ้าก็ดำเนินแผนการแก้ไข เพื่อช่วยมนุษยชาติให้รอด ประวัติศาสตร์ของการแก้ไขว่าประวัติศาสตร์มันเริ่มต้นมาเป็นอย่างไ ประวัติศาสตร์

มันไม่ได้ดำเนินไปโดยตัวของมันเอง แต่มันมีพระเจ้าที่อยู่เบื้องหลังที่คอยชี้นำประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติอยู่ จนกระทั่งถึงบทสรุปของประวัติศาสตร์ของการแก้ไขก็คือการมาของพระผู้มาโปรด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 12 กันยายน 2553)

การที่จะเป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ นั้นจะต้องผ่านหลักสูตรอบรมสัมมนาหลักปรัชญาฯ ก่อนเพื่อแนะนำให้รู้จักประวัติความเป็นมาของสหพันธ์ฯ ว่ามีจุดเริ่มต้นมาอย่างไร เริ่มตั้งแต่หลักสูตร 1 วัน แนะนำให้รู้จักองค์กรก่อน หากสนใจสามารถสมัครเข้ารับการอบรมฯ หลักสูตรเบื้องต้น 5 วัน รายละเอียดเนื้อหาจะเป็นหลักปรัชญาฯ เกี่ยวกับการทรงสร้างสรรพสิ่งและมนุษย์ โดยพระเจ้าจำนวน 16 บท และใน 16 บทแบ่งออกเป็น 3 ตอน กล่าวคือตอนที่ 1 กล่าวถึงหลักการทรงสร้าง ตอนที่ 2 การตกสู่บาปของมนุษย์ชายหญิงคู่แรกและตอนที่ 3 เป็นหลักการแก้ไขบาป สำหรับหลักสูตร 21 วัน จะลงลึกในรายละเอียดเนื้อหาของหลักการ 16 บท ส่วนหลักสูตร 40 วัน รายละเอียดเนื้อหาของหลักการจะเข้มข้นขึ้นแต่ยังคงยึดหลักการ 16 บทเช่นเดิม สำหรับเนื้อหาการอบรมสัมมนาหลักปรัชญาฯ ให้กับสมาชิกเครือข่ายสหพันธ์ฯ ทุกประเทศทั่วโลกมีมาตรฐานเดียวกัน

สำหรับจุดประสงค์ของการสัมมนาเพื่อสร้างกรอบแนวคิดตามหลักคำสอนให้สมาชิกสหพันธ์ฯ มีวิถีชีวิตถูกต้องสอดคล้องกับหลักปรัชญาฯ บรรลุอุดมคติสูงสุดมีศูนย์กลางอยู่ที่พระเจ้าและความรักที่แท้จริง นอกจากนี้ ยังสอนให้รู้ว่าเพราะเหตุใดมนุษย์จึงสูญเสียความสัมพันธ์กับพระเจ้าและไม่รู้จักพระเจ้ารวมทั้งแนวทางแก้ไขบาปหลังจากที่มนุษย์ตกสู่บาปแล้วซึ่งพระเจ้าเองได้ดำเนินการแผนการแก้ไขบาปมาตลอดประวัติศาสตร์อันยาวนานของมนุษยชาติเพื่อช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากบาปหันกลับมามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าในฐานะบิดา/ มารดาเริ่มแรกดั้งเดิม

ช่วงระยะเวลาในการอบรมสัมมนาฯ ฝ่ายการศึกษาของสหพันธ์ฯ มีหน้าที่จัดอบรมเป็นประจำทุกเดือนหมุนเวียนกันไปเรื่อยๆ บ่อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับจำนวนผู้สนใจสมัครเข้ารับการอบรมฯ เมื่อสมาชิกผ่านการอบรมขั้นพื้นฐาน 5 วันแล้ว หากสนใจประสงค์จะเข้าร่วมรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์นานาชาติ ก็สามารถสมัครเข้าโครงการสมรสได้เลย ส่วนคณะกรรมการจะพิจารณาอนุญาตหรือไม่จะต้องผ่านเงื่อนไขต่าง ๆ ก่อน เช่น อายุต้องครบ 20 ปีบริบูรณ์ เข้าใจหลักปรัชญาอย่างถ่องแท้จนเกิดความเชื่อศรัทธาสำหรับสมาชิกสหพันธ์ฯ บางรายที่ไม่ประสงค์และยังไม่พร้อมจะเข้าร่วมรับพรฯ อันเนื่องจากความเข้าใจหลักปรัชญาฯ มีน้อยส่งผลให้ความศรัทธามีน้อยด้วยก็สามารถสมัครเข้าอบรมหลักปรัชญาฯ ต่อได้อีกในหลักสูตรสูงขึ้น ระดับ 5 วัน 21 วัน และ 40 วัน ตามลำดับจนแน่ใจว่ามีความพร้อมเชื่อศรัทธาจนกระทั่งยินดียอมรับเงื่อนไขการแนะนำหรือจับคู่ โดยให้พระเจ้าและสาธุคุณ ดร.ชัน เมียง มูน เป็นผู้เลือกคู่ให้ได้ อนึ่งผู้เป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ ควรจะเข้ารับการอบรมสัมมนาฯ ในแต่ละระดับ มากกว่า 1 ครั้ง เพราะจะทำให้เกิดความเข้าใจและเชื่อมั่นศรัทธาในหลักปรัชญาฯ มากขึ้น

เมื่อผู้ให้ข้อมูลแต่ละรายได้เรียนรู้หลักปรัชญาฯ แล้วต่างมีความหวังและเชื่อมั่นว่าตนเองจะสามารถประสบผลสำเร็จในการสมรสและสร้างครอบครัวได้เช่นเดียวกับรุ่นพี่คนอื่น ๆ ในองค์กรที่เป็นแบบอย่างแห่งความสำเร็จในการสร้างครอบครัวที่คืออบอุ่น จากนั้นเริ่มมีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นว่ามีศักดิ์ศรีและคุณค่าของความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน โดยไม่ขึ้นอยู่กับเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ การศึกษา สถานภาพทางสังคมและสีผิวหรือแม้กระทั่งการนับถือศาสนาหรือสิ่งต่าง ๆ ตามค่านิยมของสังคมที่กำหนด ดังนั้น การสมรสและการสร้างครอบครัวตามหลักปรัชญาฯ จึงมีศูนย์กลางอยู่ที่ความรักที่แท้จริงที่อยู่ภายในจิตใจอันเป็นอุดมคติสูงสุดที่กำหนดไว้ในหลักการสร้างครอบครัวให้เป็นครอบครัวอุดมคติตามเจตจำนงของพระเจ้าซึ่งไม่ได้อยู่ที่มุมมองตามทัศนคติของคนในสังคมทั่วไป ดังจะเห็นได้จาก การผู้ที่เข้าโครงการรับพรหมกตสมรสศักดิ์สิทธิ์นานาชาติต่างไม่ได้รับเชื้อชาติ ศาสนาหรือคุณสมบัติของคนที่จะเป็นคู่สมรสในโบสถ์และแนะนำก่อนเข้าสู่การรับพรหมเป็นต้น

เงื่อนไขของผู้ที่เป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ นั้นทุกคนจะต้องผ่านขั้นตอนการศึกษาอบรมสัมมนาหลักปรัชญาฯ ก่อนโดยไม่มีข้อยกเว้นเพื่อให้มีความเชื่อมั่นศรัทธาอย่างลึกซึ้งในหลักปรัชญาฯ พร้อมทั้งเข้าใจอุดมการณ์ของการสร้างครอบครัวอุดมคติ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานกำหนดกรอบแนวคิดที่นำไปสู่วิถีการดำเนินชีวิตบนเส้นทางแห่งความเชื่อศรัทธาตามกระบวนการสร้างครอบครัวอุดมคติอยู่บนเงื่อนไขสำคัญคือการปฏิเสธการเลือกคู่ตามความต้องการของคนให้มีศูนย์กลางอยู่ที่ “พระเจ้าและพ่อแม่ที่แท้จริง” คือสาธุคุณ คร. ชัน เมียง มูนและภรรยาเป็นผู้แนะนำหรือจับคู่ให้ ซึ่งจะเป็นใคร เชื้อชาติใด รูปร่างหน้าตา สีผิวเป็นอย่างไร ไม่มีใครทราบล่วงหน้า มีสิ่งเดียวที่ผู้สมัครเข้าร่วมโครงการกระทำได้ ณ เวลานั้นคือการอธิษฐานขอกับพระเจ้าให้จัดเตรียมคนที่เปี่ยมคู่แท้ให้กับตนเองพร้อมทั้งเตรียมใจยอมรับคู่ที่ถูกเลือกให้อย่างไม่มีเงื่อนไขว่าเป็นคู่แท้ที่เหมาะสมและดีที่สุดสำหรับตน

อนึ่ง หากไม่พอใจและยอมรับคนที่พระเจ้าและพ่อแม่ที่แท้จริงคือสาธุคุณ คร. ชัน เมียง มูน เลือกให้ก็สามารถตอบปฏิเสธได้ ซึ่งผู้ให้ข้อมูลเล่าว่า “แต่โดยส่วนใหญ่แล้วผู้เข้าร่วมโครงการทุกรายจะยอมรับคู่ที่ถูกจับคู่ให้ด้วยความเต็มใจ” จะเห็นได้ว่า สมาชิกสหพันธ์ฯ ผู้ใดเชื่อมั่นและมีศรัทธามากจะไม่เลือกคู่ด้วยตนเอง การทำเช่นนี้เชื่อว่าเป็นชัยชนะเหนือจิตใจตนเองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและยังเป็นการขยายขอบเขตห่วงหวังแห่งความรักแท้ที่จริงใจให้ขยายเติบโตใหญ่ขึ้นในระดับสูง กล่าวคือมีหัวใจที่มีความรักปราศจากเงื่อนไข สามารถรักใครก็ได้ที่พระเจ้าจับคู่ให้ หากแต่ละฝ่ายรักคนที่ถูกจับคู่ให้ได้มากขึ้นเรื่อย ๆ หัวใจแห่งความรักจะถูกพัฒนามากขึ้น ๆ ซึ่งจะมีผลต่อตัวตนฝ่ายวิญญาณได้ถูกสร้างหล่อเลี้ยงให้เจริญเติบโตด้วยความรักซึ่งจะมีผลสืบเนื่องถึงชีวิตหลังความตายในอนาคตอีกด้วย

ตามความเชื่อในหลักปรัชญาฯ สอนว่าเมื่อนุษย์ทุกคนจบชีวิตจากภพนี้แล้ววิญญาณจะไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณหรือสวรรค์ เงื่อนไขสำหรับคนที่จะไปอยู่สวรรค์ได้นั้น หัวใจต้องได้รับการพัฒนาความรักให้เติบโตมากที่สุด สามารถรักคนอื่นอย่างไม่มีเงื่อนไขได้ และในหลักการยังสอนว่า แต่ละคนจะต้องสร้างตัวตนฝ่ายวิญญาณที่ดีด้วยการทำดีด้วยตนเองได้เฉพาะตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้เท่านั้น เมื่อสิ้นลมหายใจแล้วสร้างไม่ได้ ฉะนั้น อิทธิพลจากหลักคำสอนนี้จึงเป็นแรงจูงใจให้สมาชิกสหพันธ์ฯ ทุกคนกระตือรือร้นฝึกฝนตนเองทำความดี สะสมความดี มีจิตสาธารณะ อยู่เพื่อสังคม เพื่อสร้างตัวตนที่ดีซึ่งเรียกว่า “สร้างตัวตนฝ่ายวิญญาณ” ไว้เพื่อรอการไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณหลังความตาย ซึ่งในโลกฝ่ายวิญญาณมีความรักเป็นลมหายใจและคนที่มิประสบการณ์ความรักที่เติบโตทั้ง 4 หัวหัวใจเท่านั้นจึงจะอยู่ได้อย่างสบาย ส่วนบุคคลใดที่หัวใจไม่ได้ถูกพัฒนาด้วยประสบการณ์แห่ง 4 หัว เมื่อสิ้นลมหายใจแล้ววิญญาณจะไปอาศัยอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณด้วยความยากลำบากอีกอึดเพราะอากาศที่หายใจในโลกฝ่ายวิญญาณคือความรัก ฉะนั้น คนที่จะอยู่ได้ต้องมีหัวใจแห่งความรักที่เติบโตและยิ่งใหญ่เท่านั้น

5. การแนะนำคู่หรือจับคู่ (Matching)

ในการแนะนำคู่สมรสหรือที่เรียกว่าการแมชชิง (Matching) จับคู่ให้กันมี 2 กรณี คือกรณีแรกหนุ่มสาวจับคู่กันเองหรือญาติพี่น้องที่เป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ แนะนำหรือจับคู่ให้ เช่น อาจเป็นญาติ เพื่อนฝูงฝ่ายสามี/ ภรรยาที่เป็นชาวต่างชาติ กรณีนี้ไม่ต้องผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ของสหพันธ์ฯ แต่บุคคลเหล่านี้ประสงค์จะเข้าร่วมรับพรหมงคลสมรสฯ จากผู้ก่อตั้งสหพันธ์ฯ ด้วย ส่วนกรณีที่ 2 เป็นการแนะนำหรือจับคู่ตามขั้นตอนและกระบวนการของสหพันธ์ฯ เดิมรูปแบบ โดย สารคุณ คร. ชัน เมียง มูน เป็นผู้แนะนำหรือจับคู่ให้ ซึ่งทั้ง 2 กรณี มีเงื่อนไขคือทั้งคู่จะต้องผ่านการอบรมหลักปรัชญาฯ เบื้องต้นมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 หลักสูตร 5 วัน 1 ครั้งหรืออาจมากกว่า 1 ครั้งก็ได้เพื่อจะมีความเข้าใจหลักการสร้างครอบครัวอุดมคติอย่างถ่องแท้จนเกิดความเชื่อศรัทธาสูงสุด แสดงออกมาเป็นรูปธรรมโดยการบุคคลผู้นั้นได้ตัดสินใจปฏิเสธตนเองไม่เลือกคู่ตามทัศนคติที่ตนต้องการ

อายุของผู้สมัครต้องไม่ต่ำกว่าอายุ 20 บริบูรณ์จึงจะได้รับการพิจารณาเข้าโครงการแนะนำคู่หรือจับคู่ ซึ่งเป็นวัยที่เหมาะสมบรรลุนิติภาวะ ตัดสินใจด้วยตนเองได้แล้วจึงอนุญาตให้สมัครเข้าร่วมโครงการแนะนำคู่สมรสนานาชาติได้ สำหรับเงื่อนไขสำคัญของผู้เข้าร่วมโครงการต้องเป็นสมาชิกเครือข่ายสหพันธ์ฯ ทุกประเทศทั่วโลกและผ่านการอบรมหลักปรัชญาฯ มาแล้ว

วิธีการสมัครเข้าร่วมโครงการแนะนำคู่นั้นผู้สมัครต้องเขียนใบสมัครแจ้งความประสงค์ว่าต้องการสมรสและสร้างครอบครัวอุดมคติที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ความรักที่แท้จริงตามหลักปรัชญาฯ พร้อมแนบรูปถ่ายครึ่งตัวและเต็มตัวชนิดละ 1 รูป กรอกแบบฟอร์มตามรายละเอียดต่าง ๆ ที่สหพันธ์ฯ

กำหนด เช่น ชื่อ - สกุล วุฒิกการศึกษา หมู่โลหิต ความสามารถพิเศษ ฯลฯ และผลการตรวจสุขภาพ ร่างกายโดยโรงพยาบาลรัฐและเอกชนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานตามรายการที่สหพันธ์ฯ กำหนด เช่น ตรวจร่างกาย ตรวจเลือด ตรวจโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ฯลฯ

เมื่อปฏิบัติตามครบทุกเงื่อนไขแล้วสามารถส่งใบสมัครไปที่แผนกครอบครัวของสหพันธ์ฯ ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลเรื่องการสมัครและสร้างครอบครัวโดยตรงจากนั้นแผนกครอบครัวจะส่งต่อไปยังคณะกรรมการกลาง ณ กรุงโซล ประเทศเกาหลี ซึ่งเป็นศูนย์กลางในการพิจารณา ระยะเวลา ประมาณ 4 - 6 เดือน ถึงจะทราบผล ดังคำสัมภาษณ์

“ตัวแทนเป็นผู้นำ แนะนำโดยจัดบรรยายเป็นแบบเลือกคู่ อยู่ในHall รวมกันหลายๆ คู่ เห็นหน้ากันแล้วคุยกันเลย ซึ่งรายละเอียดข้อมูลส่งไปก่อนแล้วข้อมูลทุกอย่างละเอียดมากเลย มีการตรวจเลือด ตรวจซีฟิสิส ตรวจเอดส์ ตรวจโรคที่จะติดต่อทางเลือดและ โรคที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรม” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“ผมก็อธิบาย เพราะผมไม่รู้ว่าคุณงเป็นผู้เป็นใคร ชาติไหนก็ไม่รู้ เงื่อนไขของการรับพร ก็คือการปฏิเสธตัวเอง เพื่อที่จะเป็นเครื่องบูชาของพระเจ้า รักใครก็ได้ ที่พระเจ้าให้เรารัก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“เราถูกอบรมเอาไว้ว่าคุณพ่อบอกว่าคุณของเราใครก็ได้ เพราะว่าพระเจ้าจะเป็นคนเลือกให้เรา ในตอนนั้นรู้สึกได้ว่าใครก็ได้แม้กระทั่งถ้าหากว่าพระเจ้าจะเมืงซึ่งกับคนตาบอดขาเป๋ ผมก็จะยอมรับไม่มีเงื่อนไขไม่คาดหวังว่าจะเป็นชาติญี่ปุ่น ชาติอื่นเอเชีย ชาวยุโรป ไม่มีเงื่อนไข ไม่ได้คาดหวัง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“โดยพื้นฐานแล้วก็มีความศรัทธาว่าถือว่าเป็นคนที่พระเจ้าเลือกให้ พระเจ้าทรงรู้ดีกว่าเรา มันก็เลยทำให้หลายอย่างมันก็ง่ายครับ ... การเมืงซึ่งจับคู่ การรักกันมาจากพื้นฐานของความศรัทธาใครก็ได้ไม่รู้ว่าเราจะต้องเลือกกว่าเป็นคนประเทศไหน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“ตรวจร่างกาย เขามีรายการตรวจเลือด โรคอะไรพวกเนี้ยมีเยอะแยะครับ ตรวจโรคเอดส์ ตรวจธาลัสซีเมีย ตรวจความสมบูรณ์ของร่างกายอะไรอย่างเนี้ย ส่วนใหญ่ก็มีเลือด ปัสสาวะ ที่ไปตรวจเขาก็จะมี” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“เหมาะสมแล้วให้ผู้ใหญ่ดูให้ ... แต่ว่าก็ไม่ได้บังคับ เขาละเอียด ดูเลือด... เราก็เป็นผู้พื้นฐาน แล้วถามความคิดเห็นเราด้วยว่าเราโอเคไหมแล้วท่านสาธุคุณ มุน ดูมาเยอะส่วนใหญ่ก็ประสบความสำเร็จ เรานับถือท่านดูคนเก่ง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“เพราะว่าแต่ละคนที่ผ่านกระบวนการเมืงซึ่งได้ ต้องเป็นสมาชิก มีชีวิตแห่งความศรัทธา ท่านสาธุคุณ มุน จะคุยเกี่ยวกับโชคชะตาของแต่ละคน ว่าคนนี้อายุยาวก็จับกับคนที่จะมาเสริม

ดวงชะตา นั่นคือเรื่องของการเบลสซึ่งของท่าน ไม่แบ่งศาสนาสิ่ว ตอนนั้นในใจคืออธิษฐาน
ขอให้พระเจ้าให้เรา ขอให้คนนั้นคือมีความศรัทธาในพระเจ้าแล้วก็พ่อแม่ที่แท้จริง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่
18, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

การแนะนำหรือจับคู่ตามหลักปรัชญาฯ นี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อความศรัทธา
ในพระเจ้าและพ่อแม่ที่แท้จริง คือท่านสาธุคุณ ดร. ชัน เมียง มุนและภรรยา โดยสมาชิกสหพันธ์ฯ
ทุกคนเชื่อว่าเป็นพระผู้มาโปรดสำหรับ โลกมนุษย์ยุคปัจจุบันนี้ เช่นเดียวกับศาสดาทั้งหลายในอดีต
ที่มาในยุคเวลาที่แตกต่างกัน บุคคลทั่วไปและสมาชิกรู้จักและเรียกขานสหพันธ์ฯ ในนาม “ศาสนา
แห่งการรวมเป็นหนึ่ง” (Unification Church Foundation) ผู้เชื่อในหลักปรัชญาฯ นี้มีหลากหลาย
เชื้อชาติ ศาสนาแต่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างกลมเกลียวรักสามัคคีเป็นเหมือนพี่น้องโดยไม่แบ่งแยก
เชื้อชาติ สีผิว ศาสนา ฯลฯ

การสมรสตามหลักปรัชญาฯ มีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ไขรากเหง้าแห่งบาปเริ่มแรกของ
มนุษยชาติ ซึ่งชายหญิงคู่แรกที่พระเจ้าทรงสร้างได้ละเมิดเงื่อนไขของพระเจ้าด้วยการทำบาปจาก
การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ดังนั้น การรับพรหมกมลสมรสจึงเป็นการแก้ไขโดยการหันกลับมา
เชื่อฟังและทำตามเงื่อนไขตามที่พระผู้มาโปรดได้นำเสนอแนวทางแก้ไขบาปตามหลักปรัชญาคือ
ต้องเชื่อฟังตามเงื่อนไขที่วางไว้ เช่น ไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรสำหรับผู้อยู่ในวัยรุ่น หรือแม่
เป็นคู่หมั้นกันก็ตามจะต้องไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนที่ผู้ใดจะอนุญาตทุกขั้นตอนต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข
ของคณะกรรมการฯ อย่างเคร่งครัดจะละเมิดไม่ได้

หลังจากเข้าร่วมพิธีรับพรฯ แล้วก่อนเริ่มต้นครอบครัวใหม่ทั้งคู่ต้องรอให้ผู้นำอนุญาต
ก่อน เมื่ออนุญาตแล้วจึงจะอยู่ร่วมกันฉันท์สามี/ภรรยาได้ กล่าวคือมีความสัมพันธ์ทางกายต่อกันได้
แต่ถ้าหากผู้ใดเลย ไม่อนุญาตทั้งคู่จะฝ่าฝืน ไม่ได้เป็นอันตรายเพราะถือเป็นบาปร้ายแรงที่คู่หมั้นจะต้อง
เอาชนะให้ได้ ฉะนั้น ผู้เชื่อศรัทธาและสมรสผ่านกระบวนการนี้ตามเงื่อนไขได้จึงถือว่าเป็นผู้ได้รับ
การแก้ไขบาปทางเพศเริ่มแรกอย่างถอนรากถอนโคนและเป็นผู้บริสุทธิ์โดยนิตินัยแล้วโดยปริยาย
ส่วนด้านพฤติกรรมของบุคคลแต่ละคนนั้น จะต้องพยายามตัดสินใจประพฤติดุเฉพาะสิ่งที่ดีให้มาก
ขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงจุดบริบูรณ์ขณะเดียวกันต้องสัมพันธ์กับหัวใจที่มีความรักแท้ทั้ง 4 หัว
ก็ต้องได้รับการพัฒนาควบคู่กันไปผ่านการสมรสและสร้างครอบครัวด้วยเช่นกันในบทบาท
การเป็นสามี/ภรรยา เป็นบิดา/ มารดา และการมีบุตร/ ธิดาเพื่อจะได้เรียนรู้ความรักในแบบที่แตกต่างกัน
หลังจากที่ได้ประพฤติปฏิบัติสิ่งที่ดีจนเป็นปกติวิสัยนานขึ้น ๆ เชื่อว่าจิตสำนึกดีถูกเติมเต็มมากขึ้น
ด้วยการตัดสินใจประพฤติดุประพฤดิชอบเสมอในที่สุดบุคคลเหล่านั้นจะกลายเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์
เรียกว่า “บรรลุลุคคมคติของความเป็นมนุษย์หรือเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์นั่นเอง (บุคคลอุดมคติ)”
ตามแบบเริ่มแรกที่พระเจ้าออกแบบสร้างมนุษย์ไว้” กล่าวคือ เป็นมนุษย์ที่ดีพร้อมทุกด้าน มีหัวใจ
เต็มเปี่ยมด้วยความรักแท้ที่ปราศจากเงื่อนไข และอยู่เพื่อผู้อื่นอยู่เพื่อสังคมเป็นอุดมคติสูงสุด

สำหรับวิธีที่แนะนำคู่หรือจับคู่สมรส (Matching) นั้นคณะกรรมการที่มีหน้าที่คัดสรร จะตรวจสอบข้อมูลพื้นฐานด้านต่าง ๆ ของผู้สมัครจากใบสมัครรายบุคคล เช่น คู่มือหน้าตา บุคลิกลักษณะ จากรูปถ่าย คดวงชะตาจากวันเดือนปีเกิด โดยสาธุคุณ ดร. ชัน เมียง มูน แนะนำหรือจับคู่กับผู้ที่มา เติรมดวงชะตาให้ ซึ่งผู้ให้ข้อมูลเล่าว่า “มีบางคู่ฝ่ายหญิงอาจมีอายุมากกว่าฝ่ายชายหลายปี แต่ถ้าหาก ดวงชะตาเสริมกันและกันท่านก็จะจับคู่ให้” และคู่เหล่านั้นก็ประสบความสำเร็จมีความสุข มีความเจริญ สำหรับช่วงระยะเวลาหลังจากส่งใบสมัครและรอผล ใช้เวลา 4 - 6 เดือน จากนั้นสหพันธ์ฯ โดยแผนก ครอบครัวจะแจ้งผลให้ทราบว่าใครคู่กับใคร รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร เชื้อชาติใด ผ่านการส่งรูปถ่าย พร้อมแจ้งข้อมูลพื้นฐานอื่น ๆ ให้คู่ทราบ อนึ่ง เมื่อรับทราบผลว่าคู่ของตนคือใครแล้ว หากมีความพึงพอใจซึ่งกันและกันสามารถยอมรับบุคคลที่ถูกจับคู่ให้ได้จะถือว่ากระบวนการแนะนำหรือ จับคู่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ หากไม่พอใจหรือไม่สามารถยอมรับผู้ที่ถูกจับคู่ในครั้งนั้น ๆ ได้ก็สามารถยกเลิก และสมัครเข้าสู่กระบวนการแนะนำหรือจับคู่ในรอบใหม่ในครั้งถัดไปได้ แต่ตกจากรุ่นเดิม

6. กระบวนการหลังการแนะนำคู่หรือจับคู่ (Matching)

เมื่อทั้งสองฝ่ายได้รู้จักว่าใครเป็นคู่ของตนแล้วผ่านกระบวนการแนะนำ (Matching) ทั้งสองฝ่ายก็มีการติดต่อทำความรู้จักกัน โดยส่งรูปให้กันและกันเพื่อจะได้รู้ว่าคู่ของตนว่ามีหน้าตา เป็นอย่างไร ชนชาติใด อยู่ประเทศอะไร อายุ อาชีพ การศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจเป็นอย่างไร เมื่อทั้งคู่พบนัดพบทำความรู้จักกันแล้วหากมีความพึงพอใจต่อกันและกันก็จะติดต่อทำความรู้จักกัน โดยการพูดคุยโทรศัพท์ ติดต่อทางอีเมล จดหมายและไปเยี่ยมเยียนที่ประเทศของอีกฝ่าย เมื่อคบหา พัฒนาความสัมพันธ์แบบคู่รักได้สักช่วงระยะเวลาประมาณ 1-10 ปี (ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแต่ละคู่ว่ามีเงื่อนไข แตกต่างกันไป) หากทั้งคู่มีความพร้อมที่สร้างครอบครัวก็สามารถสมัครเข้าร่วมพิธีรับพรมงคลสมรส ศักดิ์สิทธิ์นานาชาติที่สหพันธ์จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีเป็นประเพณีสำคัญและยิ่งใหญ่ที่สุดในช่วงเดือนตุลาคม เป็นประจำทุกปี

ช่วงระยะเวลาที่พัฒนาความสัมพันธ์ในการเป็นคู่รักนั้นหากทั้งคู่ปรับตัวเข้ากันไม่ได้ ก็สามารถยกเลิกได้ ไม่ได้บังคับ อนึ่ง ขั้นตอนการพัฒนาความสัมพันธ์แบบคู่รักก็เพื่อเรียนรู้นิสัย ใจคอของกันและกันทั้งในด้านภาษา บุคลิกภาพ นิสัย วัฒนธรรม ฯลฯ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือจะต้อง ไม่มีความสัมพันธ์ทางกายต่อกันก่อนที่จะผ่านกระบวนการขั้นตอนที่สหพันธ์ฯ กำหนดโดยเด็ดขาด เพราะถือว่าบาปทางเพศ เป็นบาปที่ยิ่งใหญ่ที่ทุกคนจะต้องเอาชนะให้ได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการแก้ไข รากเหง้าของบาปเริ่มแรกที่บรรพบุรุษมนุษย์ชายหญิงคู่แรก คือ อาดัมเอวาล้มลงในบาปด้วยเหตุนี้ ฉะนั้น ต้องหันกลับมาคืนดีในความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยหันกลับมาเชื่อฟังตามวิธีการและขั้นตอน ที่ทางสหพันธ์ฯ กำหนด วิธีการเช่นนี้เรียกว่า การแก้ไขต้นตอบาปเริ่มแรกแบบถอนรากเหง้า บาปดั้งเดิม (กลับกระบวนการ) ซึ่งทั้งคู่ที่อยู่ในฐานะคู่นั้นต้องอยู่ภายใต้การดูแลเอาใจใส่ของ

สหพันธ์ฯ อย่างใกล้ชิดจนกว่าจะทำพิธีเริ่มต้นครอบครัวใหม่จึงอนุญาตให้มีความสัมพันธ์ทางกายต่อกันฉันท์สามี/ ภรรยา

โดยพื้นฐานแล้วกลุ่มคนที่เข้าร่วมรับพรหมงคลสมรสฯ ทุกคนมีความเชื่อศรัทธาในแบบอย่างชีวิตสาธุคุณ คร.ชั้น เมียง มูนและหลักคำสอนของท่าน และสมาชิกสหพันธ์ฯ เชื่อว่าเป็น “พระเจ้าผู้มาโปรด” เป็นศาสดาของศาสนาแห่งการรวมเป็นหนึ่ง ที่พระเจ้าส่งมายังโลกนี้ในยุคปัจจุบันดังได้กล่าวมาแล้ว เพื่อดำเนินแผนการแก้ไขบาปและถอนรากเหง้าบาปทางเพศเริ่มแรก ที่บรรพบุรุษคู่แรกได้ละเมิด ซึ่งตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติที่ผ่านมาซึ่งไม่มีศาสดาองค์ใดแก้ไขเรื่องนี้ได้ ฉะนั้น สมาชิกสหพันธ์ฯ จึงเชื่อว่าเส้นทางนี้จึงเป็นเส้นทางใหม่ที่พระเจ้าเปิดเผยผ่านสาธุคุณ คร.ชั้น เมียง มูน ให้ดำเนินการแก้ไขบาปทางเพศโดยการรับพรหมงคลสมรสฯ เพื่อสร้างประวัติศาสตร์ใหม่ให้กับมนุษยชาติในโลกได้กลับมามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าเหมือนเดิมผ่านกระบวนการรับพรหมงคลสมรสซึ่งเป็นหนทางเดียวสำหรับยุคนี้

ด้วยเหตุนี้ สมาชิกสหพันธ์ฯ แต่ละคนจึงเปิดใจรับทัศนคติใหม่ตามหลักปรัชญาและเส้นทางที่สาธุคุณ คร.ชั้น เมียง มูน ได้วางไว้ ซึ่งเริ่มต้นจากการสมรสกับคนที่ถูกแนะนำหรือจับคู่ให้ด้วยความเต็มใจ และเชื่อว่า เป็นคู่แท้โดยไม่ได้มีเงื่อนไขใด ๆ สำหรับสมาชิกที่มีศรัทธามากจะเปิดใจยอมรับคนที่ถูกแนะนำและจับคู่ให้ว่าเป็นคนที่ดีที่สุดและดีกว่าตนเอง ผู้ให้ข้อมูลบางรายเล่าว่ามีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะบุคคลเหล่านั้นมีเงื่อนไขในการเลือกคู่ตามมุมมองหรือตามอุดมคติของตน เมื่อไม่เป็นไปตามที่คาดหวังก็ไม่ยอมรับคนที่ท่านแนะนำหรือจับคู่ให้จึงไม่ได้ ผู้ให้ข้อมูลเล่าว่าเคยมีบางรายเลือกคู่ตามทัศนะของตนเองภายหลังสมรสแล้วไม่นานได้พบอุปสรรคปัญหาและได้เลิกรากันไปในที่สุด ดังนั้น คู่หนุ่มสาวที่มีศรัทธาจึงปรารถนาให้สาธุคุณ คร.ชั้น เมียง มูนแนะนำหรือจับคู่ให้ เห็นได้จากผู้ให้ข้อมูลทุกรายล้วนผ่านโครงการถูกท่านจับคู่ให้ทั้งสิ้น ดังคำสัมภาษณ์

“หากพอใจในผลแม้ฯ แล้ว เข้าสู่กระบวนการศึกษาคู่ สร้างปฏิสัมพันธ์กับคู่ในเรื่องของวัฒนธรรมความเป็นอยู่เพื่อจะทำให้เรามีความรู้สึกที่ดีต่อกันตำแหน่งตรงนี้ได้ผ่านกระบวนการแม้ฯ มาสู่การเป็นคู่หมั้นและรู้ว่าใครเป็นคู่ของเราช่วงนี้มีข้อดีคือศึกษาใจกันหาก ไปกันไม่ได้ก็มีการแคนเซ็นได้ ซึ่งจะไม่ผลเสียหายเพราะเรายังไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางกายต่อกันจะมีความรู้สึกคล้ายกับเป็นพี่กับน้อง พี่ชายน้องสาวยังไม่มีอะไรเสียหาย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553)

“หลังจากที่รู้จักคู่แล้ว ทางศูนย์กลางจะส่งรูปคู่มาให้ผ่านศูนย์กลาง และส่งรูปของเราไปให้คู่ และไม่ได้บังคับว่าคุณต้องตอบค่อนัน เขาให้ออกาส ยอมรับกันได้ไหม ถ้ายอมรับกันก็มีความสัมพันธ์ มีการศึกษาประเพณี วัฒนธรรมของแต่ละคนต่อไประยะหนึ่งไม่ได้ทันทีทันใด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ตอนนั้นคุณพ่อก็ออกค่าตัว จากวันนั้นก็เป็นคนเดิมที่อยู่ด้วยกัน แยกกัน นานๆ เกือบสิบปี ถึงได้มาแต่งงานกัน ก็ใช้เวลานานพอสมควร คิดต่อกันไปบ้าง ไม่ได้คิดต่อไปบ้าง แต่ส่วนใหญ่หนูจะมีจดหมายเป็นปึกๆ เลย เมื่อก่อนติดต่อกันทางจดหมาย ตอนนั้นยังไม่ได้ใช้อีเมลมีไปสการ์ดของคุ้ยอะ เริ่มศึกษาดูใจกัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 17, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ก่อนที่จะมาที่นี่เพราะว่าอยู่กันคนละประเทศ ก็โดยผ่านอินเทอร์เน็ต ผ่านอีเมล เอ็มเอสเอ็น อะไรพวกนี้ในการติดต่อสื่อสารพูดคุย แล้วก็ส่งข้อความบ้าง ก็ติดต่อกันมาโดยตลอด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 18, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

กระบวนการภายหลังการแนะนำหรือการจับคู่ ทั้งคู่ต่างเรียนรู้จักกันนิสัยใจและวัฒนธรรมของกันและกันพร้อมปรับตัวเข้ากับหาของตนในแบบคู่รักเริ่มจากการการพูดคุยติดต่อสื่อสาร การเดินทางไปมาหาสู่กัน ช่วงนี้เป็นช่วงเวลาหนึ่งที่ทั้งคู่ได้ทบทวนตนเองว่าจะก้าวต่อไปในความสัมพันธ์หรือเลิกกัน หากมั่นใจว่าเป็นคู่แท้ของตนทั้งคู่ต้องตกลงคบกันต่อไปและหากปรับตัวเข้ากัน ไม่ได้จริงๆ ก็สามารถปฏิเสธได้

7. พิธีรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์

หลังจากคู่หนุ่มสาวคบหาดูใจกันสักระยะเวลาหนึ่งจนมั่นใจว่าเป็นคู่แท้ไปด้วยกันได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของอายุ หนึ่งบางคู่ถ้ามีอายุมาก ภายหลังการแนะนำคู่ ประมาณ 3 - 4 เดือน สามารถเข้ารับพรมงคลสมรสได้เลย กรณีที่ไม่มีข้อจำกัดด้านอายุ ก็อบุคคลโดยทั่วไปสามารถสมัครเข้ารับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์ได้ ตั้งแต่อายุ 20 - 28 ปี แต่มีเงื่อนไขสำคัญคือทั้งคู่จะต้องผ่านการอบรมหลักสูตรฯ จนเกิดความเข้าใจเชื่อและศรัทธาอย่างแท้จริงจึงได้กล่าวมาแล้วพร้อมทั้งได้พิสูจน์ชีวิตโดยการอุทิศตนเพื่อสาธารณะ เสียสละเพื่อสังคมอยู่เพื่อผู้อื่นปฏิบัติตนตามวิถีชีวิตแห่งศรัทธา ภายใต้เงื่อนไขที่สหพันธ์ฯ กำหนดอย่างครบถ้วน

พิธีการรับพรมงคลสมรสตามหลักสูตรฯ นี้ เชื่อว่าเป็นกระบวนการแก้ไขล้างชำระบาปทางสายเลือดเริ่มแรกผ่านการรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์โดยมีกระบวนการและขั้นตอนต่าง ๆ และขั้นตอนหนึ่งในกระบวนการนั้นคือ การกล่าวคำปฎิญาณต่อกันและกันว่าจะมีสามี/ ภรรยาคนเดียว จะรักและซื่อสัตย์ต่อกันตลอดไปไม่หย่าร้าง ไม่มีเพศสัมพันธ์นอกสมรสสร้างครอบครัว ให้มีความรักสามัคคี มีเอกภาพตลอดจนอบรมเลี้ยงดูบุตร/ ธิดาให้เป็นคนดีอยู่ในหลักศีลธรรมจรรยา

คุณสมบัติของผู้ที่เข้าการรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์ มีดังนี้ กลุ่มหนุ่มสาวเป็นกลุ่มแรก ส่วนกลุ่มที่สองคือกลุ่มสามี/ ภรรยาที่ผ่านการสมรสมาแล้วสามารถเข้าร่วมรับพรได้ เพื่อต่อยอดความรักและปฎิญาณรักต่อกันและกัน เพื่อยืนยันความรักต่อกันและกัน สำหรับกรณีกลุ่มสาวที่ผ่านขั้นตอนการแม่ซิงได้พัฒนาความสัมพันธ์มากระดับที่พร้อมที่จะสร้างครอบครัวได้ ทั้งคู่ต้องแจ้งความประสงค์กับแผนกครอบครัวของสหพันธ์ฯ เพื่อจัดส่งใบสมัครเข้าร่วมโครงการรับพร

ไปยังคณะกรรมการกลางเพื่อคัดสรร ณ ประภาหีล ซึ่งเป็นศูนย์กลางของการจัดงาน มีการถ่ายทอดพิธีผ่านสัญญาณดาวเทียมไปยังประเทศสมาชิกเครือข่ายพร้อมกันทั่วโลกโดยผู้ก่อตั้งสหพันธ์ฯ คือ สาธุคุณ ดร.ชัน เมียง มูน เป็นผู้ให้พรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์ร่วมกับผู้นำทุกศาสนาในโลก เช่น พุทธ คริสต์ อิสลาม ซิกข์ ฯลฯ ที่เชิญมาประสาพรให้คู่บ่าวสาวพร้อมด้วยแขกผู้เกียรติที่พี่น้องของคู่บ่าวสาวมากมามาร่วมเป็นสักขีพยานในวันนั้น

ขั้นตอนของพิธีรับพรมงคลสมรส มีดังนี้ 1) เมื่อคู่บ่าวสาวเข้ามาในที่ประชุมพร้อมแล้ว พิธีกรเชิญประธานสหพันธ์ฯ กล่าวเปิดงาน 2) ผู้ก่อตั้งสหพันธ์ฯ อธิฐานขอพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์ให้กับคู่บ่าวสาว 3) เชิญผู้นำของทุกศาสนาอวยพรคู่บ่าวสาว 4) พิธีสวมแหวนให้กันและกัน 5) พิธีดื่มโฮลีไวน์ 6) พิธีพรมน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์ 7) คู่หนุ่มสาวกล่าวคำปฏิญาณการสร้างครอบครัวอุดมคติ 8) การแสดงความชื่นชมยินดีกับครอบครัวใหม่และประกาศชัยชนะและขั้นตอนสุดท้าย 9) มอบของที่ระลึกให้กับผู้ก่อตั้งสหพันธ์ฯ ซึ่งเป็นผู้ให้พรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์นานาชาติเป็นอันเสร็จสิ้นพิธี

8. คุณสมบัติของผู้สมัครเข้าร่วมรับพร

คุณสมบัติกลุ่มคนหนุ่มสาวนั้น ต้องเป็นชายหรือหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป แต่ไม่เกิน 40 ปี เดือนไขที่สองต้องมีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไป มีสุขภาพแข็งแรง ไม่มีโรคติดต่อร้ายแรง ประกอบอาชีพสุจริต (ไม่ผิดกฎหมาย) ไม่ขายบริการทางเพศ ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผ่านการศึกษา/อบรมเรื่อง “คุณค่าของครอบครัวและการสมรสที่ดี” จากสหพันธ์ฯ พร้อมตั้งปณิธานแน่วแน่ที่จะสร้างครอบครัวอุดมคติตามหลักปรัชญาฯ พร้อมกล่าวคำปฏิญาณว่าจะรักษาความบริสุทธิ์ทางเพศก่อนสมรสและมีรักเดียวใจเดียวกับคู่สมรสของตนตลอดไป และพร้อมขอมอบรับการแนะนำคู่ด้วยรูปถ่ายตามวิธีของสหพันธ์ฯ กลุ่มคู่สามี/ภรรยา จะต้องเป็นคู่สามี/ภรรยาที่ตั้งใจจะใช้ชีวิตคู่ร่วมกันตลอดไปและต้องผ่านการศึกษา/อบรมเรื่อง “คุณค่าของครอบครัวและการสมรสที่ดี” จากสหพันธ์ฯ ประกอบอาชีพสุจริต (ไม่ผิดกฎหมาย) เป็นต้น

ภายหลังที่แต่ละคู่ได้เข้ารับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์แล้วทั้งคู่จะต้องดำเนินชีวิตให้บริสุทธิ์ คล้ายนักบวช ไม่ทำผิดบาปทางเพศ ซื่อสัตย์ต่อคู่ของตนและไม่ทำบาปอื่น ๆ เช่น ไม่เกี่ยวข้องกับอบายมุขทั้งปวง มีชีวิตแห่งการเสียสละอุทิศตนเพื่อรักษาพรที่ได้รับไปแล้ว ในช่วงระยะเวลาหนึ่งจนกว่าจะพร้อมในการเริ่มต้นสร้างครอบครัวใหม่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแต่ละคู่อาจจะเป็น 1-10 ปี ช่วงนี้สหพันธ์ฯ ยังไม่อนุญาตให้มีความสัมพันธ์ทางกายต่อกัน ทั้งนี้ เพื่อเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่น การพิสูจน์ความศรัทธา การวางแผนการมีลูก การสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การตกลงกันว่าจะลงหลักปักฐาน ณ ที่ใด จะประกอบอาชีพอะไร เป็นต้น เมื่อทั้งคู่พร้อมแล้วสหพันธ์ฯ โดยผู้ดูแลเห็นว่ามีความพร้อมจริงจึงอนุญาตให้เริ่มต้นครอบครัวใหม่ได้ ขั้นตอนตอนนี้ทั้งคู่สามารถจัดพิธีสมรสตามขนบธรรมเนียมประเพณีของตนเชิญญาติพี่น้อง เพื่อนฝูง แขกผู้มีเกียรติ

มารวมเป็นสักขีพยานอีกครั้งก็ได้ เมื่อสมรสตามประเพณีเสร็จแล้วจะต้องแยกกัน 3 วันเพื่อทำพิธีภายในตามความเชื่อของสหพันธ์ฯ ก่อนที่จะความสัมพันธ์ทางกายต่อกันฉันท์สามี/ ภรรยาจริง ๆ และจดทะเบียนตามกฎหมาย ดังคำสัมภาษณ์

“คบกัน 6 ปีค่อนแต่งงาน ได้รับการแนะนำผ่านรูปภาพเพียงอย่างเดียวไม่ได้พบหน้ากันก่อนหลังจากนั้นก็เข้าร่วมพิธีแต่งงานท่านผู้ก่อตั้งเป็นผู้ให้พรที่ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ปี ค.ศ. 97” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ซึ่งมันค่อนข้างจะแปลกกคนข้างนอก จะตกที่คนจะแต่งงานกัน โดยไม่รู้จักกันมาก่อน แต่เรามีอุดมการณ์ เมื่ออยู่ด้วยกันไปนาน ๆ ก็จะเกิดความรักภายในครอบครัวเกิดความกลมกลืนกัน คนข้างนอกอาจจะรักกันจากสิ่งภายนอก คำพูดหวานเอาดอกกุหลาบมาให้คู่ดีไปหมดทุกอย่างแต่อยู่ด้วยกันเจอความจริงออกหมดเลย เพราะว่าเขาไม่มีอะไรมาซื้อ ชอบกันที่ภายนอกหน้าตาซึ่งไม่จริงรุ่งโรยเหี่ยวไปตามกาลเวลา ยิ่งบุคลิกที่แตกต่างยิ่งไปกันใหญ่เลย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“Blessing ก็คือการรับพรฯ ตอนนั้นผมก็มีความคิดว่าเรายังไม่พร้อมยังไม่มีความเชื่อสุด ๆ มีสิ่งที่จะเรียนรู้แล้วพิสูจน์ ผมอธิษฐานว่าถ้าผมจะรับพรฯ จะรับเพียงครั้งเดียวแต่ผมไม่รู้ว่าคุณของผมเป็นใคร แล้วถ้าเกิดว่าได้คู่ชีวิตคำทางบ้านผมก็คงจะรับยากมาก เงื่อนไขของการรับพรหรือเบลสซิ่งคือการปฏิเสธตัวเองโดยการปฏิบัติความรักที่แท้จริงเพื่อเป็นเครื่องบูชาของพระเจ้า เพื่อรักใคร่ก็ได้ที่พระเจ้าให้เรารัก...สายเลือดของเราได้รับการแก้ไขเป็นสายเลือดของพระเจ้า เราถูกสอนให้ปฏิบัติความรักที่แท้จริง คือชายมีชีวิตอยู่เพื่อหญิง หญิงมีชีวิตอยู่เพื่อชายแล้วก็อวัยวะเพศของผู้หญิงมีไว้สำหรับผู้ชายที่จะเป็นสามีเค้า” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“หลังจากที่เราได้รูปแล้ว เราก็ต้องเตรียมตัวที่จะไป เตรียมแหวน เตรียมชุด เตรียมสูท ไปร่วมงานร่วมรับพรมี 7 วัน 7 วันนั้นไม่ใช่มีงานแต่งงานอย่างเดียว มีทั้งหมดอยู่ 11 อีเวนท์ใหญ่ ๆ หนึ่งในนั้นคือการเบลสซิ่ง คืองานแต่งงานรับพรนานาชาติ การรับพรเป็นงานศักดิ์สิทธิ์...หลังจากนั้นอีกสองวัน เราก็ต้องไปที่สนามกีฬา วันนั้นจะมีเดิน โฮลีไวน์ เดิน โฮลีไวน์แล้วอีกวันหนึ่งเราก็ก่อไปโฮลิวอเตอร์ใส่ชุดขาวชุดสูท โฮลีไวน์ใส่ชุดธรรมดา โฮลีไวน์ความหมายที่แท้จริงก็คือว่าเหมือนกับการเปลี่ยนสายเลือด มีนัยสำคัญจากสายเลือดซาตาน เมื่อก่อนเป็นสมาชิกเรายังไม่ได้มีคู่ ไม่ได้มีอะไร หลังจากนั้นเราคัม โฮลิวาย เหมือนกับเราเปลี่ยนทัศนคติ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“เรามีความเชื่อมีความศรัทธาในตัวผู้ก่อตั้ง จำเป็นที่จะต้องได้รับพรจากพระเจ้าเหมือนกับว่าได้รับการเกิดใหม่การมีชีวิตใหม่และเกิดใหม่ทางฝ่ายจิตวิญญาณ แต่เราต้องเข้ามาเรียนรู้ปรัชญา ก่อน เน้นเรื่องของครอบครัว เป้าหมายเราก็คือมีครอบครัวที่ดี...จริง ๆ แล้ว เราทุกคนอยากจะมี

ครอบครัวที่ความสุข อบอุ่น เต็มไปด้วยบรรยากาศแห่งความรัก ทุกคนอยากจะมีครอบครัวอุดมคติ คำว่า อุดมคติ หมายถึง ครอบครัวสมบูรณ์นั่นเอง เป็นต้นแบบที่บรรลุถึงความสมบูรณ์ในทุก ๆ ด้าน คนทั้งหลายไม่เข้าใจจุดนี้ ถึงแต่งงานแล้วหย่าร้าง หากคนใหม่ จนกระทั่งสังคมกลายเป็นยุโรปแบบ ตะวันตกไปแล้วคือฟรีเซ็กซ์ ความจริงแล้วความรักเป็นเรื่องที่ศักดิ์สิทธิ์สูงส่ง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“จากนั้นเมื่อเรามั่นใจแล้ว จึงเข้าสู่กระบวนการแต่งงานซึ่งเรียกว่าพิธีเบลสซิ่ง ซึ่งพิธีนี้ ก็มีความสมบูรณ์อยู่ในตัวเพราะมีบรรดาผู้นำศาสนาต่างๆ ทั่วโลกมาร่วมประสิทธิประสาทพรให้พรกับ ทุกคู่สำหรับระยะเวลาที่ศึกษาพัฒนาความสัมพันธ์การเป็นคู่รัก ก็แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับความพร้อม ของทั้งคู่ว่าจะมีความพร้อมที่จะเข้าสู่พิธีสมรสเมื่อใด หากพร้อมที่จะสร้างครอบครัวก็สมัครเข้าร่วม พิธีมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์ที่ทางสหพันธ์ฯ จัดให้คู่สมรสนานาชาติเป็นประจำทุกปี” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553)

“แต่ก่อนการรับพรค่อนข้างอยู่ในวงแคบ คือคนที่เป็สมาชิกภายในเท่านั้น ยังไม่ได้เปิดกว้างให้กับคนข้างนอก เพราะฉะนั้นคนข้างนอกก็จะมีโอกาสที่จะมาร่วมครั้งนี้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 12 กันยายน 2553)

“ผมมาสู่การแต่งงานนี้โดยผ่านพิธีการรับพรมงคลศักดิ์สิทธิ์เพื่อสันติภาพโลกโดยผู้ที่เริ่ม ก่อตั้งคือท่านสาธุคุณ ดร. ชัน เมียง มูน ซึ่งเป็นโครงการที่เริ่มมาตั้งแต่ปี 2504 บนพื้นฐานของ หลักการความสามัคคี การแต่งงานนี้มาบนพื้นฐานความรู้ลึกความซึ้งความศรัทธาเชื่อมั่นหลักคำสอน ความสามัคคีนำเราไปสู่ชีวิตที่มั่นคงและมีความสุข แล้วบนพื้นฐานครอบครัวนั้นจะสามารถ ช่วยเหลือ โลกช่วยเหลือชุมชน ช่วยเหลือประเทศชาติได้ เป้าหมายของท่านสาธุคุณ ดร. ชัน เมียง มูน หรือหลักการความสามัคคีนำมาซึ่งการสร้างโลกแห่งครอบครัวเดียวกันโดยมีศูนย์กลางความรัก ที่แท้จริง เพราะ โลกแบบนี้จะเป็นโลกที่ทุกคนรู้สึกถึงการเป็นพี่น้องความเป็นครอบครัวเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะมีศาสนาที่แตกต่างกัน มีอาชีพหรือมีสิ่งที่ชอบที่แตกต่างกัน หรือแม้มีอุดมการณ์ความคิด ที่แตกต่างกันแต่เราสามารถจะมีความรู้สึกอยู่บนโลกเดียวกันได้เพราะเรามีพื้นฐานเดียวกัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“เช้าวันที่ 23 ตุลาคม 2553 ได้เดินทางจากที่พักขึ้นรถตู้มุ่งหน้าไปเมืองทองธานี เป้าหมายเพื่อร่วมพิธีสมรสศักดิ์สิทธิ์นานาชาติที่สหพันธ์ฯ จัดขึ้นประจำปีครั้งยิ่งใหญ่ ณ ห้อง จูบิลี ปีนีจัดใหญ่เป็นพิเศษ มีคู่บ่าวสาวและคู่สมรสที่แต่งงานมาหลายปีมาร่วมงานจากทั่วประเทศ นับเป็นพัน ๆ คู่ ทุกที่มาร่วมงานจะสวมชุดสีขาว สวมถุงมือ ผ้าคล้องคอ โลโก้สหพันธ์ฯ ซึ่งทุกคน จะต้องสวม ค่าลงทะเบียนเข้าร่วมงาน 1,000 บาท เมื่อเข้าไปห้องประชุมซึ่งตกแต่งไว้อย่างงดงาม และมีพิธีถ่ายทอดสดจากสนามมหาวิทยาลัยจันมูน ณ กรุงโซล ประเทศเกาหลีมีแขกผู้มีเกียรติ

มาร่วมงานอย่างมากหมาย จัดพร้อมกันกับประเทศเกาหลีงานเริ่มเช้า 08.30-12.30 น.เสร็จสิ้น
รับประทานอาหาร โต๊ะจีนร่วมกัน” (บันทึกการสังเกต 1, ห้องจูบิลี่, 23 ตุลาคม 2553)

การรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์ (Blessing) คือการปฏิบัติความรักที่แท้จริงโดยการปฏิเสธตัวเองหันหลังกลับ 180 องศาไปสู่การสมรสและสร้างครอบครัวตามวิธีการของพระเจ้า เพื่อถวายชีวิตเป็นเครื่องบูชา ซึ่งมีกระบวนการเริ่มตั้งแต่การปฏิเสธวิธีการเลือกคู่ตามความชอบของคนให้มีจุดศูนย์กลางความรักกับบุคคลที่ตนไม่ได้เลือกเอง แต่อยู่บนพื้นฐานความเชื่อศรัทธาในพระเจ้า และพ่อแม่ที่แท้จริง คือ ท่านสาธุคุณ ดร.ชัน เมียง มูนและภรรยา เป็นผู้แนะนำหรือจับคู่ให้ โดยมีศูนย์กลางความรักที่แท้จริง สำหรับความหมายโดยนัยของการรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์เป็นการคายต่อชีวิตเก่าและเกิดใหม่ฝ่ายจิตวิญญาณมีชีวิตปราศจากบาปเริ่มแรกกล่าวคือมีชัยชนะจากบาปเริ่มแรกนั่นเอง

การสมรสและสร้างครอบครัว ต้องสอดคล้องกับเจตจำนงแรกเริ่มของพระเจ้า เพื่อแก้ไขบาปเริ่มต้น ซึ่งเป็นบาปทางเพศเพื่อมนุษย์จะบรรลุความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เป็นครอบครัวที่สมบูรณ์และเป็นผู้ครอบครองโลกนี้อย่างมีความสุข กระบวนการแก้ไขบาปเหล่านี้เริ่มต้นจากผู้ที่จะเข้าสู่การสมรสตามหลักปรัชญาฯ โดยจะต้องไม่ทำตามใจตนเองเริ่มตั้งแต่การปฏิเสธทัศนคติที่วาดฝันความรู้สึก ความต้องการฝ่ายธรรมชาติภายนอกของตนเอง ไปมีจุดศูนย์กลางที่ความเชื่อ/ศรัทธาในพระเจ้าและพ่อแม่ที่แท้จริง โดยมอบความไว้วางใจและหน้าที่ในการเลือกคู่ให้สาธุคุณ ดร.ชัน เมียง มูน เป็นผู้เลือกแนะนำและจับคู่ให้กับตน หนุ่มสาวทุกคนที่เป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ ที่ผ่านการอบรมหลักปรัชญาฯ ต่างพร้อมใจ ยินดียอมรับเงื่อนไขและเชื่อว่าผู้ที่สาธุคุณเลือกให้เป็นคู่แท้และเหมาะสมกับตนที่สุด วิธีการเช่นนี้ผู้ศรัทธาในหลักปรัชญาฯ เชื่อว่าเป็นวิธีการพัฒนาหัวใจให้มีความรักแท้ให้เกิดและพัฒนาในจิตใจภายในและขยายใหญ่ขึ้น จึงเป็นที่มาของการสมรสนานาชาติตามหลักปรัชญาฯ นั่นเอง

ดังนั้น ครอบครัวอุดมคติจึงมีศูนย์กลางอยู่ที่ความรักที่แท้จริง มีความเชื่อเดียวกัน โดยที่ทั้งสองฝ่ายคือทั้งสามี/ ภรรยา จะต้องร่วมกันนำพาครอบครัวไปสู่เป้าหมายสูงสุดในอุดมคติ แม้ก่อนที่จะเข้าสู่พิธีรับพรมงคลสมรสทั้งสองคนไม่เคยรู้จักหน้าตากันมาก่อนก็ตามหากนำหลักปรัชญาฯ ดังกล่าวมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างครอบครัว สมาชิกผู้มีความศรัทธาเชื่อว่าสามารถนำพาครอบครัวไปสู่อุดมคติได้

ศึกษาสภาพวิถีชีวิตของคนไทยที่เป็นสามี/ ภรรยา

1. ครอบครัวและเครือญาติ

ด้านครอบครัวและเครือญาติ พบว่า แต่ละคู่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพ่อแม่และเครือญาติ ผู้ให้ข้อมูลจะพาครอบครัวกลับไปเยี่ยมบิดามารดาข้างต้นกำหนดไปมาหาสู่อย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะ

ในช่วงเทศกาลวันหยุดติดต่อกันหลาย ๆ วันและวันสำคัญต่าง ๆ เช่น วันสงกรานต์ วันขึ้นปีใหม่ ฯลฯ จากข้อมูลพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเครือข่ายยังคงเหนียวแน่น ไปมาหาสู่กันกับญาติสม่ำเสมอ ทั้งญาติฝ่ายสามีและญาติฝ่ายภรรยา หากไม่สามารถไปเยี่ยมได้ด้วยความจำกัดทางด้านเศรษฐกิจ ผู้ให้ข้อมูลบอกว่าจะส่งของขวัญไปแทนคนปฏิบัติเช่นนี้เป็นปกติและสม่ำเสมอ

อนึ่ง นอกจากจะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับญาติและบุพการีแล้ว บางครอบครัวได้แสดงความกตัญญูต่เวทีต่อบุพการีตามโอกาสอันควร โดยช่วยเหลือเป็นค่าใช้จ่ายประจำแต่ละเดือน ผู้ให้ข้อมูลบางรายรับบิดา/มารดา มาอุปการะอยู่ร่วมในครอบครัวของตนเพื่อตอบแทนพระคุณ ซึ่งผู้ให้ข้อมูลเล่าว่าในหลักปรัชญาที่สอนเรื่องนี้ ดังคำสัมภาษณ์

“ตอนนี้พ่อกับแม่ผมมาอยู่ด้วยท่านอยู่กับเรา เรามีค่าใช้จ่ายที่มันเหลือจากที่เราประมาณการไว้ เราก็เอาจากส่วนนั้นไปให้ อย่างเช่นว่าสมมุติว่าเดือนนี้เราใช้ 9,000 บาทอย่างนี้ แต่ว่าเราใช้ไปเจ็ดพัน เราจะให้ท่านคนละพันก็แล้วแต่ ไม่ได้ว่าตายตัวว่าเราจะต้องให้ทุกเดือน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ไปต่างจังหวัดบ้างไปเป็นครอบครัวจะเอารถไปด้วยกันถ้าไปไกล ๆ จะไปกับคุณยาย และคุณน้ำที่อยู่เชียงใหม่ลงมาก็จะไปด้วยกันสามีก็จะเป็นเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน เช่นไปเที่ยวเชียงใหม่ หรือบางครั้งก็ไปเที่ยวชมธรรมชาติภูเขา แต่ทะเลไม่ค่อยได้ไป” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ก็ติดต่อกันไปมาหาสู่กันอยู่ครับ กลับไปเยี่ยมบ้านก็ตกเฉลี่ยปีละประมาณ 2 ครั้ง เฉลี่ยปีละ 2 ครั้ง ผมเคยไป 2 ครั้ง ตอนงานแต่งแล้วก็ตอนที่ลูกคนที่ 2 คลอดได้ 2 เดือน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“บางทีก็ส่งของขวัญส่งอะไรไปเพราะมันก็มีค่าใช้จ่ายมากพอสมควรถ้าไปหลาย ๆ ครั้งแล้วถ้าเราขี้เกียจไปลูก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“ติดต่อกันดีพี่น้อง ส่วนใหญ่ก็ติดต่อกันทั้งหมดสม่ำเสมอ ทางฝ่ายเราก็ติดต่อกันไม่ขาดที่ ๆ นื่อง ๆ ก็มา หลานก็มา เราก็ไป มีการเดินทางไป ๆ มา ๆ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ก็นาน ๆ ไปเยี่ยมที ช่วงวันหยุดวันเทศกาล ก็สงกรานต์บ้าง วันวาเลนไทน์อย่างเนี่ยะ แต่ก็นานครั้ง พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ส่งเสีย แต่ท่านก็ไม่ได้เรียกร้อง ก่อนแต่งงานตอนที่เรียนหนังสือและทำงานไปด้วย ก็ส่งให้ท่านใช้ประจำเดือนละห้าหกพันดูแลเรื่องที่บ้านที่นอนให้ท่านประจำ แต่เมื่อแต่งงานมีแต่ท่านจะเอามาให้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ก็จะต้องส่งประจำ อ้อ ทุกเดือนก็ต้องส่งไปเสียสามพันสี่พันบาท อายุหกสิบสาม หกสิบสี่ ตรีบ อยู่กับมีพี่ชายกับพี่สะใภ้ไม่ได้หวังเพราะมีคนดูแล ตรีบ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

ภายหลังการสมรสแล้ว ผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมยังคงความสัมพันธ์ที่ดีกับพ่อแม่ เครือญาติ พี่น้อง โดยการไปมาหาสู่และแสดงความกตัญญูทวนเวียนต่อผู้บุพการีในการดูแลช่วยเหลือด้านทรัพย์สินเงินทองและสิ่งของตามสภาพเศรษฐกิจ ตามขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของสังคมไทย ซึ่งสอดคล้องกับหลักปรัชญาฯ ที่สอนให้เคารพและกตัญญูทวนเวียนต่อบรรพบุรุษและบุพการี

2. ด้านเศรษฐกิจ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ให้ข้อมูลทั้งสามมี/ ภรรยา ส่วนใหญ่ต้องออกไปทำงานข้างนอก เนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจไม่ได้ร่ำรวย กล่าวคือ การสมรสตามหลักปรัชญาฯ นี้ไม่ได้เน้นให้สมาชิกสหพันธ์ฯ แสวงหาความร่ำรวยด้านเศรษฐกิจว่าสำคัญเป็นอันดับแรกแต่ความมั่งคั่งร่ำรวยจะมาเองเมื่อครอบครัวรักสามัคคี คำสอนให้ความสำคัญให้คุณค่าด้านคุณธรรมภายในจิตใจก่อน โดยมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ความรักที่แท้จริง ถ้าหากครอบครัวมีความรักสามัคคี มีเอกภาพ มีความสุข มุ่งทำความดีและเสียสละเพื่อผู้อื่นแล้ว มีความเชื่อว่าทุกสรรพสิ่งเงินทองจะหลั่งไหลมาหาครอบครัวเอง โดยไม่ต้องตะเกียกตะกายในการแสวงหา ซึ่งผู้ให้ข้อมูลเล่าว่าเคยมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นปฏิกิริยาจะมีสิ่งดี ๆ เข้ามาในครอบครัวไม่เคยขาดจน บางครั้งอาจความขัดสนบ้างเป็นครั้งคราว ไม่นานจะพบหนทางออกเสมอ มีโชคลาภเข้ามาสู่ครอบครัวของตนโดยตลอด

ดังนั้น ผู้ให้ข้อมูลทุกรายและสมาชิกสหพันธ์ฯ ทุกคนที่มีความศรัทธามากจึงมั่นใจในการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาฯ นี้ว่าถูกต้องที่สุด สิ่งที่สำคัญคือขอเพียงมีความรักที่แท้จริงต่อคู่ของตน ต่อทุกสรรพสิ่ง ต่อผู้อื่นเท่านั้น ชีวิตจะพบแต่สิ่งที่ดีและมีความสุข มีตัวอย่างบุคคลที่ประสบความสำเร็จยืนยันคือสาธุคุณ ดร. ชัน เมียง มูน ที่อยู่เพื่อผู้อื่นเป็นอันดับแรก สรรพสิ่งมาหาเองโดยที่ไม่ได้แสวงหาหรืออยากได้แต่มีมาเอง เช่น ได้รับรางวัลจากองค์การสหประชาชาติ สาขาสันติภาพโลก มีพระราชวังราคาเป็นหมื่นล้าน ที่เมืองชองเพียง ประเทศเกาหลี ซึ่งสาธุศิษย์ผู้ศรัทธาในหลักปรัชญาฯ ได้สร้างถวาย

จากหลักคำสอนและแบบอย่างชีวิตของท่านส่งผลให้สมาชิกสหพันธ์ฯ ทุกคนได้รับแรงบันดาลใจ ทำความดี เสียสละ อยู่เพื่อผู้อื่น อยู่เพื่อสังคมส่วนรวมเช่นเดียวกับท่าน ซึ่งครอบครัวรับพรแต่ละครอบครัวต่างมีเป้าหมายดำเนินชีวิตอยู่ในโลกด้วยการทำความดี สะสมความดีโดยหวังผลมิใช่เฉพาะในภพนี้เท่านั้นแต่มองทะลุถึงมิติแห่งอนาคตที่ยังมองไม่เห็นหลังความตายอีกด้วยคือภพหน้าที่เชื่อว่าวิญญาณยังคงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์

สภาพปัจจุบันสมาชิกสหพันธ์ฯ ทุกคนดำเนินชีวิตในโลกนี้เป็นเพียงทางผ่านเป็นที่อยู่ชั่วคราวแล้วก็จากไปจึงไม่ได้มุ่งแสวงหาความร่ำรวยมากกว่าชีวิตนิรันดร์ สมาชิกสหพันธ์ฯ ต่างตระหนักและดำรงชีพด้วยความเข้าใจความจริงตามความเชื่อ บริโภคสรรพสิ่งด้วยความรัก รักธรรมชาติ รักสิ่งแวดล้อม รักเพื่อนมนุษย์ดุจพี่น้อง ดำรงชีวิตอย่างเรียบง่าย ใช้จ่ายถือหลักประหยัด มัธยัสถ์และอดออม ซึ่งรายได้ครอบครัวต่อเดือนต่ำสุดเริ่มที่ประมาณ 30,000 บาท สูงสุด 70,000 บาท สำหรับครอบครัวที่มีภรรยาเป็นชาวญี่ปุ่นนั้น พบว่า ทั้งภรรยาชาวญี่ปุ่นต่างต้องออกไปทำงานเพื่อให้มีรายได้เพียงพอในการเลี้ยงดูครอบครัวเป็นเบื้องต้น และแบ่งปันช่วยเหลือผู้อื่นบ้างเป็นบางครั้งตามกำลัง อนึ่ง ภรรยาที่เป็นชาวญี่ปุ่นจะทำงานในบริษัทญี่ปุ่น ซึ่งได้รับเงินเดือนมากกว่าบริษัทคนไทย สำหรับรายได้รายได้ต่อเดือนของภรรยามากกว่ารายได้ของสามีแต่ใช้เวลาทำงานมากกว่า กล่าวคือ ต้องตอกบัตรเข้าทำงานแต่เช้า ฉะนั้น จึงได้ออกไปทำงานแต่เช้ามีดประมาณ 05.00 น. และกลับถึงที่พักช่วงเวลา 19.00 – 21.00 น. กล่าวคือ หากนายจ้างยังไม่เลิกจะกลับก่อน ไม่ได้ต้องรอให้นายจ้างกลับก่อน เพราะเป็นวัฒนธรรมการทำงานของชาวญี่ปุ่นส่งผลให้ภรรยาชาวญี่ปุ่นมีเวลาให้กับครอบครัวจำกัดในการทำหน้าที่แม่บ้านและดูแลบุตร/ธิดา ความสนิทสนมระหว่างบิดากับบุตร/ธิดาจึงมีมากกว่ามารดา ฉะนั้น เมื่อภรรยาจำกัดด้านเวลา หน้าที่แม่บ้านจึงตกเป็นของสามีคนไทยต้องทำงานบ้านแทนภรรยาโดยปริยาย ไม่ว่าจะเป็นการดูแลบุตร/ธิดา ทำความสะอาด ทำอาหาร รับส่งบุตร/ธิดาไปเรียนหนังสือ สอนการบ้าน ฯลฯ นอกจากนี้ ยังพบว่าทุกครอบครัวได้วางแผนการใช้จ่ายเป็นประจำทุกเดือน พบภรรยาเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการควบคุมการใช้จ่าย ถือหลักประหยัดมัธยัสถ์ และได้แบ่งเก็บออมไว้เป็นบางส่วน พบบางครอบครัวเท่านั้นที่ทำประกันชีวิตไว้ ดังคำสัมภาษณ์

“เราต้องวางแผนในเรื่องของการเก็บเงินค่ะ เพราะเราต้องทำงานในองค์กร ดังนั้น การที่เราจะใช้จ่าย เราก็ต้องวางแผนส่วนที่เก็บออมไว้ อาจจะไม่ได้ถึงกับมากนักแต่ก็แบ่งกันเก็บไว้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 18, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“บริหารการใช้จ่ายก็จะเป็นเงินส่วนตัวคือภรรยาเป็นคนจัดการมีการวางแผนการใช้จ่ายแต่ละเดือนคือให้ภรรยาเป็นคนจัดการทุกอย่าง ผมก็รับเงินจากภรรยาอีกทีมีจัดไว้ให้กับอนาคตบ้างครับ ได้ไม่เยอะก็มีซื้อคอนโดฯ ไว้ พ่อแม่ของผมเขาก็จะช่วยครับ ค่าเทอม ค่าอะไรอย่างนี้ะครับเราก็ไม่หนักมาก เพราะปู่ย่าเขาก็มีเงินเยอะ เขาก็เห็นเขาก็ช่วย เขาก็รู้ว่าเราทำงานตรงนี้นะครับ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ค่าใช้จ่ายลำพังคนเดียวคงไม่พอ ก็เลยตกลงกันภรรยาว่าถ้าคนหนึ่งทำงานสาธารณะ

อีกคนหนึ่งก็ต้องทำงานข้างนอก เพื่อที่จะทำให้รายได้นั้นพอกับค่าใช้จ่ายในบ้านจึงให้ภรรยาทำงานบริษัทข้างนอกเงินเดือน ประมาณซัก 30,000 กว่าครับ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“รวมกันก็ยังไม่ต่ำกว่า หกเจ็ดหมื่นนะ พออยู่ได้...ส่วนใหญ่ภรรยาก็จะวางแผน ก็มีเก็บออมบ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็จะชอบลงทุนทำนั่นทำนี่ไปอะไรอย่างเนี่ย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“การใช้จ่ายส่วนใหญ่ภรรยาเป็นผู้คุมแล้วภายในครอบครัวมีการวางแผนการใช้จ่าย แต่ละเดือนจะเขียนบัญชี ทำบัญชีรายวัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“เรามีเพราะว่าเราครอบครัวจีน มีความรู้สึกที่เราต้องเก็บอะไรบางอย่าง แต่ของเขาไม่มีเลย เขาบอกว่าพรุ่งนี้จะอยู่หรือว่าจะตายเพราะฉะนั้นเขาจะไม่เก็บ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2553)

“วางแผนล่วงหน้าก่อน อย่างเช่นเราจะใช้เงินเดือนหนึ่ง ปกติทั่ว ๆ ไปเราจะใช้เดือนหนึ่ง ประมาณซัก 8,000 – 9,000 บาทหรือ 10,000 บาท เราก็จะพยายามใช้ในงบ 10,000 บาท พยายามใช้ให้ได้ ถ้ามันมีพิเศษขึ้นมาแบบ ไม่คาดฝันก็ต้องบันทึกว่าเพราะอะไร เราจะมีบัญชีของแต่ละเดือน ประมาณการไว้เลย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

ทุกครอบครัวมีฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับมีพอกินพอใช้ มีการวางแผนการใช้จ่าย ประจำเดือนและใช้จ่ายตามแผนที่วางไว้ รายได้ประจำได้รับจากเงินเดือนที่เป็นค่าจ้างจากการทำงาน ครอบครัวที่ภรรยาเป็นชาวญี่ปุ่นจะออกไปทำงานในบริษัทคนญี่ปุ่น ค่าจ้างรายเดือนมากกว่าของสามี ครอบครัวข้ามวัฒนธรรมเหล่านี้ส่วนใหญ่ภรรยาเป็นผู้วางแผนการใช้จ่าย และยังพบว่าทุกครอบครัวไม่ค่อยมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ เพราะใช้จ่ายแบบประหยัดมัธยัสถ์และวางแผนการใช้จ่ายเป็นประจำทุกเดือน อีกทั้งได้แบ่งเก็บออมไว้ส่วนหนึ่งเพื่ออนาคตด้วย พบบางครอบครัวเท่านั้นที่ทำประกันชีวิต

3. ด้านการปกครองในบ้าน

สามีและภรรยามีบทบาทนำครอบครัวด้วยกันทั้งคู่ หากมีปัญหาต้องตัดสินใจทั้งสามีภรรยา จะพูดคุยปรึกษาหารือกันก่อนตัดสินใจเสมอ สำหรับการเลี้ยงดูบุตร/ วิชาเลี้ยงแบบใช้เหตุผลสอน ให้คิดวิเคราะห์ ให้อิสระในการคิดเลือกตัดสินใจโดยพ่อแม่เป็นผู้คอยกำกับดูแลเพื่อให้ลูกออกนอกกรอบหรือประพฤติดนออกนอกกรอบจริยธรรม และอยู่ภายใต้กฎหมายและหลักปรัชญาฯ นอกจากนี้ บิดามารดายังฝึกให้บุตร/ วิชามีความรับผิดชอบ โดยมอบหน้าที่ให้ปฏิบัติเป็นประจำทุกวัน ได้พร้อมทั้งกำกับติดตามตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอ สำหรับการอบรมสั่งสอนพบว่า บิดาเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการอบรมสั่งสอนในด้านต่าง ๆ ในทางที่ถูกที่ควร มารดาช่วยเสริมถ้าหาก

มีประเด็นที่ต้องตัดสินใจเกี่ยวกับบุตร/ ธิดา ทั้งสาม/ ภรรยาจะพูดคุยปรึกษาหารือกันเพราะถ้าหากเกิดปัญหาขึ้นภายหลังทั้งสาม/ ภรรยาจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน ดังคำสัมภาษณ์

“ไม่ได้แบ่ง ช่วยกันทำอย่างกลมกลืนใครว่างก็ทำ สามี่เขาทำได้ ดังนั้นจึงไม่แบ่งชัดเจน ใครว่างก็ช่วยกันทำ หากภรรยาทำงานหลัก ๆ เขาก็จะเลี้ยงลูกให้ เขาทำทุกอย่าง ชักผ้า รีดผ้า ดูบ้าน เก็บกวาดบ้าน ทำได้ทุกอย่าง ไม่เกี่ยง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“งานบ้านไม่ได้แบ่งกันชัดเจนการชักผ้าทำกับข้าวเราก็สามารถทำใช้ก็ช่วยกันทำ ไม่ได้แบ่งว่าจะต้องให้ผู้หญิงเป็นคนทำ ใครว่างก็ทำ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ค่าใช้จ่ายภายในบ้าน เป็นหน้าที่ของเขาดูแลการบริหารเงิน ลูกได้เงินมาก็ให้แม่ ดูแล บริหารจัดการ ค่าน้ำค่าไฟเขาเป็นคนจัดการจัดการเขาก็จ่ายที่เขเว้นๆหรือไปจ่ายที่ออฟฟิศของเขา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“ไม่ได้ฝึกครับ แต่หลัก ๆ ก็คือว่าใครกลับบ้านเร็วก็จัดการเรื่องอาหารอย่างวันนี้ เขาออกไปเร็ว บางทีมีทำงานวันอาทิตย์ด้วย ผมก็เป็นคนทำอาหารให้ ทำทั้งไว้ให้ทานไม่ได้ฝึก ทำแทนกันได้ เช่น อย่างชักผ้า ชักผ้า ถ้ากลับ ไปตอนเย็นผมก็โยนใส่เครื่องหรือถ้าวินไหน ที่เขาหยุดวันธรรมดาหรือเขาเลิกบ่าย 3 ครั้งเขาก็จะจัดการเรื่องอาหาร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“ช่วยกันบางทีเราก็ทำด้วยกันได้หมดแหละ เขายุงเราก็ทำชักผ้าที่มันไม่มีกระบวนการยุ่งยาก แต่อะไรที่ต้องใช้เวลาเยอะ ๆ รีดผ้าอาจจะต้องไปจ้างรีด อะไรง่าย ๆ ไม่เป็นปัญหาก็ช่วยกันได้หมด มีการออมเพื่ออนาคตเล็ก ๆ น้อย ๆ มีประกันครับ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ไม่ต้องมาแบ่ง ถ้าพี่ชักผ้า เขาเห็นพี่กำลังชักผ้า เขาก็เอาผ้ามาด้วยถ้าเขาอยากจะทำชักผ้า เขาก็บอกโอเค เคียวฉันไปช่วย คือทำด้วยกันนะไม่แบ่งแยกหน้าที่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 9 พฤษภาคม 2553)

“ส่วนใหญ่จะถามความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อย่างเช่น โรงเรียนอย่างนี้ เราก็กส่งลูก ไปเรียน โรงเรียนไทยไม่เหมาะสำหรับลูกนะ เพราะว่าส่วนใหญ่ลูกไปเรียนเป็นลูกพวกแม่ค้า แล้วเขาจะพูดจาหยาบ ลูกก็เรียนเอาค่านั้นมาโดยที่ไม่รู้ แล้วก็มาพูดกับแม่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“ขณะสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5 ลูกชายสองคนทะเลาะกันจึงแนะนำให้พามาหาพ่อ ให้พ่อตัดสินเรื่องตกลงเล่นของเล่นกันไม่ได้ พ่อจึงขอเวลานอกไปไกล่เกลี่ยลูกชายสองคน สักพัก ก็กลับมา พ่อถามประมาณครึ่งชั่วโมงวิ่งมาอีกครั้งให้พ่อไปตัดสินจึงแนะนำให้ไปสนาม พ่อจึงขออนุญาตหยุดการให้สัมภาษณ์ประมาณ 10 นาทีไปพูดคุยกับความเข้าใจกับลูกให้เข้าใจว่าพ่อกำลัง

พูดคุยกับผู้ใหญ่ผู้ระสำคัญ เขาจึงหยุดกวน” (บันทึกการสังเกต 9, บ้านพักสหพันธ์ฯ, 5 เมษายน 2253)

ผลการศึกษาการปกครองภายในบ้านพบว่าทั้งสาม/ ภรรยา มีบทบาทในการนำครอบครัว เฝ้าเทียมกัน ไม่มีใครนำใครแต่ละฝ่ายต่างทำหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่สำหรับหน้าที่ในบ้านไม่ได้ แบ่งกันชัดเจน ทั้งคู่ต่างช่วยกันทำทุกอย่างโดยไม่เกี่ยงว่าเป็นงานของแม่บ้านหรืองานของฝ่ายภรรยา ถ้ามีประเด็นที่ต้องตัดสินใจจะปรึกษาหารือกันสอบถามความเห็นของกันและกันก่อน เพราะเมื่อพบปัญหาภายหลังตัดสินใจแล้วทั้งคู่จะต้องรับผิดชอบร่วมกัน ต้องไม่โยนความผิดหรือกล่าวโทษ ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งรับแต่เพียงฝ่ายเดียว

4. ด้านกฎหมาย

ส่วนใหญ่ผู้ให้ข้อมูล จดทะเบียนสมรสหลังจากเข้าพิธีรับพรมงคลสมรสฯ แล้ว มีบางราย เท่านั้นจดทะเบียนก่อนหน้านั้น (ช่วงที่เป็นคู่หมั้น) กล่าวคือ ภายหลังที่ถูกจับคู่เสร็จสิ้นแล้ว หากบุคคลผู้นั้นมีภารกิจขององค์กรต้องเดินทางเข้าออกประเทศไทยบ่อย เช่น บางคนเป็นมิชชันนารี เผยแพร่คำสอนตามหลักปรัชญาฯ ต้องเดินทางเข้าออกนอกประเทศบ่อยๆ จำเป็นต้องให้จดทะเบียน ก่อนเข้าสู่พิธีรับพรฯ ทั้งนี้ เพื่อสะดวกในการเดินทาง อย่างไรก็ตามยังพบว่าคู่สมรสของครอบครัว รับพรทุกครอบครัวถือสองสัญชาติ ซึ่งเป็นการรักษาผลประโยชน์ สะดวกในการเข้าและออกนอกประเทศ เมื่อครบกำหนดในรอบปีของการเข้าเมืองไทย สาม/ ภรรยาฝ่ายที่เป็นชาวต่างชาติ จะต้องไปראדדที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเพื่อขอต่อวีซ่าประจำปี ดังคำสัมภาษณ์

“แต่ว่ามาตามกฎหมายไทยแล้ว กฎหมายไทยไม่อำนวยความสะดวกเรื่อง ต้องจดทะเบียน ตอนแรกก็จดทะเบียนสมรสต่อวีซ่าทุกปี เพราะถ้าหากว่าเปลี่ยนสัญชาติกฎหมายของฝั่งโน้นเขามากเขาให้เงินเป็นเงินบำนาญ เดือนละ 600 เยนแต่ว่าที่นี่ไม่มี” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“จดแล้ว ยังไม่ได้โอนสัญชาติ ต้องสิบปี” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“แต่ก็จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย เอ้อ จดก่อนหน้านั้นแล้วครับเพราะเขามีปัญหา เรื่องวีซ่ารั่วเลยต้องจด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“จดทะเบียนตั้งแต่เริ่มต้นที่จะแต่งงาน ถูกต้องหมดทุกอย่าง...เขายังเป็นคนญี่ปุ่นอยู่ ต่อวีซ่าทุกปีเป็นวีซ่าแบบครอบครัว วีซ่าทำงานด้วยมันก็เล่ายง่ายขึ้น ที่ทำงานเขาทำให้มันก็เลย ไม่เป็นภาระเรา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“อ้อ จดทะเบียน เขาก็ต้องมาทำเรื่อง ที่จริงแล้วจดที่ญี่ปุ่นก็ได้ แต่ว่าผมจดที่นี่แล้ว ถ้าเป็นที่ญี่ปุ่นต้องเตรียมเรื่องหลายอย่าง นำเอกสารมาแล้วก็มีการแปล แล้วก็ยังมีเรื่องที่ต้องเขียน

ให้ ตม. เคนเรื่องแล้วก็ทุกปี ก็ต้องไปต่อวีซ่าปีต่อปี คือถ้าไม่นั้นก็ต้องเปลี่ยนสัญชาติ ถ้าเปลี่ยนสัญชาติก็เป็นคนไทยไปเลยเพราะหวังว่าลูกจะได้สองสัญชาติ จะได้ไปมาสะดวก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“อ้อตอนนั้นมีปัญหาตอนที่ไปประเทศเขามีปัญหาเพราะเราแต่งงานทางด้านศาสนา เราไม่มีใบทะเบียนสมรส เพราะฉะนั้น พอไปที่ประเทศเขาเนี่ยมันทำยาก เพราะว่ากฎหมายเขาลำบากมาก ก็เลยบินไปต่ออเมริกาทั้งคู่ตอนนั้นก็ยังทำงานอยู่ที่อเมริกาไปจดทะเบียนที่แคลิฟอร์เนีย พอมาประเทศไทยมีปัญหาเรื่องเอาลูกเข้าทะเบียนบ้านไม่ได้ เลยต้องจดทะเบียนเขาเรียกว่าจดทะเบียนฐานะครอบครัว เอาลูกเข้าทะเบียนบ้าน เขาใช้วีซ่าของลูกเพราะว่าลูกเป็นคนไทย แม่เป็นไทยแล้วลูกก็ได้เป็นไทย เขาก็เลยใช้วิธีการ ก็อาศัยลูกเขามีบุตรไทยเขาก็อยู่ได้แต่จะต้องแสดงบัญชีเงินฝากสี่แสนบาทต่อปี ทุกปีแล้วก็ทุกๆ 90 วัน ก็ต้องไปรายงานที่ ตม. แล้วก็ปีหนึ่งก็ต้องต่อวีซ่าด้วย เอออีก 1,900 บาทต่อวีซ่าอันหนึ่ง แต่ถ้าเขาออกจากประเทศเขาต้องทำวีซ่าก็จะต้องเสียครั้งละ 1,000 บาท ก็แรก ๆ เขาไม่ให้ยาวหรอก เขาต้องต่อทุกปี ๆ เหมือนกันแล้วสุดท้ายก็ทุกห้าปีแล้วครั้งสุดท้ายเขาให้ถึงปี 2010 สิบปี” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“จดทะเบียนแล้ว ไซ้ต้องทำวีซ่า มีปัญหาเรื่องการทำวีซ่า ต้องทำทุก 3 เดือนเลย พอวีซ่าหมดต้องกลับไปฟิลิปปินส์ 3 เดือนจะได้ไม่ต้องต่อวีซ่า เพราะทำวีซ่าต้องโชว์เงินดั่งสี่แสนบาท สมัยนี้เขาเปลี่ยนระบบใหม่หมด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

ผู้สมรสส่วนใหญ่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย ณ สำนักงานเขตที่ภูมิลำเนาตั้งอยู่ ตามสำเนาทะเบียนบ้านภายหลังพิธีเข้ารับพรหมงคลสมรสฯ แล้ว สำหรับคู่สมรสที่เป็นชาวต่างประเทศที่มาอาศัยอยู่ในประเทศไทยจะขอต่อวีซ่าปีต่อปีสำหรับเงื่อนไขการโอนสัญชาติจะทำได้ก็ต่อเมื่อบุคคลคนนั้นอาศัยอยู่ในประเทศไทย 10 ปีขึ้นไป นอกจากนี้ยังพบว่าครอบครัวรับพรฯ นานาชาติเหล่านี้อนุญาตให้บุตร/ธิดาถือสองสัญชาติโดยหวังผลประโยชน์ในการเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศและสะดวกในการเดินทางเข้าออกประเทศของบิดา/มารดาที่เป็นชาวต่างชาติในอนาคตด้วย ฉะนั้นจึงอนุญาตให้บุตร/ธิดาถือสองสัญชาติ คือของบิดาและมารดาที่เป็นชาวต่างชาติ

5. ด้านการศึกษาและการจัดเกลา

ผู้มีบทบาทสำคัญในการชี้นำและนำอบรมคุณธรรมจริยธรรม ระเบียบวินัย ให้กับบุตร/ธิดาของครอบครัว คือบิดาสำหรับมารดานั้นเป็นผู้สนับสนุนช่วยเหลืออย่างใกล้ชิดเช่นกัน โดยยึดแนวทางหลักปรัชญาของสหพันธ์ฯ ด้านวิถีชีวิตประจำวันผู้ให้ข้อมูลเล่าว่าทุกเช้าหรือก่อนนอน (ขึ้นอยู่กับความสะดวกของแต่ละครอบครัว) ทุกคนในครอบครัวจะอธิษฐานต่อพระเจ้าทบทวนการกระทำของตนตลอดวันที่ผ่านมา จากนั้นทำความเคารพ (บาว) พ่อแม่ที่แท้จริงคือสาธุคุณ คร.ชั้น เมือง มุนและภรรยา และศึกษาหลักคำสอนร่วมกันในตอนท้าย เพื่อนำมาเป็นแนวทาง

ในการดำเนินชีวิตในแต่ละวันและเสริมสร้างครอบครัวให้รักสามัคคีกลมเกลียวกันตามหลักปรัชญา การสร้างครอบครัวอุดมคติและกล่าวคำปฏิญาณการสร้างครอบครัวพร้อมกันเป็นอันเสร็จสิ้นกิจวัตร ประจำวัน ครอบครัวรับจะปฏิบัติเงื่อนไขอย่างสม่ำเสมอ

สำหรับหนังสือหลักคำสอนมีหลายเล่ม แต่เล่มที่ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในกิจวัตร ประจำวัน มีชื่อว่าหนทางประเพณี ซึ่งสารคุณ คร.ชั้น เมียง มุนได้อธิบายวิถีปฏิบัติและประเพณี ในการดำเนินชีวิตของสมาชิกไว้ โดยสรุปคือ ครอบครัวอุดมคติต้องดำเนินชีวิตบนเส้นทางความรัก สามัคคีภายในครอบครัวระหว่างสามี/ ภรรยาและบุตร/ ธิดานั่นเอง ซึ่งสารคุณ คร.ชั้น เมียง มุน ได้ดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างให้สมาชิกเห็นอย่างเป็นรูปธรรมแบบอย่างชีวิตได้ กล่าวคือ ทั้งสอน และปฏิบัติเป็นแบบอย่างให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมจับต้องได้ ในปัจจุบันท่านยังมีชีวิตอยู่ สำหรับคำสอน ของท่านจึงมิใช่เป็นเพียงหลักการที่อยู่ในหนังสือเท่านั้นแต่กลายเป็นชีวิตจริง ๆ ปฏิบัติแล้วเห็นผล ครอบครัวมีความรักสามัคคีจริง มีสมาชิกในองค์กรนับเป็นล้าน ๆ ครอบครัวที่นำหลักการ ไปประพฤติก ในครอบครัวของตนแล้วได้ผลเช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงก่อให้เกิดความศรัทธาอย่างแรงกล้าแก่ผู้เชื่อและ ศาสนิกชนของท่านทุกคนจึงอุทิศชีวิตในการออกเผยแพร่วาทะหลักปรัชญาฯ นี้ด้วยจิตอาสาเพื่อให้คนทั้งหลาย รู้จักและนำมาเป็นพิมพ์เขียวในการสร้างครอบครัวอุดมคติที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ความรักที่แท้จริง เพื่อครอบครัว ชุมชน สังคม ประเทศและ โลกให้เกิดสันติภาพ

นอกจากนี้ยังพบว่า ครอบครัวผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้ส่งเสริมให้บุตร/ ธิดาได้ศึกษาเล่าเรียน ตามความสนใจ ความถนัด ความสามารถของเขา มิใช่บังคับให้เป็นไปตามความต้องการของบิดา/ มารดา สำหรับความคาดหวังของบิดา มารดาที่มีต่อบุตร/ ธิดาจะเห็นได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลทุกราย ปรารถนาให้บุตร/ ธิดาของตนเป็นคนดี มีจิตอาสาอยู่เพื่อผู้อื่น เพื่อชุมชน/ สังคมและประเทศชาติ ดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาฯ เช่นเดียวกับคนที่ได้ดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างให้บุตร/ ธิดาได้เห็น และซึมซับเข้าสู่วิถีชีวิตของเขา ส่วนเรื่องวัฒนธรรมนั้นพบว่า ทุกครอบครัวได้อบรมบุตร/ ธิดาให้ เรียนรู้ทั้งวัฒนธรรมไทยที่โรงเรียนเป็นหลัก ส่วนทางบ้านก็ช่วยเสริม สำหรับวัฒนธรรมต่างชาตินั้น บุตร/ ธิดา จะเรียนรู้จากการคลุกคลีกับสมาชิกชาติอื่น ๆ ในสหพันธ์ฯ โดยมีปฏิสัมพันธ์จากทำกิจกรรม ร่วมกัน ซึ่งจัดขึ้นประจำสัปดาห์และกิจกรรมอื่น ๆ ที่จัดขึ้นตามโครงสร้างที่วางไว้เป็นรายเดือน เช่น กิจกรรมวันบำเพ็ญประโยชน์ทาสีห้องเรียน ปิดภาคเรียนฤดูร้อนก็จะมีค่ายเด็กนานาชาติ บุตร/ ธิดา ของสมาชิกในองค์กร เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม หลักการสร้างครอบครัวอุดมคติอีกประการหนึ่งที่สามี/ ภรรยาต้องตระหนัก คือการส่งเสริมให้ลูกได้เรียนรู้อย่างน้อยสองภาษา คือ ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล ที่ใช้ติดต่อสื่อสารและภาษาอื่น ๆ อีกหนึ่งภาษา ถ้าเป็นไปได้ก็จะเป็นภาษาประจำชาติของบิดามารดา ที่เป็นชาวต่างชาติ เช่น ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น โดยผู้ให้ข้อมูลเล่าว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จ

เท่าที่ควรเพราะสภาพแวดล้อมทั้งทางบ้านและโรงเรียนไม่เอื้ออำนวย ส่วนใหญ่บุตร/ธิดาของตนไม่ได้เข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติเพราะฐานะทางเศรษฐกิจไม่เอื้ออำนวย โรงเรียนที่บุตร/ธิดาของผู้ให้ข้อมูลและสมาชิกสหพันธ์ฯ นิยมเข้าเรียนคือโรงเรียนพระรามเก้า เนื่องจากอยู่ใกล้สหพันธ์ฯ และบริษัทในเครือสหพันธ์ฯ ซึ่งผู้ปกครองบางรายทำงานอยู่ใกล้บริเวณนั้น จึงสะดวกในการเดินทางไปรับไปส่ง อีกทั้งได้พบปะกับเพื่อนสมาชิกที่มีบุตร/ธิดา อยู่ในวัยเดียวกันด้วย หากมีปัญหาก็สามารถพูดคุยเพื่อขอคำแนะนำและช่วยเหลือกันได้ ดังตัวอย่างคำสัมภาษณ์

“สามีเป็นผู้อบรมลูก เพราะสามีเขามีมาตรฐานของเขาเขาคิดมาก ยกให้เขาเพราะเขามาจากครอบครัวที่อบอุ่นและเขาเป็นคนที่เด็ดขาด ส่วนผู้หญิงรักลูกก็มักตามใจลูกก็ให้อิสระกับลูก สามีจะเติมเต็มด้านระเบียบวินัย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ในบ้านแบ่งหน้าที่ให้ลูก ก็มีให้ดูแลต้นไม้แล้วก็เก็บของเก็บเสื้อผ้า คนอบรมจริยธรรมให้กับเขาส่วนใหญ่ก็จะเป็นพ่อมากกว่าครับแต่แม่ก็ช่วยบ้าง ไม่ได้บังคับว่าให้เขาเรียนอะไร ให้เขาได้เลือกของเขาเอง เราก็จะเป็นคนที่ช่วยส่งเสริมให้เขาได้เรียนรู้ ลูก ๆ ก็ได้สองภาษาครับแต่จะหนักไปทางภาษาไทยซะมากกว่า เขาก็เรียนรู้ทั้งสองภาษาอยู่บ้านเขาก็คุยกับแม่เป็นภาษาอังกฤษนะครับ คุยกับพ่อภาษาไทยครับ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“อบรมจริยธรรมหลัก ๆ ก็จะเป็นผมมากกว่าให้อิสระเขาในการตัดสินใจตอนนี้เราก็ให้อิสระค่อนข้างมาก แต่บางครั้งถ้ามันเกินเลย ก็ต้องให้เรื้อนกับเขา คาดหวังกับลูกในเรื่องของการแต่งงานแบบนี้ หลักคำสอนของที่นี่ก็คือว่าควรมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่นนี้มากกว่าตนเอง เราก็คาดหวังว่าลูกจะเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่ดี อยากให้เขามีชีวิตอยู่ในเส้นทางที่ดีงาม ในเรื่องของการศึกษาละตอนนี้ก็ให้เขาเรียนที่โรงเรียนญี่ปุ่น” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“อยู่กับลูก ๆ ก็พยายามจะสนับสนุนเขาเรื่องการเรียนให้เขาได้เรียนในสิ่งที่เขาตั้งใจ เขาใฝ่ฝันอยากจะทำ เพราะจากประสบการณ์ผมก็บอกเขาว่าถ้าเราไม่มีความฝันมันก็จะไม่มีตัวขับเคลื่อนเรา แต่ก็พยายามให้ลูกมีส่วนช่วย อย่างในห้องก็ให้ลูกมีส่วนช่วยเก็บของ แต่ตอนนี้คนโตเขาก็อยากจะลองซักผ้า อะไรที่มันง่าย ๆ ครับ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“มีเป้าหมายจะส่งเขาไปเรียนต่างประเทศ เพราะที่องค์กรก็มีมหาลัยอยู่ด้วยซึ่งสมาชิกบางคนก็มีโอกาสได้ไปก็จะต้องไปให้เขาได้มีประสบการณ์ เพราะว่าคิดว่าถ้าวันข้างหน้าเขามีโอกาสได้แต่งงานเหมือนที่เราแต่งงานนี้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“ลูกคนโตพูดภาษาญี่ปุ่นพอได้ครับ ทุกคนพูดไทยได้หมด คนโตก็ได้เยอะหน่อย คนที่สองก็ได้ไม่ค่อยมาก คนเล็กยังได้ไม่ค่อยมากเวลาพูดกับแม่พูดภาษาไทยบ้างญี่ปุ่นบ้างผสมกัน แต่หนักไปทางไทย เป้าหมายก็คงเป็นญี่ปุ่นกับอังกฤษ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“สมมติว่าเรามีลูกเราส่งเสียเขายังไงก็ต้องดูความชอบความถนัดของเขา เพราะส่วนหนึ่งเราก็คงอยากให้เขาได้เรียนรู้หลายอย่างเพื่อให้เขาสามารถที่จะรู้ว่าตัวเองชอบอะไรแล้วก็ค่อยๆ แล้วก็จะส่งเสริมเขาไปทางไหน แล้วแต่ความสามารถแล้วก็ความชอบของเขา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“อยากให้ลูกเป็นคนดี มีจิตอาสา รักพระเจ้าแล้วก็รักพ่อแม่ที่แท้จริงแล้วก็ให้อยู่ให้มีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น คือให้มีจิตอาสาช่วยเหลือไม่เห็นแก่ตัว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“แต่ว่าก็มีการวางแผนอย่างที่เขาเรียกว่าสามีก็ให้เขาเรียน โรงเรียนอินเตอร์ เป้าหมายจะให้ลูกพูดได้ 3 ภาษาคือ เกาหลี อังกฤษ แล้วก็ไทย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

การศึกษาและจัดเกณณันบิดาเป็นผู้ที่ทำหน้าที่หลัก ส่วนมารดาจะช่วยอบรมเสริมเพิ่มเติม ในรายละเอียดด้านคุณธรรมจริยธรรมให้แก่บุตร/ธิดามีความซื่อสัตย์ มีจิตอาสาไม่เห็นแก่ตัว อยู่เพื่อสังคม ประเทศชาติ รักพระเจ้า แล้วก็รักสาธุชน คร. ชัน เมียง มูน และภรรยา ดำเนินชีวิต อยู่เพื่อผู้อื่นตามหลักปรัชญาฯ ด้านขนบธรรมเนียมไทยทางบ้านอบรมเพิ่มเติมจากโรงเรียน สำหรับการเลี้ยงดูบุตร/ธิดานั้นพบว่าบิดา/มารดาได้ส่งเสริมให้มีเสรีภาพในการคิด ตัดสินใจ อย่างมีเหตุผล ให้อิสระได้เลือกเรียนตามความสนใจและความถนัด ความคาดหวังที่มีต่อบุตร/ธิดานั้น บิดา/มารดาตั้งเป้าหมายให้พูดภาษาได้ไม่น้อยกว่าสองภาษา และปรารถนาให้ได้รับการศึกษาสูงกว่าดีกว่าตน

6. ด้านความเชื่อและศาสนา

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เดิมนับถือศาสนาพุทธ แต่เมื่อเรียนรู้หลักปรัชญาฯ จึงได้นำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตครอบครัวโดยไม่มีผลต่อการเปลี่ยนศาสนา ทุกายนำศาสนธรรมของศาสนาตนไปสู่ชีวิตจริง ยังเป็นพุทธศาสนิกชนที่ปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ได้เข้มแข็งและสามารถเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาของทุกๆ ศาสนาได้

สำหรับหลักปรัชญาฯ นี้มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ศาสนาแห่งการรวมเป็นหนึ่ง” (Unification Church Foundation) คือการนำหลักคำสอนทุกศาสนามาหลอมรวมเป็นหลักปรัชญาฯ ให้บุคคลสามารถนำมาปฏิบัติได้จริงในวิถีการดำรงชีวิตโดยผสมผสานความเชื่อในความจริงสากล คล้ายกับศาสนาต่าง ๆ ที่เชื่อว่ามีพระเจ้าเป็นผู้สร้างสูงสุดที่ยังดำรงอยู่ ซึ่งผู้ให้ข้อมูลเล่าว่า “พระเจ้าองค์นี้แหละเป็นพ่อแม่เริ่มแรกของมนุษยชาติ” ที่หลายศาสนากล่าวถึงแต่อาจเรียกชื่อแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของแต่ละเชื้อชาติ ไม่ว่าจะเป็นชาวพุทธ ชาวคริสต์ ชาวอิสลาม และชาวฮินดู ฯลฯ เช่น พุทธศาสนา เรียกว่า นิพพาน ความดีหรือสัจธรรมสูงสุด เป็นต้น จะเห็นได้ว่าทุกศาสนาดำรงมี

เป้าหมายสูงสุดเหมือนกันคือ ความดีความงาม สำหรับความเชื่อตามหลักปรัชญานี้ส่วนใหญ่ คล้ายคริสตศาสนา คือ เชื่อในพระเจ้าสูงสุดองค์เดียวกัน พระองค์เป็นพระเจ้าผู้สร้าง ดำรงอยู่นิรันดร์

ความเชื่อต่อมาคือเชื่อเรื่องจิตวิญญาณ โดยเชื่อว่าจิตวิญญาณเป็นสิ่งไม่ตายและดำรงอยู่นิรันดร์ นอกจากนี้ยังเชื่อความดีความงามภายในของมนุษย์ที่เรียกว่า “มโนธรรม” ซึ่งมนุษย์แต่ละคนทุกเชื้อชาติทุกเผ่าพันธุ์ต่างมีมโนธรรมที่งดงามและมีความปรารถนา คิดและกระทำในสิ่งที่ดี และยังเชื่อว่ามนุษย์มาจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างเริ่มแรกเป็นผู้ให้กำเนิดและเป็นพ่อแม่เริ่มแรกของมนุษยชาติ ฉะนั้น ความเชื่อของสมาชิกตามหลักปรัชญาฯ นี้เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนทุกชาติทุกเผ่าพันธุ์ จึงมาจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างเดียวกัน พระเจ้าเป็นความจริงเดียว เป็นความจริงสากลและความจริงสูงสุดที่ดำรงอยู่นิรันดร์ตลอดทุกยุคสมัย

ดังนั้น ทศนคติของสมาชิกสหพันธ์ฯ มองว่ามนุษย์ทุกคนจึงเป็นพี่น้องครอบครัวเดียวกัน เป็นครอบครัวใหญ่คือทั้ง โลก จึงไม่ควรมียศดื้อต่อกันทั้งทางด้านเชื้อชาติ สีผิว ชาติพันธุ์และศาสนา อย่างไรก็ตาม ความเชื่อที่โดดเด่นและสำคัญของหลักปรัชญานี้คือความเชื่อที่ว่าพระเจ้าสร้างทุกสิ่งมาเป็นคู่รวมทั้งมนุษย์มีชาย/หญิง ดังนั้น จึงสนับสนุนให้ทุกคนรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งเป็นคู่เสมอเป็นเอกลักษณ์ของพระองค์ เช่น ดา หู เป็นคู่ แขน ขา มีชาย - ขว หรือแม่อะดอมก็มีข้าวบวข้าวลบ กระทั่งธาตุภายในตัวมนุษย์ก็เป็นคู่มีลักษณะ หยิน - หยาง มนุษย์ผู้ชายคู่กับมนุษย์ผู้หญิงและสิ่งซึ่งเป็นคู่กันนั้นจะมีลักษณะตรงข้ามกันคือ ข้าวบวข้าวลบ แต่เมื่อนำมารวมกันเป็นคู่จะลงตัวพอเหมาะกลมกลืนทำงานประสานกันได้อย่างดี

ชายจะเป็นชายที่สมบูรณ์จะต้องคู่กับหญิง และหญิงจะสมบูรณ์นั้นจะต้องคู่กับชาย หากขาดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ไม่ได้เห็นได้จากการทรงสร้างของพระองค์ พระเจ้าทรงสร้างทุกสรรพสิ่งล้วนเป็นคู่และมนุษย์ทุกคนที่เกิดมาจะต้องมีคู่ จะต้องสมรสและสร้างครอบครัวตามเจตนารมณ์หรือพระประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้นความเชื่อตามหลักปรัชญาฯ จึงสนับสนุนให้มนุษย์ทุกคนสมรสและมีคู่ครอง และสมาชิกสหพันธ์ฯ ส่วนใหญ่ต่างมีครอบครัว มีแนวโน้มจะมีบุตร/ธิดามากกว่าสองคนขึ้นไป เพราะเชื่อว่าได้รับพรจากพระเจ้ามาก

ผู้ให้ข้อมูลทุกราย ต่างพยายามดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างแก่บุตร/ธิดา แก่สังคมตามหลักปรัชญาฯ และคาดหวังให้บุตร/ธิดาเติบโตในเส้นทางนี้ มีชีวิตคู่และอยู่เพื่อผู้อื่น เพื่อชุมชน สังคม ประเทศและโลก ซึ่งบิดา/มารดาได้ปลูกฝังวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาฯ ทั้งที่บ้านในการปฏิบัติกิจกรรมประจำวัน เช่น การอธิษฐาน การอ่านหลักคำสอนทุก ๆ วันร่วมกับบิดา/มารดาและจากการส่งเสริมให้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายเด็กของสหพันธ์ฯ เช่นกิจกรรมการเข้าค่ายในโอกาสต่าง ๆ กิจกรรมชั้นเคยเซอร์วิส สำหรับเด็กในระดับอายุที่แตกต่างกัน เหล่านี้เป็นต้น

ความเชื่ออีกประการหนึ่งของสมาชิกสหพันธ์ฯ เชื่อว่าการสมรสเป็นการรับพร (Blessing) จากพระเจ้าผู้ทรงให้กำเนิดเริ่มแรก การรับพรการสมรสโดยการมีคู่ เป็นการเตรียมตัวและฝึกตัวเอง ให้ดำรงอยู่กับผู้อื่นด้วยความรักก่อนที่จะไปสู่โลกหลังความตาย โดยเชื่อว่ามนุษย์มีชีวิตหลังความตาย เมื่อร่างกายภายนอกแตกดับแล้วภายในคือจิตวิญญาณยังคงดำรงอยู่ตลอดชั่วนิรันดร์ ภายหลังจากความตายจิตวิญญาณจะไปสู่โลกอีกโลกหนึ่ง เรียกว่าโลกฝ่ายวิญญาณ ณ ที่นั่นมีชื่อว่า “พาราไดซ์” เป็นสถานที่ ที่วิญญาณผู้ตายจะไปอาศัยอยู่ สำหรับเงื่อนไขในการไปสู่ที่นั่น ผู้ที่นั้นต้องเป็นบุคคลผู้ที่มีความรักที่แท้ที่มาจากหัวใจที่ถูกพัฒนาจากการมีชีวิตอยู่ในโลก หากบุคคลผู้ใดได้พัฒนาหัวใจ ให้มีความรักแท้ 4 หัวใจหัวใจที่เติบโตบริบูรณ์ จะไปอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณได้อย่างสบาย ๆ แต่ถ้าหัวใจที่มีความรักที่แท้จริง 4 หัวใจ ไม่ได้ถูกพัฒนาผ่านความรัก 4 แบบ จากประสบการณ์การมีครอบครัว หัวใจหัวใจแห่งความรัก 4 รูปแบบก็จะไม่เติบโตไม่สมบูรณ์ เมื่อตายแล้วจะไปอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณอย่างยากลำบาก อึดอัดเพราะ โลกฝ่ายวิญญาณหายใจด้วยความรัก ผู้ที่มีความรักเท่านั้นจึงจะอยู่ได้ ด้วยความเชื่อนี้เองสมาชิกสหพันธ์ฯ ฉะนั้นทุกคนจึงเข้าสู่การรับพรมงคลสมรสและสร้างครอบครัว ตามเจตจำนงพระเจ้าผู้สร้างเริ่มแรกเพื่อ 4 หัวใจจะถูกพัฒนาสู่ความสมบูรณ์ด้วยรักแท้ 4 แบบ ดังกล่าวนี้อแล้ว

ด้วยเหตุนี้สหพันธ์ฯ จึงมีให้นิยามว่า “ครอบครัวจึงเป็น โรงเรียนฝึกหัดความรัก” ที่สอนให้บุคคลเรียนรู้ความรักทั้ง 4 รูปแบบขณะที่มีชีวิตอยู่บน โลกนี้ก่อนที่จะจากไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณ ผู้ที่มีความรักแท้เท่านั้นจึงจะดำรงอยู่นิรันดร์ในโลกฝ่ายวิญญาณได้ ความรักแท้เป็นความรักแบบพระเจ้า รักไม่มีเงื่อนไข ลักษณะของความรักแท้ที่บิดา/ มารดาแสดงออกต่อบุตร/ธิดา ได้แก่ “การเป็นผู้ให้” ที่ให้แล้วให้อีกและสัญญาว่าได้ให้ ให้แล้วไม่เคยจดจำว่าได้ให้ ไม่เคยนับครั้งว่าได้ให้อะไรกับบุตร/ธิดาบ้าง ให้อย่างไม่มีวันสิ้นสุด การให้แบบนี้ คือลักษณะของหัวใจที่มีความรักแท้แบบพ่อแม่ หัวใจหัวใจรักแบบอื่น ๆ ก็เช่นกัน ประกอบด้วย การให้ เช่น ความรักและให้อภัย เป็นต้น นับเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่บุคคลนั้นต้องพัฒนาความรักในหัวใจแบบอื่น อีก 3 แบบ เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะหัวใจแห่งความรักที่มีต่อบุตร/ธิดาเท่านั้น เมื่อความรักแบบต่าง ๆ พัฒนาไปถึงจุดอิ่มตัวแล้ว มนุษย์ก็จะกลายเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบหรือเรียกว่า “บุคคลอุดมคติ” คือเป็นบุคคลที่บรรลุความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ มีลักษณะเช่นเดียวกับพระเจ้ามีมโนธรรมที่สมบูรณ์บริสุทธิ์ ตัดสินใจเลือกประพาศแต่สิ่งที่ดี มีความรักแท้จริงปราศจากเงื่อนไข คิดแต่สิ่งที่ดีอยู่เพื่อผู้อื่นนึกถึงผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าตนเองอยู่เพื่อผู้อื่นเพื่อครอบครัวชุมชนสังคมประเทศชาติและโลก ในที่สุดโลกจะสงบเป็นคล้ายสวรรค์ ซึ่งชาวพุทธเรียกว่า “ยุคพระศรีอาริย์” มนุษย์ทุกคนอยู่เย็นเป็นสุข สังคมปราศจากสงคราม การต่อสู้ การเข่นฆ่าและทำลายล้างกัน เป็นหนึ่งเดียวด้วยความรักแท้ที่สมบูรณ์แบบซึ่งจะเป็นจริงได้ บุคคลผู้นั้นต้องพัฒนาหัวใจที่มีรักแท้อย่างสมบูรณ์แบบเป็นความรักบริสุทธิ์ที่มาจากจิตวิญญาณภายในเป็นจุดเริ่มต้น

ดังนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่สมาชิกสหพันธ์ฯ ทุกคนจะต้องเรียนรู้และฝึกหัดจนกลายเป็นนิสัย ลักษณะของความรัก 4 รูปแบบ ได้แก่ ความรักแบบสามี/ ภรรยา ความรักแบบลูก ความรักแบบพี่น้อง ความรักแบบพ่อแม่ โดยมนุษย์ทุกคนที่เกิดมาจะต้องผ่านหรือมีประสบการณ์ความรักที่แท้จริง 4 รูปแบบภายใต้สถาบันครอบครัวเท่านั้น หากใครก็ตามไม่เคยสมรสก็จะไม่เคยมีประสบการณ์ในความรักครบ 4 รูปแบบ หัวใจจะไม่เติบโตและไม่ถูกพัฒนา ด้วยเหตุนี้หลักปรัชญาฯ นี้จึงเชื่อว่าการที่จะบรรลุกลายเป็นบุคคลอุดมคติหรือเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบได้นั้น บุคคลคนนั้นจะต้องสมรสและสร้างครอบครัวเพียงหนทางเดียวเท่านั้น เพื่อจะได้เรียนรู้ประสบการณ์ตรงทั้ง 4 รูปแบบผ่านการสร้างครอบครัวอุดมคติด้วยบทบาทของการเป็นสามี/ ภรรยา การเป็นบิดา/ มารดา การเป็นพี่น้องและการเป็นบุตร/ ธิดานั้นเอง อย่างไรก็ตาม ความเชื่อตามหลักปรัชญาฯ นี้ยังสอนว่าการมีเพศสัมพันธ์ที่สมบูรณ์ภายในครอบครัวสามารถลดปัญหาสังคมที่มีในปัจจุบันอย่างมากจนได้ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาโรคเอดส์ซึ่งมีสาเหตุจากการสำส่อนทางเพศ ปัญหาครอบครัวแตกแยก ปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาเยาวชนติดสิ่งเสพติดหรือแม้แต่ปัญหาวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ฯลฯ จะเห็นได้ว่า หากพิจารณาต้นตอของปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ล้วนมาจากปัญหาครอบครัวทั้งสิ้น ดังนั้น เพื่อลดและป้องกันปัญหาสังคม ควรส่งเสริมให้สังคม ควรให้ครอบครัวที่มีเพศสัมพันธ์สมบูรณ์ คือ การมีสามี/ ภรรยาคนเดียว รักและซื่อสัตย์ต่อกันให้มากที่สุด และกระจายไปทุกสังคมทั่วโลกสังคมจะร่มเย็นเป็นสุข

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจ หลักปรัชญาฯ นี้สอนว่า มนุษย์มีวิญญาณและวิญญาณไม่ดับสูญแต่ยังคงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์เพียงแต่แปรเปลี่ยนสถานภาพไปเท่านั้นเช่นเดียวกับสสารทุกชนิดที่ดำรงอยู่ในโลกไม่สูญหายไปไหน จากความเชื่อดังกล่าว ผู้สมรสทุกคู่จึงเชื่อว่าถ้าหากคู่ของคนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจากโลกนี้ไปก่อน วิญญาณจะไปรอคู่ ณ สถานที่หนึ่งเรียกว่า “พาราไดซ์” ซึ่งเป็นสถานที่ ที่คนมีความรักแท้ได้ถูกพัฒนาห้วงความรัก 4 แบบแล้วในโลกมนุษย์จากคู่แท้ของคนไปอาศัยอยู่ที่ “พาราไดซ์” หลังสิ้นลมหายใจเพื่อรอคู่ของตนซึ่งจะตามไปและใช้ชีวิตร่วมกันในโลกฝ่ายวิญญาณตลอดชั่วนิรันดร์เพราะผู้มีความรักแท้แม้ความตายก็ไม่สามารถพรากและทำลายเขาทั้งสองให้แยกจากกันได้

นอกจากนี้ สมาชิกสหพันธ์ฯ ยังเชื่อว่าการรับพรสมรสฯ มิใช่เพียงเพื่อความสุขของคนสองคนคือสามี/ ภรรยาเท่านั้น แต่การสมรสตามหลักปรัชญาฯ นี้ยังรวมถึงความสุขของชุมชน สังคม ประเทศ และโลกด้วย จะเห็นได้ว่าชุมชน สังคม ประเทศ ประกอบด้วยหลาย ๆ ครอบครัว รวมกันขยายเป็นชุมชน เป็นสังคมขนาดใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นระดับประเทศ ฉะนั้น หากสถาบันครอบครัวมีความสุขสงบก็เหมารวมถึงชุมชน สังคมก็สงบสุขไปด้วย สันติภาพในโลกที่ทุกคนโหยหาย่อมบังเกิดขึ้นด้วยหลักการเช่นเดียวกัน เห็นได้จากขั้นตอนการจับคู่ของสมาชิกพันธ์ฯ

โดยสาธุคุณ ดร.จัน เมียง มูน มักจะจับคู่ (Matching) หนุ่มสาวจากประเทศที่ในอดีตรบพรุษเคยเป็นคู่กรณี เป็นศัตรูกันให้สมรสกันเพื่อลดอคติ คตินิยม รักและให้อภัยกัน เช่น ชาวเกาหลีกับชาวญี่ปุ่น ชาวอิรักกับชาวปาเลสไตน์ เป็นต้น ดังคำสัมภาษณ์

“การแต่งงานของคนในองค์กรจะแตกต่างจากคนภายนอก สหพันธ์ฯ สอนให้รู้จักคำว่าพระเจ้าซึ่งเป็นพ่อแม่ของมนุษยชาติ มนุษยชาติทุกคนเป็นครอบครัวใหญ่มาจากพระเจ้าผู้สร้างเดียวกัน พระเจ้าที่พูดถึงนี้เป็นพระเจ้าที่มีชีวิตมันไม่ใช่อุดมคติเพื่อฝันที่เราสร้างขึ้นในมโนภาพ ถ้าเป็นเช่นนั้นจะไม่มีพลังที่จะเปลี่ยนแปลงได้ นี่คือการจัดการของครอบครัวเป็น concept ที่ทุกคนต้องรู้เมื่อเรียนหลักการ และมีอุดมการณ์เวลามาเจอปัญหาจะได้แก้ไขได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“แต่ผมเชื่อว่าทุกศาสนธรรมมันมีจุดยึดอันเดียวกัน ก็คือเราทุกคนมีคุณค่าอันศักดิ์สิทธิ์ในตัวเอง เราทุกคนมาจากแหล่งเริ่มแรกของความดีงาม ความรักและเราทุกคนมีศักยภาพที่จะกลายเป็นบุคคลที่มีความรักที่แท้จริงที่ประสบความสำเร็จในชีวิตทั้งในแง่ชีวิตส่วนตัวของความรัก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“พระเจ้าในความหมายที่ท่านสอนก็คือความจริง ความดีและก็เป็นเรื่องของความรัก เป็นแหล่งเกิดของทุก ๆ ศาสนาเลย เราก็เลยเชื่อแล้วที่รับเอาตรงนั้นมาโดยที่เราไม่ต้องละทิ้งความเชื่อเดิม ไม่ได้เป็นข้อห้ามทุกอย่างกลับส่งเสริม ไปวัดได้ ไม่เป็นข้อห้าม” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“พระเจ้า เป็นความเชื่อ แต่มันก็เกิดขึ้นจริงในครอบครัวนะครับ เรามีทัศนคติอันหนึ่งคือลูกคือพรของพระเจ้า ถ้ายังมีลูกเยอะ ยังมีพรเยอะครับ ก็เหมือนกับพวกศาสนาเดิม” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“แม้เราจะตายจากกันไป ความเชื่อของเรายังเชื่อว่าชีวิตหลังความตายมีอยู่จริงถึงเราจะเสียชีวิตไปก่อนก็เหมือนกับว่าเราไปรอคู่เพื่อพบกันภายหลัง วิญญาณเราเป็นนิรันดร์แต่ร่างกายมันเป็นของชั่วคราว ไม่วันใดวันหนึ่งเราก็ต้องจากไป การจากไปก่อนก็เพื่อไปจัดบ้านให้เรียบร้อยต้อนรับเราซึ่งไปที่หลังเราก็เข้าไปอยู่ในบ้านด้วยกัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“เข้าใจว่าชีวิตคนเราไม่ได้เกิดเอง แต่เราถูกสร้างขึ้นมา เพราะฉะนั้นเราต้องเข้าใจว่าใครเป็นผู้สร้างเราขึ้นมา อะไรละเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตเรา ถ้าเราย้อนกลับไปถึงอดีตเราเรียนรู้ลึก ๆ เข้าไป เรารู้ว่าพระเจามีจริง พระองค์ต้องการให้เราเข้าใจว่าจุดประสงค์ของชีวิต เราเกิดมาเพื่อเรียนรู้ความรัก การมีความรักเป็นยังไง การให้และการรับเป็นยังไง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“ตอนนี้ก็นับถือทุก ๆ ศาสนาค่ะ เรามีความเชื่อตรงนี้เพราะความเชื่อและความศรัทธา เหมือนกับเป็นศาสนาศูนย์กลาง โดยมีท่านเป็นผู้สื่อสาร โดยไม่มีการแบ่งแยก ก็ชอบท่านตรงนี้มี Concept ในเรื่องการปฏิบัติ คิดว่าถ้าเราไม่แบ่งศาสนาโลกเราก็มีสันติภาพแล้ว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 18, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

สมาชิกสหพันธ์ฯ ทุกคนเชื่อว่ามีพระเจ้า เป็นพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์ พระเจ้าองค์นี้เป็นบิดามารดาของมนุษยชาติที่ทำให้กำเนิดฝ่ายจิตวิญญาณ มนุษย์ทุกคนถูกสร้างโดยพระเจ้า พระเจ้าจึงเป็นแหล่งเริ่มแรกของความดีความงาม ความรักสูงสุดเป็นสากลเป็นอุดมคติของทุกศาสนาที่ได้กล่าวถึงมนุษยชาติทุกคนล้วนมีศักยภาพในตัวเองสามารถพัฒนาตนให้บรรลุอุดมคติของความเป็นบุคคลที่มีความรักที่แท้จริงประสบความสำเร็จได้ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานภาพอย่างไรนับถือศาสนาใดก็ตาม หากบุคคลนั้นได้นำหลักปรัชญามาเป็นต้นแบบในการดำเนินชีวิต และสร้างครอบครัว เลี้ยงบุตร/ ศึกษาย่อมประสบความสำเร็จอย่างแน่นอนนอกจากนี้ยังเชื่อว่ามีชีวิตหลังความตาย กล่าวคือเมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งสิ้นลมหายใจจากโลกนี้แล้ว วิญญาณ ไม่ได้หายไป แต่ยังคงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าหลักปรัชญาฯ นี้เป็นศูนย์รวมทุกศาสนาเพราะสมาชิกสหพันธ์ฯ ทุกคนมีความแตกต่างหลายด้านหลายศาสนาแต่สามารถอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่งได้เป็นชุมชนที่รัก สามัคคีมีเอกภาพ ช่วยเหลือแบ่งปันกันและกันด้วยความจริงใจเห็นชอบเขตของเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ สีผิว ศาสนา ฯลฯ สมาชิกทุกคนมีโลกทัศน์กว้างไกลเกินอัตตาและชาติพันธุ์ของตนและยินดีต้อนรับบุคคลทุกคนที่มีความเชื่อศรัทธาในหลักปรัชญาฯ เข้าใจอุดมการณ์และเป็นสมาชิก

7. ด้านสุขภาพ

ด้านสุขภาพ ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเจ็บป่วยเพียงเล็กน้อย เช่น ปวดหัว เป็นไข้มักจะซื้อ ยาตามร้านขายยามารับประทาน มีบางรายใช้วิธีการทางจิตควบคุมไม่ต้องกินยา หากป่วยหนักจะไป โรงพยาบาลทั้งของรัฐ เอกชนและคลินิก บางรายบอกว่าเลือกที่จะไปคลินิกมากกว่าเพราะว่าสะดวก รวดเร็ว มีบางครอบครัวเท่านั้นที่ทำประกันสังคมเพื่อรักษาพยาบาลและดูแลสุขภาพโดยการเลือก อาหารประเภทสมุนไพรบางชนิดที่มีประโยชน์ต่อร่างกายรับประทาน ซึ่งมีคุณสมบัติเป็นยา เพื่อเป็นการป้องกันโรคมามากกว่าปล่อยให้ตัวเองเจ็บป่วยแล้วจึงไปรักษาภายหลัง นอกจากนี้ผู้ให้ ข้อมูลบางรายบอกว่าเลือกซื้อผักปลอดสารเคมีมารับประทาน เช่น โครงการหลวงของคอกค้า ซึ่งหาซื้อได้ตามแผนกซูเปอร์มาเก็ตในห้างสรรพสินค้าทั่วไปมาบริโภค แม้ราคาจะสูงกว่าที่มี ตามท้องตลาดทั่วไป แต่ให้เหตุผลว่ารับประทานแล้วมั่นใจว่าปลอดภัยและสบายใจกว่า ดังคำสัมภาษณ์

“เจ็บป่วยไปหาหมอที่โรงพยาบาลแต่ไม่ค่อยได้ป่วยลูก 5 ขวบรู้สึกว่าจะเคยไปหาหมอกครั้ง เดียวมั้ง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“หมอมือที่สถานีอนามัยแถวบ้านเขามีหมอมารจากโรงพยาบาลมาประจำที่นั่น เราคุ้นเคยกับหมอมามากเพราะไปบ่อย หมอเขาชอบประเทศได้หัว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“เจ็บป่วยไปคลินิกครับ แต่ภรรยาจะไปโรงพยาบาลแต่ส่วนใหญ่จะไปคลินิก ผมว่ามันสะดวกกว่า” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ส่วนมากก็ไม่ค่อยจะมี ส่วนมากก็จะเป็นเจ็บป่วยเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็จะไปโรงพยาบาลเป็นโรงพยาบาลเอกชน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“เจ็บป่วย เอ่อ มีประกันสังคมครับ อ้อ เด็ก ๆ มีประกันสุขภาพที่โรงเรียนครับ เจ็บป่วยเล็กน้อยเราก็จะพียงาร้านขายยาใกล้ ๆ ถ้ามากก็ต้องไปโรงพยาบาล” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“พี่ไม่ค่อยเป็นอะไร ถ้าหากเป็นก็คงจะซื้อยามาทาน ตอนหลังมันเจ็บที่ตรงนี้ก็ไปหาหมอที่ รพ.กรุงเทพคริสเตียน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2553)

“ก็ไปโรงพยาบาล มีประกันสุขภาพก็ตรวจสอบสุขภาพปีละหน แต่แฟนเขาไม่ค่อยเชื่อพวกนี้ เวลาเขาเจ็บป่วยนี้จะใช้วิธีการบำบัดด้วยจิต เพื่อ control ร่างกาย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“จะไปที่โรงพยาบาลที่มีหมอประจำอยู่ หมอดูแลเค้าตั้งแต่เด็กๆ หมอประจำครอบครัวใช้ประกันสังคมในบ้านมีผมกับภรรยา ปู่กับย่าเค้ามีบัตรทอง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ก็ไปทั้งโรงพยาบาลและคลินิกแล้วแต่คือเขาก็มีนัดตรวจประจำเดือนอยู่แล้วถ้าตรวจไข่หรือเป็นไม้มากเราก็หาหมอกใกล้ ๆ ไม่มีประกันสุขภาพแต่ทำให้คือบัตร 30 บาท แต่ก็ไม่ได้ใช้ 30 บาทแต่ก็วางแผนจะทำอยู่ ตอนนี้ทำให้เขาอยู่ก็คือประกันอุบัติเหตุ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

ผู้ให้ข้อมูลดูแลรักษาสุขภาพโดยการตรวจสุขภาพประจำปี รับประทานอาหารที่สะอาดปลอดภัย เช่น ซื้อพืชผักปลอดสารเคมีค้ำมาปรุงอาหาร บางครอบครัวปรุงอาหารด้วยพืชผักสมุนไพรที่มีสรรพคุณเป็นยาบำรุงร่างกายรับประทาน เป็นต้น มีน้อยครั้งที่เจ็บป่วย หากป่วยเล็กน้อยจะซื้อยามาร้านขายยารับประทาน มีบางรายใช้วิธีการทางจิตควบคุมโดยไม่กินยาแต่ถ้าป่วยหนักจะไปพบหมอที่โรงพยาบาลของรัฐและเอกชน มีหมอประจำตัวตรวจรักษาบางรายทำประกันสุขภาพและบัตร 30 บาท นิยมเลือกใช้บริการของโรงพยาบาลเอกชนและคลินิกมากกว่าโรงพยาบาลของรัฐโดยให้เหตุผลว่าสะดวกรวดเร็วแม้จะต้องจ่ายแพงกว่าก็ยินดี

8. ภาษาและการติดต่อสื่อสาร

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารสำหรับคู่สมรส ได้แก่ ภาษาอังกฤษ จีน ไทย ญี่ปุ่น แต่ในช่วงเริ่มต้นครอบครัวใหม่ ๆ จะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร เมื่ออีกฝ่ายเรียนรู้ภาษาไทยสื่อสารกันเข้าใจแล้ว ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาไทยเป็นหลักและใช้ภาษาอังกฤษสลับบ้างเป็นบางครั้ง นอกจากนี้ยังพบว่า ช่วงแรกที่ถูกจับคู่ หากคู่ของตนใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารไม่ได้ จะใช้วิธีภาษาสื่อสารกันบ้าง จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4 พบว่าใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้น้อยมากในช่วงเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์แรกๆ ก็พยายามสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษแต่แบบคำต่อคำโดยไม่ได้คำนึงถึงหลักไวยากรณ์และใช้ภาษากาย ภาษาท่าทาง ภาษาภาพ ภาษามือ ภาษามือหรือภาษารักที่แสดงออกทางสีหน้าแวตวซึ่งเป็นอวัจนภาษาปะปนด้วย จากนั้นจึงค่อยๆ พัฒนาและเรียนรู้โดยใช้พจนานุกรมประกอบ เช่น หากคู่เป็นชาวญี่ปุ่นก็จะใช้พจนานุกรมฉบับภาษาญี่ปุ่น - อังกฤษ เป็นต้น สำหรับช่องทางในการสื่อสารใช้หลายช่องทาง เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต จดหมายทั่วไปและจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ส่วนการรับฟังข่าวสารนั้น จะรับผ่านทีวี อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์และจากบุคคลรอบข้างในที่ทำงาน โดยการพูดคุยสนทนากันในสถานที่ทำงาน เป็นต้น

นอกจากนี้ พบว่าผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่มีรถยนต์ส่วนตัวใช้ ส่วนใหญ่เดินทางโดยรถแท็กซี่ รถไฟลอยฟ้า (BTS) รถไฟใต้ดิน รถโดยสารประจำทาง มอเตอร์ไซด์รับจ้างใช้บ่อยที่สุดเพราะสะดวกรวดเร็ว มีบางรายอาศัยรถเพื่อนบ้านซึ่งเป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ ที่อยู่พื้นที่ใกล้เคียงรับส่งบุตร/ธิดาสำหรับเดินทางไปโรงเรียนและจ่ายค่าบริการเป็นรายเดือน เป็นที่น่าสังเกตว่าสมาชิกสหพันธ์ฯ มักเช่าที่พักอยู่ใกล้ที่ทำงานของตนและใกล้กับสหพันธ์ฯ ทั้งนี้โดยให้เหตุผลว่าเพื่อสะดวกในการเดินทาง ประหยัดเงิน ประหยัดเวลาและคล่องตัวในการเดินทางไปทำงานและเดินทางเข้าร่วมกิจกรรมของสหพันธ์ฯ อีกด้วย ดังคำสัมภาษณ์

“เสร็จสิ้นจากการสัมภาษณ์แล้วเราสองคนก็เดินจากสหพันธ์ฯ มุ่งหน้าไปหน้าห้างบิ๊กซีรามคำแหง ถนนรามคำแหง ซอย 24 เพื่อขึ้นรถคู่กลับบ้านที่เพิ่งซื้ออยู่แถวท่าลูกกา พี่เขาเล่าให้ฟังว่าแต่ก่อนก็เช่าอยู่แถวหลังราม แต่พอลูก ๆ โตก็เลยไปซื้อบ้านอยู่ที่โน้นการเดินทางสะดวกนั่งรถคู่ไปลงฟิวเจอร์รังสิตจากนั้นก็ต่อรถสองแถวผ่านหน้าบ้าน เคยใช้รถแต่ตอนนี้ขายทิ้งไปแล้วน้ำมันแพงไม่จำเป็นต้องมีก็ได้ รถประจำทางมีเยอะแยะและสะดวกดีด้วย (บันทึกการสังเกต 2, บิ๊กซีราม, 29 เมษายน 2553)

“ส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยครับเขาพูดภาษาไทยได้ ไม่ได้เรียนครับใช้วิธีคุยกับสมาชิกในศูนย์ เพราะอยู่ในศูนย์อยู่แล้ว เขาก็จะเรียนรู้อยู่ที่นั่นครับ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ใช้ภาษาภาพ ภาษามือ นี่ 7 วันนะ เขียนจดหมาย ถ้าเขียนมาผมยังเก็บเป็นแฟ้มเลย ของผมเขียนให้เขา ใช้ภาษาอังกฤษ ถ้าจะพูดอะไรก็เป็นภาพเขียนเป็นภาพ พูดไม่ได้ภาษาอังกฤษของผม ถ้าเจ้าของภาษามาคุยกับผม เขาว่าภาษาอังกฤษห่วย ๆ ไม่มีไวยากรณ์จับคำชน...ส่วนมากจะใช้ภาษาไทยเป็นหลัก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ก็มีเน็ตแจ้ทกับลูกเขาทำคอมพิวเตอร์ก็เชื่อมต่อคุยกับพี่น้อง สมัยก่อนคุยกันไม่รู้เรื่อง โทรศัพท์ที่หลายร้อย แต่เดี๋ยวนี้เน็ตเน็ทมันถูกก็สะดวกสบายสื่อสารยุคไอทีก็ไม่ได้กังวล... ผมก็เรียนภาษาอังกฤษจุดเริ่มต้นที่เริ่มครอบครัวเราเองก็ไม่เคยต้องปรับ เราไม่เข้าใจเราก็ใช้คิกชันนารีใช้ภาษาอังกฤษ เพราะเขาพูดภาษาไปดูละก ผมพูดภาษาไทยเรารู้จักใช้คิกชันนารี ภาษาจริง ๆ เราใช้ภาษาภายในภาษาหัวใจ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“เขาก็เปิดคิกส์อังกฤษ-ญี่ปุ่น ผมก็เปิดคิกส์อังกฤษ-ไทย เป็นปีเหมือนกันครับ แล้วก็ใช้การเขียนจดหมาย เพราะการเขียนจดหมายมันก็สะดวกในการที่เราค่อย ๆ มานั่งแกะนั่งแปลอะไรอย่างนี้ บางครั้งถ้ามีรุ่นพี่ที่เป็นคนที่มาอยู่เมืองไทยเขาก็ช่วยคุยให้...ส่วนใหญ่ภรรยาผมก็จะติดต่อกับพี่สาวทางอินเทอร์เน็ต” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“ติดตามตลอดข่าวสารบ้านเมือง ทีวี หนังสือพิมพ์อินเทอร์เน็ต เพื่อนบ้านข้างที่ทำงานอะไรอย่างเนี้ยก็คุยกันตลอดแล้ว...พักหลังนี้ก็จะไทยซะส่วนใหญ่เพราะแม่มีเวลาน้อยกว่าพ่อเขาก็เลยเมื่อก่อนจะมีเวลาเยอะอยู่ด้วยกันได้แต่ตอนนี้เขาฟังกันรู้เรื่องแต่ไม่ค่อยคุยแม่ภาษาญี่ปุ่น แม่เขาพูดภาษาญี่ปุ่นเขาก็ฟัง เขาก็ตอบภาษาไทย ภาษาอังกฤษก็มีเรียนพิเศษนะ ได้เล็กน้อยอาจจะต้องใช้เวลา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“คุยกัน เป็นภาษาอังกฤษ...ถ้าจะไปไหนที่ไรด์ทัวร์แล้วพอในกรุงเทพฯ พี่ก็นั่งรถเมย์หรือไม่ก็ไรด์ไฟหรือก็รถได้คืนเพราะบ้านพี่มันอยู่กลางใจเมืองง่ายสะดวกเดินออกจากปากซอยก็มีรถเมย์เยอะ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2553)

“ตอนนี้พูดภาษาไทย เมื่อก่อนพูดภาษาอังกฤษ ตอนอยู่โคลัมเบียเขาพูดภาษาสเปนตลอด เขามาตอนอายุ 6 ขวบ แล้วก็ตอนมาก็ยังพูดภาษาไทยไม่ได้ แล้วก็พูดภาษาสเปนกับพ่อพูดภาษาอังกฤษกับเรา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“คือของหนู โชคดีที่ได้ภาษาอังกฤษบ้าง แต่ไม่ใช่แบบว่าเก่งอะไรแต่คุยกันเข้าใจแล้วก็อีกอย่างหนึ่งได้ภาษาเกาหลีเขาเองก็เรียนภาษาเกาหลีเหมือนกัน ใช้ทั้งสองภาษาพยายามที่จะฝึกภาษาเกาหลีด้วยของเขาเองก็พื้นฐานภาษาอังกฤษเพราะว่าประเทศของเขาภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกว่าหนูก็โชคดีที่ได้ภาษาอังกฤษบ้างคุยกันรู้เรื่องบ้าง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ตอนนั้นภาษาอังกฤษก็ไม่ได้เรื่องทั้งคู่ แต่ก็ครั้งแรกที่ไปเจอกันก็ เปิดคิส์ไทย-ญี่ปุ่น สมัยก่อนไทย - ญี่ปุ่น ไปเจอกันคุยกันก็ไม่ได้เรื่อง หนูก็ไม่ได้เรื่องบอกมากเมื่อก่อนภาษาอังกฤษ บอกมาก คำก็ไม่ค่อยเป็น” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

ในอดีตที่อินเทอร์เน็ตยังไม่แพร่หลายการเขียนจดหมายเป็นวิธีสื่อสารที่นิยมมากที่สุด ในการติดต่อสื่อสารสร้างความสัมพันธ์ของธุรกิจข้ามวัฒนธรรม โดยให้เหตุผลว่าการเขียนจดหมาย ประหยัดค่าใช้จ่ายสามารถบอกและถ่ายทอดเรื่องราวได้ดีละเอียดลึกซึ้งหากไม่ชำนาญสามารถ ขอความช่วยเหลือจากรุ่นพี่ที่สมรสกับคนชาติเดียวกับตนให้ช่วยเขียน อีกทั้งมีความเป็นส่วนตัว หากฝึกเขียนบ่อย ๆ จะทำให้มีพัฒนาการภาษาอังกฤษสื่อสารได้เป็นอย่างดี แต่ในยุคปัจจุบัน โลกได้พัฒนาเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ที่การสื่อสารเข้าถึงกันได้ง่ายและไร้ขีดจำกัดผ่านระบบดาวเทียม พบว่า ธุรกิจข้ามวัฒนธรรมเหล่านี้นิยมใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อติดต่อสื่อสารในรูปจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ กันมากกว่าการเขียนจดหมายติดอากรแสตมป์ เนื่องจากสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูงกว่า จดหมายธรรมดา กล่าวคือ ในระหว่างพูดคุยสื่อสารสามารถมองเห็นกันได้ด้วย สำหรับภาษาที่ใช้ ในการสื่อสารส่วนใหญ่จะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสื่อสารในช่วงเริ่มปรับตัวเข้าหากันแรก ๆ แต่หลังจากที่เรียนรู้ภาษาไทยแล้วก็จะใช้ภาษาไทยเป็นหลักสลับกับภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังใช้ ภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีนได้ห้วน ภาษาสเปนปะปนด้วย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคู่สมรส แต่ละคู่ว่าเป็นชนชาติใด

ส่วนบุตร/ธิดาจะพูดภาษาไทยเป็นหลักและมีบางครอบครัวเท่านั้น ที่บุตร/ธิดาถูกฝึกให้ พูดภาษาอังกฤษบ้าง ส่วนใหญ่บุตร/ธิดาของผู้ให้ข้อมูลพูดภาษาไทยเพียงภาษาเดียวเท่านั้น เนื่องจากความจำกัดเรื่องเวลาและด้านเศรษฐกิจ บิดา/มารดาจึงไม่ค่อยมีเวลาสอนหรือส่งไปเรียน ในโรงเรียนอินเตอร์ ทั้งนี้ เป็นผลสืบเนื่องต่อจากความคาดหวังของบิดา/มารดาที่มีต่อบุตร/ธิดา ว่าต้องเปี่ยมพรสวรรค์อย่างไร เช่น หากบิดา/มารดาต้องการให้พูดภาษาญี่ปุ่นได้หลายภาษา เช่น ต้องสื่อสาร กับเขาด้วยภาษาญี่ปุ่นเขาก็จะค่อย ๆ ซึมซับและเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติที่บ้าน หากบิดา/มารดา มีเป้าหมายชัดเจนสร้างเงื่อนไขและปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่องก็สามารถสามารถบรรลุผลได้

สำหรับด้านการคมนาคมนั้น ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยังไม่มีรถยนต์ส่วนตัวส่วนใหญ่ เดินทางโดยรถประจำทาง แท็กซี่ มอเตอร์ไซด์รับจ้างและรถไฟเพื่อการเลือกใช้ขึ้นอยู่กับภารกิจ ที่จะต้องเดินทางไปปฏิบัติว่ามีความเร่งด่วนมากน้อยแค่ไหน โดยคำนึงถึงค่าใช้จ่ายอย่างประหยัด เป็นต้น และนิยมเช่าบ้านอยู่ใกล้ที่ทำงานมากกว่าการรับรู้ข่าวสาร จะรับรู้ทางทีวี วิทยุ อินเทอร์เน็ต และหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

9. ด้านนันทนาการ

ข้อค้นพบด้านนันทนาการพบว่าเมื่อผู้ให้ข้อมูลมีเวลาว่างและวันหยุดงานส่วนใหญ่จะพาครอบครัวไปเดินตามห้างสรรพสินค้าใกล้ที่พัก เฉลี่ยสัปดาห์ละ 1-2 วัน กิจกรรมที่ทำระหว่างเดินตามห้างสรรพสินค้า ได้แก่ การเดินชมสินค้า ซื้อสิ่งของ รับประทานอาหารต่างชาติที่ชื่นชอบ เช่น ซูชิ พิซซ่า ไก่เคเอฟซี เป็นต้น หากมีวันหยุดติดต่อกันหลายวันจะพาครอบครัวและญาติพี่น้องไปเที่ยวไปพักผ่อนตามต่างจังหวัด เช่น ทะเลภูเขา น้ำตก เป็นต้น ส่วนการออกกำลังกายนั้นออกเป็นบางครั้งตามโอกาสแต่ไม่เป็นกิจจะลักษณะเนื่องจากแต่ละครอบครัวทั้งสามีและภรรยาล้วนมีภารกิจออกไปทำงานนอกบ้านด้วยกันทั้งสิ้น กว่าจะกลับถึงที่พักก็เหนื่อยมากแล้วจึงไม่ค่อยสนใจเรื่องการออกกำลังกายมากสักเท่าไร ดังคำสัมภาษณ์

“ไปกินอาหารตามห้าง ภรรยาชอบอาหารญี่ปุ่นเราไปกินสัปดาห์ละ 2 ครั้งเป็นอย่างน้อย มากก็ 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์ที่ห้างแถวบ้านแฟชั่น ‘ไอรีแลนด์’” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2553)

“ไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้าใช้เวลากับครอบครัวความจริงอยากพาลูกไปว่ายน้ำ แต่เขายังไม่โต” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“เวลาว่างไม่มากหรือครบ บางทีก็ไปเยี่ยมบ้านเยี่ยมแม่ครับ หรือไม่กี่พาไปเที่ยวห้างบ้าง ออกกำลังกายบ้างครับ แต่ก่อนผมเคยเป็นนักกีฬาเทควันโดก็เคยแข่งเป็นครูสอนด้วย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“อยู่ที่สถานการณ์แต่ละวันว่าเรากลับบ้านเร็วพอมีเวลาเราก็จะพาลูก ๆ ออกไปเดินเล่นบ้าง พาไปวิ่งเล่นอะไร สนามเด็กเล่นที่หมู่บ้าน หมู่บ้านค่อนข้างที่จะเงียบ บางทีก็สองสามทุ่มก็มีส่วนใหญ่ว่าจะประมาณซักห้าหกโมง...ส่วนใหญ่ ถ้าหยุดยาว ๆ ที่ผ่านมามีพาพาครอบครัวไปที่เกาะหวาย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“เวลาว่าง ถ้าเป็นวันหยุดก็อยู่บ้านมีเวลาซื้อป๊อปปิ้งดูหนังฟังเพลงด้วยกันบ้าง พาลูกไปสวนสัตว์ พาไปว่ายน้ำ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ออกกำลังกายในช่วงเช้าแล้วก็ในช่วงเย็นที่พอจะมีเวลา ช่วงเช้าปกติเราจะตื่นตี 5 อ่านคำสอน หลังจากนั้นก็มีกิจกรรมเล็กๆ ... เวลาว่าง งานอดิเรกคืออ่านหนังสือ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“การออกกำลังกายนี้ยอมรับว่าไม่ได้ออกเป็นกิจจะลักษณะ บางครั้งเล่นเตะบอล กับลูกชาย ตีเบตเตฯ กับลูกสาว หน้างบ้านมันจะเป็นชอยตันในครอบครัวให้ความสำคัญแล้ว ก็พยายามจะใช้หนังสือเล่มหนึ่งที่บอกกินเป็นลิมป้วย ส่วนมากจะอ่านหนังสือพัฒนาตัวเอง ...เทศกาลถ้าหยุดยาวตรงกันบางทีก็ไปทะเล อะไรอย่างนี้ตามความเหมาะสม” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“คู่มือฟังเพลงไปทานข้าวด้วยกันไปเดินช้อปปิ้ง โอภาพิเศษก็อาจจะไปกินฟู้จหรืออาหารดี ๆ หน่อย บุปเฟ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

จะเห็นได้ว่าผู้ให้ข้อมูลจะใช้ห้างสรรพสินค้าที่อยู่ใกล้ที่พักเป็นสถานที่พักผ่อนและทำกิจกรรมต่าง ๆ เมื่อมีเวลาว่างระหว่างสัปดาห์เพราะสามารถตอบสนองความต้องการในด้านต่าง ๆ อย่างครบถ้วนสะดวกในการเดินทางและสามารถซื้อหาทั้งเครื่องอุปโภค บริโภค และมีเครื่องเล่นสำหรับบุตร/ธิดาด้วย

10. ด้านสังคมและวัฒนธรรม

กลุ่มร่วมนิยมวัฒนธรรมที่เป็นสมาชิกของสหพันธ์ฯ นิยมอยู่กันเป็นกลุ่มเห็นได้จากนิยมเช่าบ้านเป็นหลังพักอยู่ด้วยกันหลายครอบครัวแบ่งเป็นห้อง ๆ ช่วยประหยัดค่าเช่ากัน มักเช่าอยู่ใกล้สหพันธ์ฯ (ศูนย์ใหญ่) ซอยหลังมหาวิทยาลัยรามคำแหง และใกล้ที่ทำงาน โดยให้เหตุผลว่าเพื่อความสะดวกในการเดินทางไปทำงานและง่ายต่อการเดินทางเข้าร่วมกิจกรรมของสหพันธ์ฯ ทุกเช้าวันอาทิตย์มีการประชุมเป็นประจำเรียกว่า“ซันเดย์เซอร์วิส”เพื่อให้ครอบครัวในสังกัดสหพันธ์ฯ ได้พบปะสังสรรค์ซึ่งกันและกัน รวมทั้งจะได้สื่อสารข้อมูลข่าวสารสำคัญขององค์กรเครือข่ายให้สมาชิกฯ ทราบ นอกจากนี้ยังเป็นการแสดงความรักต่อสาธุคุณ ดร.ชัน เมียง มูน และภรรยาผู้ก่อตั้งสหพันธ์ฯ อีกด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่าครอบครัวชาวต่างชาติที่เป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ ชาวต่างชาติที่มาอาศัยในประเทศไทยอย่างถาวร มักรวมตัวกันจัดตั้งเป็นเป็นกลุ่มหรือสมาคมอย่างไม่เป็นทางการเพื่อพบปะสังสรรค์พูดคุยปรึกษาหารือแบ่งปันสิ่งที่ดีให้กันและกัน เช่น รับประทานอาหารด้วยกัน ไปเข้าค่ายครอบครัวด้วยกัน เป็นต้น หากครอบครัวใดมีปัญหาทำให้กำลังใจ อาสาสมัครที่ดูแลแต่ละระดับชั้นก็จะให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือตามกำลัง ความต้องการจำเป็น กลุ่มครอบครัวที่เข้มแข็งได้แก่ครอบครัวไทย-ญี่ปุ่น กลุ่มครอบครัวไทย-ฟิลิปปินส์ กลุ่มเหล่านี้มีกำหนดการพบปะกันเดือนละครั้งหรือสองครั้ง ขึ้นอยู่กับสมาชิกในกลุ่มว่าจะตกลงกันอย่างไร ที่ไหนเวลาใด ส่วนใหญ่จะประชุมช่วงบ่ายวันอาทิตย์หลังกิจกรรม “ซันเดย์เซอร์วิส” สถานที่พบปะสังสรรค์คือสหพันธ์ฯ (ศูนย์ใหญ่) หรือบ้านของสมาชิกบางคนที่มีฐานะดี มีสถานที่เพียงพอในการรองรับสมาชิกของตนแต่ละกลุ่มตามเชื้อชาติได้หรืออาจเป็นสถานที่อื่น ๆ ที่แต่ละกลุ่มจะตกลงกันประเด็นที่พูดคุยในกลุ่มส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องการสร้างครอบครัวให้มีความรักสามัคคีมีமானฉันท์ ความเป็นเอกภาพและมีความสุขในการดำเนินชีวิต การส่งเสริมเลี้ยงดูบุตร/ธิดาให้มีคุณภาพตามหลักปรัชญานอกจากนี้แบ่งปันเกร็ดความรู้เกี่ยวกับการครองรักให้หวานชื่นจากครอบครัวชาวต่างชาติที่ประสบผลสำเร็จจากการครองเรือน เป็นต้น

สมาชิกสหพันธ์ฯ มีวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ที่ถือปฏิบัติร่วมกันเป็นอุดมคติ คือวัฒนธรรมการอยู่เพื่อผู้อื่นการมีจิตอาสาทำดีเพื่อสังคมการเสียสละเพื่อส่วนรวมการแบ่งปันความรักและความปรารถนาดีต่อผู้อื่นอย่างบริสุทธิ์ใจ รักธรรมชาติการดูแลรักษาและใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างเห็นคุณค่า การดำเนินชีวิตโดยการฝึกปฏิบัติตนทำดีให้เป็นนิสัยและเป็นแบบอย่างแห่งการเสียสละอย่างเป็นปกติวิสัยในจิตสำนึกและมีทัศนะมองมนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องของตน สัมพันธ์กับความเชื่อเรื่องโลกหน้าหรือโลกฝ่ายวิญญาณหลังความตาย วิญญาณยังคงดำรงอยู่และตัวคนฝ่ายวิญญาณจะดีหรือไม่ดีเกิดจากการกระทำในชีวิตปัจจุบันเป็นตัวต้นเหตุ ซึ่งสอดคล้องกับคำสอนเรื่องการพัฒนาหัวใจแห่งความรักแท้ 4 แบบ หากพัฒนาได้สมบูรณ์แบบมากเท่าไร ความดีที่ทำจะสะสม และสร้างตัวคนที่ดีมากขึ้น ๆ จนบรรลุความสมบูรณ์เรียกว่ามนุษย์ที่สมบูรณ์แบบคือบรรลุอุดมคติของความเป็นมนุษย์ มีจิตใจดี มีความรักและอยู่เพื่อผู้อื่น เมื่อจากโลกนี้ไปตัวคนฝ่ายวิญญาณจะได้ไปสู่โลกฝ่ายวิญญาณที่ดี

จากความเชื่อศรัทธาดังกล่าวจึงส่งผลให้สมาชิกมีแรงบันดาลใจที่ต้องมีหัวใจรักและปรารถนาดีต่อบุคคลอื่นที่ไม่ใช่เครือญาติของตนด้วยอย่างจริงใจ เพราะถือเป็นเหมือนญาติพี่น้องในครอบครัวใหญ่ในโลกใบนี้ คือครอบครัวที่มีพระเจ้าเป็นบิดา/ มารดาของทุกประชาชาติ ฉะนั้น จึงไม่ควรแบ่งเชื้อชาติ ศาสนาสีผิว วัฒนธรรม ฯลฯ ประการสำคัญผู้ปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาฯ นี้ต้องไม่เสพสิ่งเสพติด คัมภีร์ สุบบุหรืและเล่นการพนัน ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่มีเพศสัมพันธ์นอกสมรส และไม่มี ความประพฤติดีที่ผิดศีลธรรม ให้เกียรติแก่บิดา/ มารดาบุพการี และเคารพบรรพบุรุษ ให้เกียรติและนับถือทุกศาสนธรรมเพราะทุกศาสนธรรมของทุกศาสนาเป็นจริยธรรมที่พระเจ้าส่งผ่านพระศาสดาองค์ต่างๆ ให้กับมนุษย์ในยุคสมัยและระยะเวลาแตกต่างกัน

สหพันธ์ฯ สอนให้สมาชิกฯ เคารพให้เกียรตินับถือได้ทุกศาสนาและไม่จำกัดเชื้อชาติและศาสนาในการเป็นสมาชิกฯ หลักปรัชญาฯ นี้ คนทั่วไปและสมาชิกฯ รู้จักในนาม “ศาสนาแห่งการรวมเป็นหนึ่ง” (Unification Church Foundation) คือการรวมทุกศาสนธรรมของทุกศาสนาเข้าสู่ภาคปฏิบัติให้เกิดผลในชีวิตจริง ๆ ของผู้เชื่อและศรัทธา นอกจากนี้ผู้ที่เป็สมาชิกฯ สามารถเข้าร่วมศาสนกิจของทุกศาสนาได้โดยไม่มีข้อห้ามใด ๆ ผู้ให้ข้อมูลเล่าว่าประเพณีสำคัญของไทยที่รู้จักคุ้นเคยและเข้าร่วมเป็นประจำ ได้แก่ ประเพณีลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์ การทำบุญให้ทานหรือแม้แต่ประเพณีการเคารพบรรพบุรุษ (เซิ้งเม้งของคนจีน) เป็นต้น

วัฒนธรรมในการเลือกคู่ครองของสมาชิกสหพันธ์ฯ พบว่าบิดามารดาญาติพี่น้องไม่มีส่วนชี้แนะหรือให้ความเห็นในการตัดสินใจเลือกคู่ การตัดสินใจเลือกคู่ครอง ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อตามหลักปรัชญาฯ ภายหลังการตัดสินใจของกลุ่มหนุ่มสาวแล้วจึงได้แจ้งให้บิดา/ มารดา

และญาติพี่น้องทราบเกี่ยวกับการสมรสฯ นอกจากนี้สมาชิกสหพันธ์ฯ มีทัศนคติต่อการมีบุตรมาก ว่าเป็นการได้รับพรจากพระเจ้ามาก จึงมีแนวโน้มในการมีบุตร/ ธิดามากกว่า 2 คนขึ้นไป พบสมาชิก 1 รายในสหพันธ์ฯ มีลูกมากที่สุดถึง 6 คน เนื่องจากมีฐานะทางเศรษฐกิจดีมีศักยภาพในการเลี้ยงดูอย่างมีคุณภาพได้ จะเห็นได้ว่าแนวโน้มครอบครัวของสมาชิกสหพันธ์ฯ มีโอกาสเป็นครอบครัวขยายมากขึ้น เนื่องด้วยอิทธิพลจากคำสอนที่ว่า “ภายในครอบครัวควรมีคน 4 ช่วงอยู่ด้วยกัน” ได้แก่ ปู่ตาตายาย, บิดา/ มารดา (สามี/ ภรรยา) พี่/ น้อง และบุตร/ ธิดา นอกจากนี้ชีวิตของสาธารณุศล คร.ชั้น เมียง มูนและภรรยา ซึ่งมีลูกทั้งหมด 14 คนเป็นแบบอย่างให้สมาชิกสหพันธ์ฯ มีแรงบันดาลใจปรารถนาเลียนแบบ โดยผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งเล่าว่า “ท่านสอนว่า หากมีบุตร/ ธิดามากแสดงว่าได้รับพรจากพระเจ้ามาก” ดังนั้นค่านิยมมีบุตร/ ธิดาแค่ 1- 2 คนจึงเปลี่ยนไป ดังคำสัมภาษณ์

“มีการพบปะพูดคุยกันในกลุ่มสมาคมครอบครัวไทย - ฟิลิปปินส์พูดคุยกันทุกเดือน เดือนละครั้ง ส่วนใหญ่จะพูดคุยกันเรื่องจะส่งเสริมลูกอย่างไรและเรื่องจะทำอย่างไร ให้ครอบครัวมีความรักความสามัคคีกัน รักกันมากขึ้นและแสดงออกซึ่งความรักแก่กันและกันของสามี/ ภรรยา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ก็คือเรามีสังคมของเรา มีอะไรก็ช่วยเหลือกันได้ อย่างบางที่เราไม่อยู่บ้านเราก็ถูกฝากลูกกับเพื่อนซึ่งเป็นพี่น้องในองค์กร ผมไปต่างจังหวัดไม่มีใครอยู่กับลูกกับเมีย อย่างน้อยผมก็อุ่นใจ เชื่อใจว่า อ้อ มีผู้ชายที่เป็นเพื่อนบ้านอยู่ด้วย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“ครับ มีการไปรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ ประชุมเดือนละครั้ง ทำเป็นสมาคมแต่ไม่ได้จดทะเบียนนะครับ ทำเป็นสมาคมคุยกันแบบครอบครัวนะครับ ลูก ๆ กับหลาน ๆ ได้เจอกันได้รู้จักกัน เวลาที่พ่อแม่ลูกใช้ด้วยกันตอนเย็นครับ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ก็ทุกวันหยุดก็มาที่วันจันทร์ การอยู่ในสหพันธ์ฯ ครอบครัวก็ใกล้ชิดเหมือนพี่น้องกัน มีแคมป์ครอบครัวไปกันเป็นทีม ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับครอบครัวทั้งหลาย ก็พยายามเป็นแบบอย่างให้กับลูกหลานที่เกิดมามากมาย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“เออ ...ช่วงหลังนี้ส่วนใหญ่ ลูก ๆ เราไปอยู่ที่โรงเรียนพระรามเก้า มันเหมือนเหมือนสมาคม เพราะมีลูกไทย - ญี่ปุ่น ไทยไปเรียนที่นั่น มันก็ กลายเป็นอีกสังคมหนึ่งที่เขาจะเรียนก็จะเจอกัน ถ้ามีปัญหาถ้าลูกมีอายุระดับเดียวกันก็สามารถซักถามกันได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“กลางคืนมีการอ่านหลักคำพูดของคุณพ่อเป็นภาษาสเปน อ่านแล้วทำให้เราเข้าใจมากขึ้นให้ภาษาเขามากขึ้น คือพ่อเขาก็เอามาให้เขาอ่าน ส่วนเราก็อ่านเป็นภาษาอังกฤษ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“ปกติประเพณีของเราก็คือว่า ตอนเช้าเนี่ยเราก็จะมีการประชุมครอบครัว คือ การอธิษฐาน อ่านหนังสือจากคำสอนคุณพ่อ อ่านตามวารสารคำพูดของคุณ คืออ่านด้วยกันเรียนรู้ร่วมกัน คืออาจจะเวียนกันอ่าน เป็นการเรียนรู้ในครอบครัว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 12 กันยายน 2553)

“เหมือนพระตำหนักตอนเช้าตี 3 ตี 4 มาสวดมนต์ แต่เราอ่านพระคำค่ะ เขาเรียกว่า สุนดกเค เป็นภาษาเกาหลี เมื่ออ่านแล้วก็กล่าวคำปฏิญาณ มีปฏิญาณ 8 ข้อ มีทั้งภาษาเกาหลีและภาษาไทยค่ะ ในแต่ละวันแต่ละเช้าที่เราตื่นขึ้นมาให้เราปฏิญาณ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 18, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ประมาติห้า ผู้อำนวยการศูนย์ครอบครัวและทุกคนที่เป็นสมาชิกฯ ที่เป็นอาสาสมัครมาที่เลี้ยงในการอบรมสัมมนาหลักสูตร 5 วัน ได้ลงไปห้องรับแขกซึ่งเป็นห้องโถงขนาดใหญ่เพื่อ ทำความเคารพพ่อแม่ที่แท้จริง(บาว) อธิษฐานและอ่านคำสอนในหนังสือคำสอนพร้อมกันทุกวันจาก 5 วันที่ได้เข้าร่วมสัมมนา” (บันทึกการสังเกต 5, ศูนย์การศึกษา, 26 พฤศจิกายน 2553)

สมาชิกสหพันธ์ฯ และผู้ให้ข้อมูลมีวัฒนธรรมในการอยู่ร่วมกันแบบเครือญาติ ธรรมเนียมปฏิบัติสอดคล้องกับวัฒนธรรมไทย กล่าวคือคนไทยจะให้เกียรติและนับถือกันเป็นพี่น้อง เป็นครอบครัวใหญ่ มีสาธุคุณ คร.ชั้น เมียง มูนและภรรยาเปรียบเสมือนบิดา/ มารดาผู้ให้กำเนิด ฝ่ายจิตวิญญาณ สมาชิกสหพันธ์ฯ จะเรียกสั้นว่า “คุณพ่อ คุณแม่” สมาชิกสหพันธ์ฯ ทุกคนเป็นลูก รุ่นพี่ผู้อาวุโสกว่าเปรียบเสมือนพี่ รุ่นน้องที่อาวุโสน้อยเปรียบเสมือนน้อง ปกครองดูแลกันแบบพี่น้อง มีระบบการดูแลกันอย่างเป็นระบบมีพบปะสังสรรค์กันเป็นประจำทุกสัปดาห์ เรียกว่า กิจกรรม “ซันเคย์เซอร์วิส”

วัฒนธรรมที่ยึดถือปฏิบัติร่วมกันเป็นอุดมคติคือวัฒนธรรมการอยู่เพื่อผู้อื่นมีจิตอาสา ทำดีเพื่อสังคม การเสียสละเพื่อชุมชนและสังคม การรักและปรารถนาดีต่อผู้อื่นอย่างบริสุทธิ์ใจ รักธรรมชาติ การดูแลรักษาและใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างเห็นคุณค่า การดำเนินชีวิตโดยการฝึกปฏิบัติตนทำดีให้เป็นนิสัยและเป็นแบบอย่างแห่งการเสียสละอย่างเป็นปกติของการดำเนินชีวิต โดยมีทัศนะว่ามนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องของคน วิถีชีวิตกลุ่มคนเหล่านี้ปราศจากอบายมุข เหล้าบุหรี่ การพนันและสิ่งเสพติด มีสามี/ ภรรยาเดียว ไม่มีเพศสัมพันธ์นอกสมรส มีความรัก สามัคคี รับผิดชอบต่อครอบครัว ขยันขันแข็ง ฯลฯ สมาชิกประกอบด้วยหลากหลายเชื้อชาติอยู่ร่วมกันอย่างกลมเกลียว ปราศจากการทะเลาะเบาะแว้ง สมาชิกสหพันธ์ฯ แต่ละเชื้อชาติรวมตัวกันเหนียวแน่น รวมกลุ่มตั้งเป็นสมาคมอย่างไม่เป็นทางการได้แก่ กลุ่มครอบครัวไทย-ฟิลิปปินส์ ไทย - ญี่ปุ่น ไทย - ไต้หวัน ฯลฯ ช่วยเหลือแบ่งปันสิ่งของกันและกัน อยู่กันแบบพี่น้อง บางกลุ่มประชุมกลุ่มเดือนละครั้งอย่างสม่ำเสมอในช่วงบ่ายหลังประชุมซันเคย์เซอร์วิส

สำหรับประเพณีปฏิบัติกันของทุกคนที่ทำงานเป็นวิถีชีวิตประจำวันตอนเช้า หรือตอนเย็นคืออธิษฐานต่อพระเจ้า ต่อพ่อแม่ที่แท้จริง คือสาธุคุณ คร.ชั้น เมียง มูน และภรรยา ด้วยกันทั้งครอบครัว แสดงความเคารพ (บาว) จากนั้นจึงศึกษาคำสอนด้วยกันทั้ง เรื่องการสร้าง ครอบครัวให้มีความรักสามัคคี มีสมานฉันท์ท้ายสุดจะกล่าวคำปฏิญาณ 8 ข้อพร้อมกันสำหรับ วัฒนธรรมในการเลือกคู่ครองของสหพันธ์ฯ

อย่างไรก็ตาม บิคามารดาญาติพี่น้องไม่มีส่วนชี้แนะหรือให้ความเห็นในการตัดสินใจ เลือกคู่ครองหรือออกความเห็นหรือชี้แนะใดๆ ในการตัดสินใจของผู้ให้ข้อมูลทุกรายตัดสินใจ เลือกคู่บนพื้นฐานความเชื่อตามหลักปรัชญาฯ ภายหลังที่ได้เรียนรู้และเข้าใจแล้วสำหรับครอบครัว สมาชิกสหพันธ์ฯ มีแนวโน้มเป็นครอบครัวขยาย เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากคำสอนและแบบอย่าง ชีวิตของผู้เริ่มต้นก่อตั้งสหพันธ์ฯ จนกลายเป็นความเชื่อศรัทธาและเลียนแบบ

11. ด้านที่อยู่อาศัย

ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ยังไม่มีบ้านหรือที่อยู่อาศัยของตนเอง นิยมเช่าที่พักอยู่ใกล้ ที่ทำงานและใกล้สหพันธ์ฯ เพื่อความสะดวกและประหยัดเวลา ค่าใช้จ่ายในการเดินทางและ เข้าร่วมกิจกรรมที่ทางสหพันธ์ฯ จัดขึ้นเป็นประจำ ตามวัฒนธรรมขององค์กร สำหรับด้านอาชีพ ของผู้ให้ข้อมูลมีหลากหลาย อาทิเช่น พยาบาลประจำสถานทูต นักวิชาการ นักบริหาร ทำธุรกิจ ส่วนตัวพนักงานบริษัทและอาสาสมัครมูลนิธิสหพันธ์สันติภาพสากลฝ่ายต่าง ๆ ที่สหพันธ์ฯ สังกัดอยู่

สำหรับสมาชิกครอบครัวรับพรที่มีบ้านและที่อยู่อาศัยเป็นของตนเองนั้น ส่วนใหญ่บิคามารดาเป็นผู้ซื้อให้ ส่วนผู้ให้ข้อมูลผู้ที่ยังไม่มีบ้านเป็นของตนเองกล่าวว่า ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่อง แรงกดดันที่สุดที่จะต้องซื้อ ณ เวลานี้ แต่ที่ตั้งเป้าหมายจะซื้อเช่นกัน สิ่งสำคัญ ณ เวลานี้คือการเลี้ยง ครอบครั/ ธิดาอย่างดีที่สุดในการศึกษาบุตร/ ธิดา อบรมให้ลูกเจริญเติบโตอย่างเต็มศักยภาพ มีจิต อาสาอยู่เพื่อผู้อื่น เสียสละเพื่อสังคมและประเทศชาติ สำหรับการใช้จ่ายยึดหลักประหยัด มัธยัสถ์ อดออมเก็บเล็กผสมน้อย เห็นได้จากคำสัมภาษณ์

“อยู่บ้านเช่ากับครอบครัวพี่น้องไทย-ฟิลิปปินส์ เช่าเป็นหลังแล้วแบ่งกันอยู่หาร ค่าเช่าบ้านขณะนี้ค่าเช่าถูก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“อยู่บ้านเช่าครึ่ง ทำเป็นโบสถ์ผมเป็นผู้นำโบสถ์” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ก็เลยเลือกเช่าบ้านที่อยู่ใกล้ที่ทำงานเช่าอยู่รวมค่าแห่ง 24” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“เมื่อก่อนอยู่ที่นี้ 20 ปีเดี๋ยวนี้ก็ย้ายไปอยู่ที่ลาลูกกา ซื้อบ้านที่นั่นแล้ว” (ผู้ให้ข้อมูล รายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“เป็นบ้านของเพื่อนครับ ผมเช่าเขา เป็นอาคารพาณิชย์คือจริงผมอยากมีบ้านอยู่นอกเมือง แต่ภรรยาเขาก็ไม่อยากจะอยู่เพราะว่าเขาทำงานในเมืองตรงนั้นมันสะดวกแต่ที่บ้านนอกเมืองแต่ ภรรยาเขาก็ไม่อยากจะอยู่เพราะว่าเขาทำงานในเมืองตรงนั้นมันสะดวก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“ซื้อบ้านแล้วแต่ก็มีภาระในการผ่อนเป็นรายเดือน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“อยู่บ้านเช่า เป็นทาวน์เฮาส์ก็หารกันกับน้องก็ส่วนหนึ่งค่าน้ำค่าไฟอะไรอย่างเนี้ย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“อ้อ หลังนี้คุณแม่พี่สร้างไว้ก่อนที่ท่านจะเสียนานแล้ว ตั้งแต่พี่อยู่มหาวิทยาลัยแล้ว อยู่แถว ๆ อรุณย์ มีบ้านหลังนี้เพราะลูก ๆ ก็มาเรียนมหาวิทยาลัย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2553)

“ลักษณะบ้านเป็นทาวน์เฮาส์ อยู่ซอยหลังรามฯ เดินเข้าไปกลางซอยลึกประมาณ 200 เมตรมีต้นไม้ร่มอยู่หน้าบ้าน พอไปถึงพบเด็ก 3 คนกำลังเล่นอย่างสนุกสนานสอบถามได้ ความว่าพ่อขับรถไปซื้อของยังไม่กลับ แม่เป็นชาวญี่ปุ่นไม่อยู่ไปทำงานแม่จะเป็นวันเสาร์ นั่งรออยู่ หน้าบ้านประมาณ 30 นาที ผู้ให้ข้อมูลได้มาถึงและเชิญเข้าไปในบ้านเชิญนั่งมูบรับแขกเป็นโซฟาฟา สไตล์เกาหลีมองที่ผนังห้องมีรูปสารุคุณ ดร.ชัน เมียง มุน ติดอยู่จากนั้นเริ่มต้นพูดคุยทราบว่า เป็นบ้านมือสองเพิ่งซื้อประมาณ 4-5 ปีกำลังผ่อนกับธนาคารเดือนละหมื่นกว่าบาท” (บันทึกการสังเกต 6, บ้าน, 24 พฤษภาคม 2553)

สมาชิกส่วนใหญ่ยังไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเอง ต้องอยู่บ้านเช่าโดยจ่ายค่าเช่าเป็น รายเดือน บริเวณหลังมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นพื้นที่ใกล้สหพันธ์ฯ และอยู่ใกล้ที่ทำงาน เพื่อสะดวกในการเดินทางไปทำงานและเข้าร่วมกิจกรรมของสหพันธ์ฯ อีกกลุ่มหนึ่งมีที่อยู่อาศัย เป็นของตนเอง ลักษณะเป็นทาวน์เฮาส์แต่ยังมีภาระผ่อนกับธนาคาร ส่วนกลุ่มสุดท้ายมีที่อยู่อาศัย เป็นของตนเองแล้ว พบว่า เป็นมรดกตกทอดจากบิดา/ มารดา จึงไม่มีภาระในการจ่ายค่าเช่า มีเพียง รายเดือนเท่านั้นที่ครอบครัวอาศัยอยู่กับบิดา/ มารดา อยู่แถวถนนสีลม ศาลาแดง เนื่องจากเป็นลูก ชายคนเล็กมีฐานะมั่นคงบิดา/ มารดาไม่ประสงค์ให้ออกไปอยู่ที่อื่น

12. ด้านวัฒนธรรมการรับประทานอาหาร

วัฒนธรรมด้านการรับประทานอาหาร พบว่าคู่สมรสข้ามวัฒนธรรมที่เป็นคนไทย ทั้งชาย/ หญิง ยังคงมีรสนิยมในการรับประทานอาหารไทยเหมือนเดิมสลับกับอาหารต่างชาติบ้าง ในบางโอกาส ส่วนใหญ่จะซื้ออาหารที่ปรุงสำเร็จแล้วและมีขายทั่ว ๆ ไปมารับประทาน เนื่องจาก ทั้งคู่มีภารกิจต้องทำงานนอกบ้าน จึงไม่ค่อยมีเวลาการปรุงอาหารรับประทานเองบ่อยนัก สะดวก

ในการซื้อหาตามตลาดใกล้บ้านหรือใกล้ที่ทำงานมากกว่า เมื่อถึงวันหยุดเสาร์ - อาทิตย์หรือมีวันหยุดพิเศษ เช่น วันคล้ายวันเกิดของบุคคลในครอบครัว วันครบรอบวันสมรส ฯลฯ จึงจะปรุงอาหารรับประทานเองบ้างเป็นบางครั้ง สำหรับอาหารที่ปรุงเองจะเป็นเมนูพิเศษต่างชาติดังตนเองและบุคคลในครอบครัวชอบ เช่น อาหารประจำชาติญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์ ยุโรป อาหารไทย เป็นต้น บางครั้งก็จะพาครอบครัวออกไปรับประทานอาหารตามร้านอาหาร เช่น ตามห้างสรรพสินค้าหรือร้านอาหารทั่ว ๆ ไป เป็นต้น เมนูอาหารที่รับประทานประจำในครอบครัว มีทั้งอาหารไทยและอาหารต่างชาติที่ชื่นชอบโดยจะสลับผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปตามโอกาส สำหรับวัตถุดิบในการปรุงอาหารนั้น หากเป็นอาหารต่างชาติจะซื้อวัตถุดิบและเครื่องปรุงที่มีขายตามแผนกซูเปอร์มาร์เก็ตในห้างสรรพสินค้า เช่น ห้างเดอะมอลล์บางกะปิ บิ๊กซีรามคำแหง เป็นต้น และตามซูเปอร์มาเก็ตทั่ว ๆ ไป

อย่างไรก็ตาม พบว่า รสชาติของอาหารทุกชนิดมีข้อจำกัด คือจะต้องมีรสชาติที่ไม่เผ็ดหรือถ้าเผ็ดเพียงก็เผ็ดเพียงเล็กน้อย เพราะสามี/ ภรรยาที่เป็นชาวต่างชาติและบุตร/ ธิดารับประทานอาหารรสเผ็ดไม่ได้ เช่น อาหารประเภทต้มยำก็จะลดความเผ็ดลงใส่พริก 1-2 เม็ดเท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่าหัวหน้าครอบครัวรับพรที่เป็นผู้ให้ข้อมูล ส่วนใหญ่จะทำหน้าที่เป็นแม่บ้านด้วยเนื่องจากภรรยาไปทำงานนอกบ้าน มีความจำกัดด้านเวลาในการดูแลงานบ้าน พ่อบ้านจึงต้องทำงานบ้านแทนภรรยา เช่น รับหน้าที่ดูแลด้านอาหาร บุตร/ ธิดารับส่งไปโรงเรียน สอนการบ้าน ซักผ้ารีดผ้า ฯลฯ ซึ่งผู้ให้ข้อมูลที่เป็นพ่อบ้านเหล่านี้เล่าว่า ทำด้วยความยินดีเต็มใจ ถือเป็นหน้าที่หนึ่งด้วยที่จะต้องทำให้ครอบครัวดำเนินไปได้อย่างดีมีความสุข ไม่ได้แบ่งว่าเป็นหน้าที่ของภรรยาเท่านั้น ดังคำสัมภาษณ์

“เพราะภรรยาไม่มีเวลาทำ ซื้อแกวบ้านจะสะดวกกว่า ประเภทต้มจืดไก่ทอด เป็นต้น คำนึงถึงความอร่อย ความสะอาด อาหารกลางวัน จะทานถ้วยเดียว ส่วนมื้ออื่น ๆ ก็ซื้อที่มีขายเป็นถุง แกวบ้านกินง่าย ๆ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“ผมกินได้ทุกอย่างครับกินง่าย แต่ภรรยาจะกินยากหน่อย ภรรยาเขากินอาหารไม่เผ็ดครับ แกงบางอย่างก็กินได้ แต่บางอย่างถึงไม่เผ็ดก็กินไม่ได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“คนซื้อกับข้าว คือผมรับหลังเลิกงาน อย่างผมจะเป็นคนทานง่ายแต่ภรรยาเขาจะทานจืด ทานเผ็ดไม่ได้ เวลาทำอาหาร ก็จะทำกลาง ๆ ที่ภรรยากินได้เรากินได้ลูกกินได้...เด็กชอบทานอาหารทานได้ทั้ง 2 แนว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ผมเองเป็นคนไทยก็จริง แต่ว่าภรรยาเขาเป็นคนทำอาหาร ผมก็ต้องกินผมไม่ได้ฟอสต์ว่าต้องกินอาหารที่ผมชอบ เราก็ต้องปรับ ผมเองชอบอาหารที่เผ็ดๆ รสจัด แต่ว่าเมื่อกินตอนเช้าท้อง

มันเสียบ่ายเราก็หุ่ยเลย ส่วนใหญ่ซื้ออาหารที่เป็นแพ็ก ๆ ไว้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“ถ้าวันไหนผมรู้สึกผมเหนื่อยนะผมก็จะโทรบอกว่าวันนี้ผมไม่ได้ทำ ให้ซื้อกับข้าวมา แต่วันไหนที่เขาเลิกเร็วหรือวันเสาร์อาทิตย์ เขาก็จะทำอาหาร ส่วนมากจะไม่ரசจัด แล้วก็กินกันได้ เราก็รู้ว่าเขาไม่กินรสจัด เมนูจะเป็นผัดผัก แกงจืด ส่วนใหญ่จะทำครับ เพราะรู้สึกว่ามันสดใหม่ อร่อยดีซื้อตามห้างเก็บไว้ หมูผัดผมว่าทำมันประหยัดด้วย สองก็คือสด ใหม่แล้วก็มันก็มีประโยชน์กว่า” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“เออ การกินการอะไรที่นี้มันก็จะ กินเป็นอาหารไทย ๆ ไปผสมไป วันไหนที่ภรรยาทำ เขาก็จะทำอาหารญี่ปุ่นบ้าง อาหารง่าย ๆ ค่ะจัดมิโซะซูชิ ซูชิจะเป็นอาหารที่เขาทำบ่อยมากที่สุด ซูชิเต้าหู้ มิโซะก็จะมิเป็นพวกถั่ว ถั่วหมักเขา เขาจะซื้อไว้เป็นประจำเขาก็จะทำซูชิเดิวนั้นะมันมีทุก ห้างแหละ เช่น เดอะมอลล์” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“เขาทานอาหารไทย ได้ก็ต้องไม่เผ็ดทั้งทำเองและซื้อบ้างทั้งสองคนช่วยกัน แล้วอาหาร ก็ของผมนักทำง่ายแบบผู้ชายนะ ทำอะไรไม่ค่อยเป็นเท่าไรหรอก แต่ถ้าเป็นเขาทำก็เป็นอาหารญี่ปุ่น” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“อาหารการกินขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของแต่ละวัน เราไม่ได้มีสูตรตายตัว ซื้อบ้างทำบ้าง ไปกินข้างนอกบ้าง อาหารญี่ปุ่น เกาหลี หลัง ๆ ก็อาหารไทยบ้างไม่แน่นอน บางทีก็ข้าวต้ม ก๋วยเตี๋ยว บางครั้งภรรยาอยากกินอาหารญี่ปุ่น กินแซลมอนก็พาไปกินไปทั้งครอบครัว ไม่มีรูปแบบ เป็นแบบไปเป็นธรรมชาติ ส่วนใหญ่ก็จะไม่เผ็ดเพราะว่าภรรยาผมกินเผ็ดไม่ได้เลย ตอนพอไปกิน เสร็จแล้ววันไหนอร่อยเราก็มานัดทำเอง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ตลาดสด ห้างสรรพสินค้า ถ้าเลือกได้จะเลือกผักปลอดสารพิษตามห้างจะมีให้เลือก มากกว่าตามตลาด แต่ราคาอาจจะสูงกว่านิดหนึ่งตามแต่สะดวก ไม่ได้ระบุสถานที่ชัดเจน พบเห็น สะดวกซื้อที่ใดก็ซื้อ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

วัฒนธรรมในการรับประทานอาหารเป็นแบบผสมผสานระหว่างอาหารไทยและอาหารต่างชาติ กล่าวคือ สลับผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไป บางมื้อเป็นอาหารไทยบางมื้อเป็นอาหารต่างชาติทั้งขึ้นอยู่กับโอกาสและเวลา ส่วนมากจะซื้ออาหารที่ปรุงสำเร็จที่มีขายตามท้องตลาด มากกว่าปรุงเองเพราะมีข้อจำกัดด้านเวลาเพราะทั้งคู่ต้องออกไปทำงานกว่าจะกลับถึงที่พักก็เย็นมากแล้ว จึงนิยมซื้อที่มีขายทั่ว ๆ ไป ใกล้ที่ทำงานหรือที่มีขายใกล้ ๆ ที่พักจะสะดวกมากกว่า ถ้าหากสามี/ ภรรยามีวันหยุดพร้อมกันจะถือเป็นวันครอบครัวมักจะปรุงอาหารเมนูพิเศษที่ตนเองชอบหรือออกไปรับประทานอาหารตามร้านอาหารบ้างเป็นบางครั้งในวันพิเศษของคนในครอบครัว ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความสะดวกไม่ได้กำหนดรูปแบบตายตัว สำหรับรสชาติอาหารที่รับประทาน

จะไม่เผ็ดหรือถ้าเผ็ดก็เผ็ดเพียงเล็กน้อย หากเป็นเมนูต่างชาติจะซื้อเครื่องปรุงที่มีจำหน่ายตามห้างสรรพสินค้าทั่ว ๆ ไป มีข้อที่น่าสังเกต คือฝ่ายชายที่พ่อบ้านที่เป็นคนไทยซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่จะทำหน้าที่เป็นแม่บ้านแทนภรรยาด้วยความเต็มใจ ทำเท่าที่สามารถทำได้ เนื่องจากภรรยามีความจำกัดด้านเวลาเพราะต้องออกไปทำงานแต่เช้ากลับถึงบ้านก็คิดค้นเที่ยงคืนหน้าที่แม่บ้านจึงตกเป็นของฝ่ายสามีในการดูแลเก็บกวาดบ้านและบุตร/ธิดา

13. ด้านวัฒนธรรมการแต่งกาย

ผู้ให้ข้อมูลผู้ชาย แต่งกายเรียบง่าย สบาย ๆ ตามหลักสากลทั่ว ๆ ไป เหมาะสมกับกาลเทศะเข้ากับบุคลิกภาพ ประหยัด สำหรับการซื้อเสื้อผ้านั้นก็หาซื้อตามท้องตลาดทั่ว ๆ ไป ไม่ยึดติดว่าต้องมีราคาแพง มียี่ห้อหรือแบรนด์เนม เช่น เวลาออกไปข้างนอกกางขายาวเสื้อยืดหรือเสื้อเชิ้ตแขนสั้น หากไปงานสำคัญเป็นพิธีการสำคัญก็สวมสูท ไปทำงานสวมเสื้อแขนสั้นหรือแขนยาวผูกเนคไทมาให้เรียบร้อย เป็นต้น

ส่วนผู้ให้ข้อมูลที่เป็นผู้หญิงสวมกางเกงหรือกระโปรงตามแต่โอกาส ตามสากลนิยมทั่วไป ไม่ลำตัสมัจนเกินไป ไม่แพง หาซื้อตามท้องตลาดทั่ว ๆ ไป ไม่จำเป็นต้องซื้อตามห้างไม่ติดขัดที่ยี่ห้อหรือแบรนด์เนมแต่ที่สำคัญต้อง ปกปิดมิดชิด เรียบร้อยตามขนบธรรมเนียมไทยไม่เห็นด้วยการแต่งตัวโป๊โจรู่ปร้าง เพราะอาจจะเป็นสื่อและสาเหตุที่นำไปสู่การล่วงละเมิดฝ่ายชายให้สนใจและล่อแหลมต่อการถูกข่มขืน นำไปสู่การก่ออาชญากรรมได้ ซึ่งผู้ข้อมูลเล่าว่าในหลักปรัชญาฯ ก็สอนเรื่องนี้ด้วย ดังจะเห็นจากคำสัมภาษณ์

“การแต่งการ โป๊เป็นบ่อเกิดอาชญากรรมล่วงละเมิดเพศตรงข้ามประเภท โป๊เปิดเห็นหัวนมออกมาไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ชอบแต่งตามสบาย ออกข้างนอกก็สบายๆ ผมไม่ชอบแต่งกายที่เป็นทางการ ขอให้สุภาพก็พอแล้ว ไม่ได้เน้นที่ยี่ห้อ และราคาแพง ไม่หรูหราชอบสบาย ๆ ไม่ฟิฟิกันแต่งดูโดยรวมดูดีก็โอเค” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“วัฒนธรรมเรื่องการแต่งกายที่น้อยอย่างที่บอกว่าเราต้องเป็นแบบอย่างสำหรับผู้อื่นในวิถีการแต่งกายมิดชิด เรียบร้อยดูสวยงามสบายตาสุภาพ ส่วนเรื่องของราคาของเสื้อผ้าก็แล้วแต่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“เขาสวมเสื้อแขนสั้นปกเชิ้ตแขนสั้นสวมกางเกงสแล็คสีน้ำเงินแต่งหน้าอ่อน ๆ สะพายกระเป๋าหนังสีดำ สวมรองเท้าคัทชูสุภาพใบหน้ายิมแยมแจ่มใส เดินเข้ามาในขณะที่ดิฉันนั่งรอเพื่อสัมภาษณ์ที่ชั้นแรกของอาคารสหพันธ์ฯ ซึ่งมีโชว์ฟาร์สไต้เกาหลีสวมชุดที่มิดชิดกับห้องประชุม ซึ่งมีเด็ก ๆ วิ่งเล่นและเจ้าหน้าที่ผู้หญิงเดินขึ้นลงเพื่อติดต่อประสานงานที่ชั้น 2, 3” (บันทึกการสังเกต 8, สหพันธ์ฯ, 29 เมษายน 2553)

“อ่า ไม่คิดยี่ห้อ ขอให้ดูเรียบร้อยเข้ากับชุมชนของเรามั้ย ไม่ได้คิดราคาแพง” (ผู้ให้ข้อมูล รายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“อ้อ ส่วนใหญ่จะแต่งกายเป็นชุดทำงาน อยู่บ้านก็สบาย ๆ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“สไตส์การแต่งกาย ธรรมดา สุภาพ สวมเสื้อเชิ้ต ถ้าเป็นโอกาสพิเศษก็อาจจะเป็นสูท แต่นั่นพอ ก็ถือเป็นสากลธรรมดาทั่ว ๆ ไปเหมือนพนักงานออฟฟิศ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ตรงนี้ในหลักการก็นั่นอยู่แล้ว ไม่ควรแต่งตัวแบบไม่ค่อยสุภาพโดยอัตโนมัติ ตั้งแต่เรา เป็นวัยรุ่นมาแล้ว โดยเฉพาะฝ่ายผู้หญิงสายเดี๋ยวก็น่าสมควรใส่อยู่แล้ว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

การแต่งกาย ถือปฏิบัติตามหลักปรัชญาฯ สอดคล้องกับธรรมเนียมไทย กล่าวคือผู้หญิง อยู่ในบ้านอยู่ในห้องส่วนตัวแต่งตามสบาย เช่น สวมกางเกงขาสั้น เสื้อสายเดี่ยวและโป๊ได้แต่เมื่อ ออกมานอกห้องส่วนตัวแม้จะอยู่ในบ้านก็ต้องแต่งกายปกปิดมิดชิด สุภาพเรียบร้อย เหมาะสม กับบุคลิกภาพและฤดูกาลเทศะไม่โป๊โชว์รูปร่าง ซึ่งหล่อหลอมอันจะเป็นเหตุก่อให้เกิดการข่มขืนและ เป็นบ่อเกิดของอาชญากรรม ส่วนผู้ชายอยู่ที่บ้านแต่งตัวตามสบาย ๆ เช่น สวมกางเกงขาสั้นหรือขา ยาวเสื้อยืดแล้วแต่ความเหมาะสม สวมเสื้อยืดหรือเชิ้ตแขนสั้น ดูแล้วสุภาพ สบาย ๆ ไม่ได้พิถีพิถัน ส่วนเวลาไปทำงานสวมเสื้อเชิ้ตผูกเนคไท่ หากไปงานพิธีสำคัญก็สวมสูท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับโอกาส สถานที่และกาลเทศะ การเลือกซื้อเสื้อผ้าตามห้างสรรพสินค้าและตามท้องตลาดทั่วไป ที่มีราคา ไม่แพง ไม่ติดขัดกับยี่ห้อหรือแบรนด์เนม

สาเหตุของการตัดสินใจสวมสขำวัฒนธรรมของคนไทย

สาเหตุของการตัดสินใจสวมสขนั้น พบ 2 ประเด็นคือประเด็นปัจจัยภายนอกและปัจจัย ภายใน (จิตวิญญาณ)

1. ปัจจัยภายนอก ได้แก่

1.1 ผู้สมรสทุกรายปรารถนามีคู่สมรสที่ดี สามี/ ภรรยาเดียว ไม่มีชู้ ซื่อสัตย์ต่อกัน ตลอดไป ไม่หย่าร้าง ไม่มีเพศสัมพันธ์นอกสมรส สร้างครอบครัวอบอุ่น เข้มแข็ง รักสามัคคีและมีเอกภาพสืบทอดความรักและสายเลือดตามแบบแผนเริ่มแรกตามพระประสงค์ของพระเจ้าที่ได้วางแบบครอบครัวไว้เพื่อให้มนุษย์มีคู่สมรสที่ถูกต้องตามศีลธรรม สร้างครอบครัวที่อบอุ่นและมีความสุข โลกเกิดความสุขสงบสุข เลี้ยงบุตร/ ธิดาให้เติบโตตามวัยอย่างเต็มศักยภาพทั้งทางด้าน ร่างกายและจิตใจมีคุณธรรมจริยธรรม ยึดหลักปรัชญาฯ เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต รักษา ความบริสุทธิ์ทางเพศก่อนสมรส เขวชนหนุ่มสาวรักกันवलสงวนตัวและไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควร

1.2 ผู้สมรสเชื่อว่าการสมรสตามหลักปรัชญาฯ สามารถช่วยเหลือชุมชนสังคม ประเทศชาติและเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้นเป็นจริงได้ ผ่านหลักปรัชญาฯ แห่งความสามัคคี เริ่มต้นจากหน่วยย่อยที่สุด คือ สถาบันครอบครัวซึ่งเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน ของสังคมจะต้องมีความรักสามัคคี อบอุ่น เข้มแข็งและมีคุณภาพโดยมีศูนย์กลางที่ความรักที่แท้จริง ก่อน หากมีจำนวนครอบครัวอุดมคติมากขึ้นจะขยายขอบเขตไปสู่ระดับชุมชน ระดับสังคม ระดับ ประเทศ และขยายไปถึงระดับโลกในที่สุด เริ่มจากครอบครัวของสาธุคุณ คร.ชั้น เมียง มูนและ ภรรยา คร. ฮักจา ฮัน มูน เมื่อ 50 กว่าปีที่ผ่านมาเป็นครอบครัวแรกจนกระทั่งปัจจุบันมีจำนวนหลาย ล้านครอบครัวกระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของโลกรวมกันเป็นครอบครัวใหญ่ครอบครัวเดียวที่สมาชิก ในครอบครัวทุกคนต่างรู้สึกได้ถึงความเป็นพี่น้องกันแม้จะมีความแตกต่างในหลายด้านก็ตาม

1.3 ผู้ให้ข้อมูลมีความเชื่อศรัทธาในหลักปรัชญาฯ ว่าเป็นพิมพ์เขียวในการสร้าง ครอบครัวเพื่อบรรลุอุดมคติได้จริง โดยดูจากแบบอย่างชีวิตครอบครัวของสาธุคุณ คร.ชั้น เมียง มูน และครอบครัวรับพรรุ่นพี่ในองค์กรมีมากมายที่ประสบความสำเร็จ ฉะนั้น จึงเกิดแรงบันดาลใจ ตัดสินใจเข้าร่วม โครงการตามขั้นตอนที่สหพันธ์ฯ กำหนดด้วยความศรัทธาโดยสมัครใจเริ่มตั้งแต่ กระบวนการเลือกคู่ครองที่อยู่บน ค่านิยม ทักษะที่ใกล้เคียงขอบเขตของอคติทางชาติพันธุ์ สีผิว ศาสนา รูปลักษณ์ภายนอก มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ความเชื่อความศรัทธาในพระเจ้าว่าพระองค์คือผู้ทรง สร้างทุกสรรพสิ่งในโลกและจักรวาลรวมทั้งมนุษย์ด้วย พระเจ้าเป็นบิดามารดาของมนุษยชาติที่ยัง ดำรงอยู่ตลอดนิรันดร์

1.4 ผู้ให้ข้อมูลทุกรายไม่เคยขาดใจไว้วางใจก่อนว่าจะสมรสข้ามวัฒนธรรมแต่เป็นไป ตามขั้นตอนของการเป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ ภายหลังตัดสินใจอบรมสัมมนาหลักปรัชญาการสร้าง ครอบครัวอุดมคติจากนั้นผู้ให้ข้อมูลสมัครเข้าร่วมรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์นานาชาติตามขั้นตอนต่างๆ ที่สหพันธ์ฯ กำหนดโดยที่บิดา/มารดาหรือญาติพี่น้องไม่มีส่วนชี้แนะในการตัดสินใจ

2. ปัจจัยภายใน (จิตวิญญาณ) ได้แก่

2.1 ผู้สมรสมีความเข้าใจหลักปรัชญาฯ อย่างถ่องแท้ เชื่อว่าเป็นเจตจำนงของพระเจ้า ที่สร้างมนุษย์ให้มีคู่ สมรสและสร้างครอบครัวจึงตอบสนองโดยการสมรสและสร้างครอบครัว

2.2 ผู้สมรสมีความเชื่อว่าการสมรสเป็นการเกิดใหม่ฝ่ายจิตวิญญาณให้หลุดพ้นจาก บาปทางเพศก่อนวัยอันสมควรที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษมนุษย์ชายหญิงคู่แรกและพัฒนาตนเอง ให้กลายเป็นบุคคลอุดมคติที่บรรลุความดีทั้งกายและจิตใจ มีชีวิตอยู่เพื่อเป็นต้นแบบให้ผู้อื่นเดินตาม แบบอย่างครอบครัวของพระเจ้าและพ่อแม่ที่แท้จริง มีลูกตกทวิคูณดำรงเผ่าพันธุ์มนุษยชาติสืบไป

2.3 ผู้ให้ข้อมูลต้องการเรียนรู้และมีประสบการณ์ความรักที่แท้จริง 4 ห้วงหัวใจ บนฐาน 4 ตำแหน่ง ด้วยการสมรสและสร้างครอบครัว มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของครอบครัว

จึงถือว่าสถาบันครอบครัวเป็นโรงเรียนสอนเรื่องความรักแห่งแรกของสังคม ที่สอนความรักแท้ทั้ง 4 แบบประกอบด้วย หัวหัวใจแรก เป็นหัวหัวใจที่มีความรักแบบสามี/ภรรยาเป็นความรักที่ไม่สามารถแบ่งปันให้ใครได้เป็นความรักเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น หัวหัวใจที่สอง เป็นความรักแบบบุตร/ธิดา ส่วนหัวหัวใจที่สาม คือหัวหัวใจความรักแบบพี่น้อง ส่วนหัวหัวใจสุดท้ายเป็นหัวหัวใจ ความรักแบบพ่อแม่ เมื่อบุคคลแต่ละคนได้เรียนรู้จากการมีประสบการณ์ตรงมีหัวใจแห่งความรัก 4 แบบด้วยการสมรสและสร้างครอบครัวให้มีฐาน 4 ตำแหน่งให้เจริญเติบโต ในที่สุดบุคคลนั้นจะกลายเป็นมนุษย์สมบูรณ์แบบตามอุดมคติแห่งการสร้างสรรค์ของพระเจ้าผู้ให้กำเนิดเริ่มแรกได้

2.4 ความหมายโดยนัยของการสมรสตามหลักปรัชญาฯ เชื่อว่าเป็นการรับพรจากพระเจ้า รับชีวิตใหม่ ทางฝ่ายจิตวิญญาณที่อยู่เหนืออำนาจบาปทางเพศที่สืบทอดมาทางสายเลือดบรรพบุรุษ และเป็นการเปลี่ยนสายเลือดจากสายเลือดบาปกลับเป็นสายเลือดของพระเจ้าที่บริสุทธิ์ผ่านพิธีรับโฮลีวายในการรับพรมงคลสมรส ซึ่งคู่หนุ่มสาวจะต้องดื่มเพื่อเป็นสัญลักษณ์และถึงถึงการล้างชำระและตัดความสัมพันธ์กับสายเลือดเก่าและรับสายเลือดใหม่ของพระเจ้า “โฮลีวาย” คือน้ำองุ่นหมักที่ผ่านการอธิษฐานขอพรจากพระเจ้าโดยสาธุคุณ ดร.ชัน เมียง มูน นำมาใช้ในพิธีรับพรมงคลสมรส ศักดิ์สิทธิ์นานาชาติ เพื่อให้คู่สมรสดื่มเป็นสัญลักษณ์ที่ถึงถึงสายเลือดใหม่ที่บริสุทธิ์ที่มาจากพระเจ้า

2.5 การสมรสและสร้างครอบครัวตามหลักปรัชญาฯ นี้เชื่อว่าจะนำมาซึ่งสันติภาพในโลกและจะเป็นจริงได้ต้องเริ่มจากบุคคลแต่ละคนมีเสรีภาพจากรากเหง้าของบาปทางเพศก่อน โดยที่แต่ละบุคคลต้องมีศูนย์กลางที่ความรักแท้ในจิตใจและฝึกปฏิบัติในชีวิตประจำวันจนบรรลุอุดมคติของการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เมื่อมีมนุษย์ที่สมบูรณ์เพิ่มมากขึ้น ๆ กระดาษครอบครัวทุกชาติพันธุ์ในที่สุดโลกจะบรรลุอุดมคติที่มนุษยชาติหลากหลายเผ่าพันธุ์รวมกันเป็นหนึ่งเดียวเป็นครอบครัวใหญ่นานาชาติ นานาศาสนา ภายใต้พระเจ้าซึ่งเป็นบิดา/ มารดาของมนุษยชาติ เมื่อถึงเวลานั้นโลกจะปราศจากสงครามการแบ่งแยก สีผิว เชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์และการมีอคติต่อกัน ซึ่งเป็นอุดมคติที่สวยงามและสามารถเกิดขึ้น เป็นจริง จำต้องได้ผ่านการสร้างครอบครัวตามหลักปรัชญาฯ นี้ ดังนั้น ผู้สมรสทุกรายขอเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้อุดมคติดังกล่าวบรรลุผล จึงได้ตัดสินใจสมรสตามความเชื่อนี้ ฉะนั้น ผู้สมรสจึงตัดสินใจรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์นานาชาติ นานาศาสนาตามหลักปรัชญาของสหพันธ์ฯ ดังคำสัมภาษณ์

“เราทุกคนแต่งงาน อยากจะมีครอบครัวที่มีความสุข อบอุ่น เต็มไปด้วยบรรยากาศแห่งความรัก เป็นครอบครัวในอุดมคติ ใฝ่ฝันรับคำว่าอุดมคติหมายถึงครอบครัวสมบูรณ์ที่บรรลุถึงความสมบูรณ์ในทุก ๆ ด้าน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“อยากจะมีครอบครัวที่ดีอบอุ่นประสบผลสำเร็จ มีอยู่ 3 อย่างคือหนึ่งเปลี่ยนแปลงตัวเอง ให้เป็นคนที่ดีมีคุณค่า ประการที่สองมีครอบครัวที่อบอุ่นเข้าใจกัน และสามการประสบผลสำเร็จ ทางด้านเศรษฐกิจด้วย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“อยากมีครอบครัวที่อบอุ่นอยากมีสามีคนเดียว มีเพศสัมพันธ์กับเราคนเดียว คือไม่มี ผู้หญิงอื่น แต่ไม่ได้จำกัดว่าคู่ต้องเป็นคนไทย แล้วแต่พระเจ้าจะให้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 18, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“อยากมีคู่ที่ดี อยากมีครอบครัวที่ดี อันนี้ก็คือประเด็น แต่พูดถึงว่าเป็นคนต่างชาติหรือไม่ต่างชาติ เราก็มารู้ ตอนเด็กๆ ก็คิดว่าอยากได้คนดีแต่สิ่งที่สำคัญคืออยากมีครอบครัวที่ดี ยังพอมีความหวังอยู่บ้าง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 17, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ศรัทธาในอุดมคติสหพันธ์ฯ การส่งเสริมการสร้างครอบครัวที่อบอุ่น ส่งเสริมการรักเดียวใจเดียว รู้สึกว่าตรงความต้องการของตน มันเป็นอุดมคติที่อยากจะให้มีคนเดียว รักเดียว อยู่แล้ว ก็เลยตัดสินใจเข้าร่วม โครงการ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ต้องการครอบครัวประสบความสำเร็จค่ะ เพราะว่าปัญหาครอบครัวมันเยอะ ถ้าเรามีครอบครัวดี มันก็ช่วยนะ แต่หลายครอบครัวก็ไม่ทราบ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“การแต่งงานนี้อยู่บนพื้นฐานความรู้สึกความศรัทธาโดยเชื่อมั่นคุณค่าแนวหลักคำสอน ความสามัคคีจะนำเราไปสู่ชีวิตที่มั่นคงและมีความสุขแล้วบนพื้นฐานครอบครัว ซึ่งสามารถช่วยเหลือโลก ชุมชน ประเทศชาติ ได้ซึ่งเป็นเป้าหมายของท่านสาธุคุณ ดร.ชัน เมียง มูน หรือ หลักการความสามัคคี เพื่อที่จะนำมาซึ่งการสร้างโลกให้เป็นครอบครัวเดียวกันโดยมีศูนย์กลาง อยู่ที่ความรักที่แท้จริงที่ทุกคนรู้สึกถึงการเป็นพี่น้อง ความเป็นครอบครัวเดียวกันถึงแม้ว่าจะมี ศาสนาที่แตกต่างกันหรือแม้มีอุดมการณ์ความคิดที่แตกต่างกันก็สามารถมีความรู้สึกเดียวกันได้เพราะ มีพื้นฐานเดียวกัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“จุดมุ่งหมายของการแต่งงาน เพื่อให้ชีวิตครอบครัวมีความสุข อยู่เพื่อสังคม และ คนรอบข้าง ไม่ใช่อยู่เฉพาะครอบครัวของตนเอง เพื่อพ่อแม่ เพื่อพี่น้อง เพื่อญาติ เพื่อเผ่าพันธุ์ เพื่อนข้างบ้าน คือเราจะต้องมีความคิดไกลกว่านั้น หรือว่าระดับสูงขึ้น (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“จุดประสงค์ มีความเชื่อว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาเป็นคู่ ๆ ใด พระเจ้าสร้างให้มีผู้ชาย และมีผู้หญิง เพราะฉะนั้นถ้าจะให้ชีวิตเราสมบูรณ์ต้องแต่งงาน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10, สัมภาษณ์, 9 กรกฎาคม 2553)

“หลักการสอนเราว่าผู้ชายกับผู้หญิงถูกสร้างขึ้นมาให้เป็นคู่ซึ่งกันและกันฉะนั้นผู้ชายอย่างเดียว เราไม่สามารถที่จะสมบูรณ์ได้โดยปราศจากผู้หญิง หากปราศจากคู่ ผู้หญิงก็ไม่สามารถที่จะสมบูรณ์ได้ ลักษณะของชาย ลักษณะหญิงเมื่อรวมเป็นหนึ่งกันแล้วเป็นลักษณะที่สมบูรณ์ของหัวใจ ซึ่งมีลักษณะธรรมชาติของความรักของพ่อแล้วก็แม่ ในเวลาสร้างครอบครัว หัวใจของคนจะเติบโตขึ้น ในวัยเด็กเราเรียนรู้เราเป็นลูกก็เรียนรู้ความรักของพ่อแม่ โตขึ้นเราก็เรียนรู้ความรักของพี่น้อง ในขณะที่เราเป็นผู้ใหญ่ เราเรียนรู้ความรักของสามีภรรยาในการที่เราเป็นลูกก็จะเรียนรู้หัวใจของพ่อแม่ คือสี่ห่วงแห่งหัวใจตรงนี้ ได้พัฒนาหัวใจเราให้เติบโตแล้วก็กลายเป็นคนที่สมบูรณ์” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 12 กันยายน 2553)

“ทุกคนต้องมีครอบครัว เพราะว่าอันนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้เรา มีประสบการณ์ชีวิตเกี่ยวกับความรักใน 4 อย่างคือความรักที่เราเป็นลูก เราเป็นลูกเรามี ประสบการณ์อันที่สองความเป็นสามีภรรยาต้องมีประสบการณ์การเป็นพ่อแม่แล้วการเป็นพี่น้อง เรามีพี่น้องถ้าเราไม่มีเราก็ไปปรับคนอื่นมาเป็นพี่น้องเราได้ แต่การเป็นสามีภรรยาเราจะต้องมีประสบการณ์โดยตรง เพราะว่าในโลกฝ่ายวิญญาณมีความรัก 4 อย่างที่เราจะต้องเรียนรู้ในโลกฝ่ายเนื้อหนัง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“กระบวนการก็คือว่าแต่ละคนที่เป็นสมาชิกน่ะครับเขาจะมีความเชื่อ มีความศรัทธาในตัวผู้ก่อตั้งและคำสอน ดังนั้น จึงจำเป็นที่เราจะต้องได้รับพรจากพระเจ้าเหมือนกับว่าได้รับการเกิดใหม่ การมีชีวิตใหม่และเกิดใหม่ทางฝ่ายจิตวิญญาณ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553)

สรุปสาเหตุของการสมรสมี 2 ปัจจัยคือปัจจัยภายนอก ผู้สมรสทุกรายปรารถนามีคู่สมรสที่ดี สามี/ภรรยาเดียว ไม่มีชู้ ข้อสัต์ย์ต่อกันตลอดไป ไม่หย่าร้าง ไม่มีเพศสัมพันธ์นอกสมรส สร้างครอบครัวอบอุ่น เข้มแข็ง รักสามัคคีและมีเอกภาพสืบทอดความรักและสายเลือดตามแบบแผนเริ่มแรกตามพระประสงค์ของพระเจ้าที่ได้วางแบบครอบครัวไว้เพื่อให้เกิดความสงบสุขและสันติภาพในโลก ส่วนปัจจัยภายใน (จิตวิญญาณ) ผู้สมรสเชื่อว่าการสมรสเป็นพระประสงค์การทรงสร้างของพระเจ้าเพื่อให้มนุษย์เป็นบุคคลสมบูรณ์แบบ การที่จะเป็นบุคคลสมบูรณ์แบบหรือบรรลุดุคคติของความเป็นมนุษย์ชาย/หญิงได้นั้น มีเพียงหนทางเดียวเท่านั้นคือต้องสมรสและสร้างครอบครัวเพื่อเรียนรู้และพัฒนาความรักในสี่ห่วงหัวใจให้เติบโตด้วยประสบการณ์จริงจากการสร้างครอบครัว

สภาพปัญหา/อุปสรรคของคนไทยที่สมรสข้ามวัฒนธรรม

พบปัญหาอุปสรรค 2 ประเด็น ประเด็นปัจจัยภายนอกคือด้านภาษาในการสื่อสาร และขาดความเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านทัศนคติ ลักษณะนิสัย วิถีชีวิตเดิมของกลุ่มสมรสก่อนที่จะมาอยู่ร่วมกันและเวลาที่จำกัด อีกประเด็นหนึ่งคือปัจจัยภายใน (จิตวิญญาณ)

ผู้สมรสขาดความเข้าใจหลักปรัชญาอย่างถ่องแท้จึงไม่สามารถนำมาประยุกต์ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ส่งผลให้เกิดเป็นประเด็นปัญหา/อุปสรรค

1. ปัจจัยภายนอก ได้แก่

1.1 ภาษาในการสื่อสารพบ 5 คู่จาก 18 คู่ พูดภาษาอังกฤษได้ดีเนื่องจากจบการศึกษา ระดับปริญญาขึ้นไปจากสถาบันที่มีชื่อเสียง จึงมีพื้นฐานการพูดภาษาอังกฤษสื่อสารได้ ที่เหลืออีก 13 คู่ พูดภาษาอังกฤษสื่อสารได้บ้าง ดังนั้น คู่ที่พูดภาษาอังกฤษสื่อสารได้เล็กน้อยจึงต้องใช้ความอดทนฝึกฝนพัฒนาภาษาอังกฤษนานกว่าปกติในช่วงเป็นคู่หมั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งคู่ไทย - ญี่ปุ่น ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญา มีปัญหาในการสื่อสารมากไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยหรือเขียนจดหมาย ผู้ให้ข้อมูลเล่าว่า ช่วงเป็นคู่หมั้นใหม่ๆ จะหลีกเลี่ยงการพูดคุยทางโทรศัพท์เนื่องจากสื่อสารกันไม่เข้าใจ จึงหันมาใช้วิธีการเขียนจดหมายมากกว่าเพราะได้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยการเปิดพจนานุกรมไคร้ครวญคำศัพท์หากจำเป็นต้องพูดคุยกันบางครั้งก็ใช้กริยาทำทางใช้มือสีหน้า แววตาประกอบการสื่อสารด้วย

อย่างไรก็ตาม ผู้ให้ข้อมูลเหล่านี้ไม่ถือว่าเรื่องภาษาที่ใช้ในการสื่อสารเป็นปัญหาหรืออุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาความสัมพันธ์ในฐานะคู่รักแต่อย่างใด เพราะเชื่อมั่นในรักแท้ คู่แท้ที่มีต่อกัน ผู้ให้ข้อมูลรายหนึ่งเล่าว่า หากจำเป็นต้องสื่อสารจะพูดภาษาอังกฤษจะพูดแบบคำต่อคำ ไม่มีหลักไวยากรณ์ เมื่อพูดภาษาไทยได้บ้างแล้วส่วนใหญ่บุคคลเหล่านี้มักใช้ภาษาไทยสื่อสารปะปนกันไปกับภาษาอังกฤษด้วย

1.2 ด้านบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ทักษะคิดและความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันอันเนื่องมาประสบการณ์เบื้องหลังถูกเลี้ยงดูจากต่างวัฒนธรรมไม่ว่าวิถีการดำเนินชีวิต ภิยามารยาท ระดับการศึกษา ฯลฯ ต่างส่งผลต่อทัศนคติของแต่ละฝ่ายให้แตกต่างกัน

1.3 วิถีชีวิตเดิมที่มาจากวัฒนธรรมการเลี้ยงดูมาจาประสบการณ์เดิมบางคู่อยู่กันคนละชั่ว ภรรยาวิถีชีวิตเป็นคนมีระเบียบ มีกฎเกณฑ์ มีการวางแผน ทำงานมีระบบระเบียบทุกขั้นตอน แต่ถ้าหากสามีถูกเลี้ยงดูมาจากวิถีชีวิตแบบสบาย ๆ เรื่อย ๆ ไม่มีเป้าหมาย

1.4 ด้านความจำกัดของเวลาในการดูแลบุตร/ ธิคา เนื่องจากครอบครัวเหล่านี้ สามี/ภรรยาต้องทำงานด้วยกันทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะครอบครัวที่ภรรยาเป็นชาวญี่ปุ่นที่ต้องทำงานในบริษัทญี่ปุ่นที่มีวัฒนธรรมทำงานแบบมุ่งมั่นทุ่มเท เช่น ต้องออกจากบ้านตั้งแต่เช้ามีคกลับถึงที่พักก็เย็นมากแล้ว 2 - 3 ทุ่มหรือบางครั้งเที่ยงคืนส่งผลด้านความจำกัดของเวลาที่ให้กับสามีและบุตร/ ธิคา บางครอบครัวต้องผลัดภาระการทำงานบ้านให้สามีเพราะเลิกงานเร็วมีเวลามากกว่า ซึ่งอาจเป็นประเด็นที่นำไปสู่ความห่างเหินเกิดช่องว่างในความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับบุตร/ ธิคาและสามี อาจนำมาซึ่งความคับข้องใจ

1.5 การละเลยขาดการเอาใจใส่กันและกันที่เป็นประเด็นหนึ่งนำไปสู่ความขัดแย้งได้เนื่องจากแต่ละฝ่ายต่างทุ่มเทและอุทิศตนให้กับงานสาธารณกุศลมากจนลืมหน้าที่หลักของตนคือการสร้างครอบครัวให้เกิดความรักอบอุ่นเข้าใจกันระหว่างสามี/ ภรรยา

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าทุกประเด็นล้วนเป็นปัญหา/อุปสรรคของคู่สมรสข้ามวัฒนธรรมที่คู่สมรสจะต้องเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ดังคำสัมภาษณ์

“สิ่งที่ปัญหาของเราคือเรื่องรสนิยมการแต่งกาย สามีเขาจะชอบให้แต่งตัวทันสมัย ความเห็นก็จะขัดกัน มีช่วงหนึ่งเขาได้ให้เงินไว้เป็นค่าเครื่องสำอางเสื้อผ้าเป็นงบให้ต่างหากเพื่อให้ได้มีความสุขกับเรื่องนี้ บางทีเห็นกระเป๋าชนิดไหนเขาก็จะซื้อให้ใหม่ เขารักเราและอยากให้เรามีความสุขได้แต่งตัวสวย ๆ มีทุกอย่างที่อยากได้ตามประสาผู้หญิง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“พอไปถึงญี่ปุ่นตอนนั้นยังไม่ได้รู้จักกัน ทำความรู้จักกัน แต่สำหรับคู่ของพวกเราใช้ภาษาภาพ ถ้าจะพูดอะไรก็เป็นภาพเขียนเป็นภาพ พูดไม่ได้ คือการพูดภาษาอังกฤษของผม ถ้าเจ้าของภาษามาคู่กับผมจะบอกว่าเป็นภาษาอังกฤษห่วย ๆ ไม่มีไวยากรณ์แต่จับคำชนคำขอให้ฟังออกแปลความหมายได้ก็โอเค” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“มันก็มีอุปสรรคหนึ่งเรื่องภาษานี้แหละ เรื่องวัฒนธรรมก็มีบ้าง แต่มันไม่ได้เป็นปัญหาอะไรเท่าไร... แต่เรื่องที่เป็นปัญหากันด้านภาษาเป็นสิ่งที่ว่าเรายังเอาชนะไม่ได้ เพราะว่าผมยังไม่สามารถจะพูดภาษาเขาได้มากนักเขาอาจจะเก่งมากกว่าผมตรงที่เขาพูดภาษาไทยได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“คือเราพูดภาษาเขาไม่ได้เพราะเขาพูดภาษาสเปน เราพูดภาษาอังกฤษได้ โชคดีนะอย่างน้อยเราพูดภาษาอังกฤษได้ ไปเรียนภาษาสเปน ภาษาสเปนเป็นภาษาที่ยากมากเลย มีกฎเกณฑ์เยอะมาก เขาไม่ยอมพูดภาษาอังกฤษ คือภาษาอังกฤษเขาไม่ค่อยดี ภาษาสเปนเราก็ไม่ดี ส่วนใหญ่เขาจะพูดภาษาสเปนกับเราจะตอบเป็นภาษาอังกฤษ แต่เราก็เข้าใจที่เขาพูดก็อ่านได้บ้าง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“คือเค้าอยากให้เราเอาใจ ถ้าเราเป็นคนที่ไม่ใส่ใจคนที่ละเอียดอ่อนเรารักเค้าปัญหา ก็จะน้อยลง เรายังรู้สึกว่ายรักเขาไม่พอใจเพราะว่าเราเป็นคนที่ไม่ใส่ใจตั้งแต่เด็ก ๆ มา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“คือปัญหาหนึ่งของครอบครัวที่เป็นอินเตอร์ ส่วนใหญ่สามีจะต้องดูแลด้านภาษาด้านการศึกษา ด้านการอบรม ถึงแม้ว่าเราจะอยู่ด้วยกันนานสิบ ๆ ปี มีลูกเยอะมีลูก 2-3 คน หรือ 5-6 คนยังงี้ก็แล้วแต่ จะสอนภาษาให้ลูก ๆ ไม่ได้เลยนี่เป็นปัญหาอยู่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“นิสัยสิ่งที่นำไปสู่ความขัดแย้งที่รุนแรงคือนิสัยที่แตกต่าง คือเขาเป็นคนทำอะไรซ้ำ ซึ่งลักษณะคนจีนน้อยมากที่จะทำอะไรซ้ำ จะมีแต่คนไทยเท่านั้นที่ทำอะไรซ้ำสบาย ๆ คือไทยแลนด์” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“สามีเป็นคนซึ่งง่ายมากเลย เขาก็เป็นคนใจเย็นไม่รีบร้อน เรามีเป้าหมายตลอดเลยว่า ในช่วงสิบปี ในช่วงหนึ่งปีเราจะต้องทำอะไรให้ได้ ของเค้าไม่มีเป้าหมาย ไปเรื่อย ๆ เขาบอกว่าถึงเมื่อไหร่ก็ถึง เราก็อกรธ เราหงุดหงิดคือเราดิ้นรนมาในระบบแบบเป๊ะ ๆ เป็นบล็อก ๆ กว่าเราจะเข้าใจจุดนี้ใช้เวลาถึง 10 ปี พอตอนนี้ก็หัวเราะกัน บอกว่าสิ่งที่เราทะเลาะกันมันโง่เง่า” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“ปัญหาก็มีบ้างก็อาจจะเป็นเรื่องของการสื่อสารส่วนใหญ่คุยกันไป แต่ส่วนใหญ่ไม่ค่อยเรื่องมากอะไรเรื่อย ๆ เวลาเขาชอบทำงานก็ไม่ทะเลาะกันต่างคนต่างก็มี ทำอะไรผิดนิดหน่อยก็มองข้ามไป แต่ส่วนใหญ่ถูกช่วยได้เยอะ ส่วนใหญ่ถูกมองตาแป๋ว เราก็ไม่กล้าที่จะมาทะเลาะกัน ส่วนใหญ่ไม่ค่อยรุนแรง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ใช้เวลากับลูก ลูกจะติดพ่อเพราะเวลาที่เขาอยู่กับเราจะมากกว่าของแม่เพราะภรรยาค่อนข้างจะเลิกงานเย็นมากแล้ว 3 หุ้ม 4 หุ้ม หรือบางครั้งก็เที่ยงคืน พ่อจะมีโอกาสอยู่กับลูกมากกว่าแม่ ลูกก็เลยติดพ่อกว่าแม่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“การใช้ชีวิตร่วมกัน เนื่องจากว่าเขาเป็นคนทำงานจะมักเขม้น ทำงานจริงจัง เลิกเย็นมาก เราต้องรับภาระทุกอย่าง งานก็ยุ่ง กลับมาต้องมาดูแลลูก ๆ ช่วงหลังก็ปล่อยให้เขาทำ เราก็ดูแลลูกไป เป็นอยู่นานจนต้องเปลี่ยนงาน แต่ก็ยังเป็นอยู่ครับ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

สรุปปัญหา/ อุปสรรคพบ 2 ประเด็นคือ ประเด็นปัจจัยภายนอก คือ ด้านภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ด้านลักษณะความความแตกต่างระหว่างบุคคล บุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ไม่มีแผนในการดำเนินชีวิต ขาดการใส่ใจคู่ของตน และด้านความแตกต่างทางวัฒนธรรมฯ ด้านความจำกัดเวลาในการให้เวลาดูแลครอบครัว เนื่องจากทั้งสามี/ ภรรยาต้องทำงาน นอกจากนี้ ยังมีด้านค่านิยม การเลี้ยงดูจากครอบครัวเดิม ส่วนปัจจัยภายใน (จิตวิญญาณ) ขาดความเข้าใจหลักปรัชญาฯ อย่างถ่องแท้ ไม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้

ผลกระทบของการสมรสข้ามวัฒนธรรมของคนไทยที่มีต่อสถาบันครอบครัว สังคม และวัฒนธรรมไทย

1. ผลกระทบด้านบวก

1.1 ด้านบุคคลและสถาบันครอบครัว

1.1.1 สามี/ ภรรยามีคู่สมรสเพียงคนเดียวเท่านั้น รักเดียวซื่อสัตย์ต่อกันไม่หย่าร้าง ไม่นอกใจ ไม่มีชู้ พ่อเพียงและพอใจในคู่ของตนเพียงคนเดียวและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดชีวิต

1.1.2 คู่สมรสมีโลกทัศน์กว้างขึ้นยอมรับความแตกต่างของแต่ละฝ่ายและเรียนรู้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในโลกที่ต่างจากตนเอง ลดอคติ ลดการแข่งขัน ลดการเหยียดสีผิวไม่แบ่งชนชั้นเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ ปัญหาและความขัดแย้งย่อมลดลง

1.1.3 เป็นครอบครัวมีความรักสามัคคี มีเอกภาพ ปราศจากการทะเลาะวิวาท และทำร้ายร่างกายกันและกัน

1.1.4 เป็นครอบครัวที่สมาชิกแต่ละคนต่างมีความรับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่ของตนเพื่อให้เป็นครอบครัวที่บรรลุลุคคดียังเป็นรูปธรรม

1.1.5 เป็นครอบครัวที่ปราศจากเหล้า บุหรี่ อายุมขและสิ่งเสพติดทั้งปวง

1.1.6 เป็นครอบครัวที่สร้างอย่างมีแบบแผน มีเป้าหมาย มีอุดมคติตามหลักปรัชญาฯ และมืองค์กรคอยให้ความช่วยเหลือ แนะนำ ควบคุมดูแลและให้คำปรึกษา

1.2 ด้านสภาพแวดล้อม

1.2.1 ครอบครัวมีบรรยากาศแห่งความรักใคร่กลมเกลียว มีความอบอุ่น ความห่วงใยดูแลกันและกันของสมาชิก

1.2.2 สภาพแวดล้อมในครอบครัวปลอดอบายมุข สิ่งเสพติด สมาชิกจึงมีภูมิคุ้มกันที่ดี

1.2.3 สภาพแวดล้อมภายในชุมชน/สังคมเต็มไปด้วยมิตรภาพ ความรัก ความเอื้ออาทร ความห่วงใยกันและกัน มีความเป็นพี่เป็นน้องกันในชุมชน/สังคม ซึ่งแต่ละคนต่างดูแลช่วยเหลือให้กำลังใจและแบ่งปันกันสิ่งที่ดีให้แก่และกัน แม้มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม สีผิวและชาติพันธุ์ก็ตาม ฉะนั้น ชุมชน/สังคมแบบนี้จึงเป็นเสมือนครอบครัวใหญ่ที่ก่อกำเนิดมาจากบิดา/มารดาคนเดียวกัน

1.3 ด้านชุมชน/สังคม

1.3.1 เป็นสังคมที่มีค่านิยมในการมีสามี/ภรรยาได้เพียงคนเดียวเท่านั้นและรักซึ่งกันและกันปราศจากการทะเลาะเบาะแว้ง การทำร้ายร่างกายและการหย่าร้าง

1.3.2 เป็นสังคมที่สมาชิกในครอบครัวรักสามัคคี ดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน

1.3.3 เป็นสังคมที่สมาชิกแต่ละคนในครอบครัวต่างมีความรับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่ของตนอย่างเต็มกำลังความสามารถ

1.3.4 เป็นสังคมที่เป็นแบบอย่างในการสร้างครอบครัวอุดมคติที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ความรักแท้ตามหลักปรัชญาของศาสดา คร.ชั้น เมียง มุนและภรรยา คร.ฮักจา ฮัน มุน ที่สอนให้สมาชิกมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น เพื่อสังคม สิ่งแวดล้อมและประเทศชาติ

1.3.5 เป็นสังคมที่สอนให้สมาชิกมีวัฒนธรรมการมีจิตอาสาและอยู่เพื่อผู้อื่น อยู่เพื่อสังคม สิ่งแวดล้อม ประเทศชาติและโลก

1.3.6 เป็นสังคมที่สมาชิกมีวัฒนธรรมแห่งการช่วยเหลือแบ่งปัน เอื้ออาทร รักห่วงใยกันและกัน โดยสหพันธ์ฯ ได้แบ่งกลุ่มตามชาติพันธุ์ฯ และแต่งตั้งหัวหน้ากลุ่มคอยดูแลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หากครอบครัวใดมีปัญหาครอบครัวอื่น ๆ ภายในกลุ่มก็จะออกไปเยี่ยมเยียน ให้กำลังใจแบ่งปัน ช่วยเหลือเป็นทรัพย์สินและสิ่งของ เป็นต้น

1.3.7 เป็นสังคมที่สมาชิกทุกคนถือเสมือนเป็นพี่น้องที่มาจากบิดา/มารดาผู้ให้กำเนิดคนเดียวกันคือพระเจ้าและนับถือสาธุคุณ คร.ชั้น เมียง มูนและภรรยา คร.ฮักจา ฮัน มูน เป็นเสมือนบิดา/มารดาผู้ให้กำเนิดฝ่ายจิตวิญญาณใหม่ที่บริสุทธิ์ปราศจากบาปทางเพศที่ตกทอดจากกรรมพันธุ์ (บรรพบุรุษชาย/ หญิงเริ่มแรก) ผ่านการรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์นานาชาติ นานา ศาสนาของสมาชิกในองค์กรเครือข่ายทั่วโลก แม้สมาชิกมาจากต่างภูมิประเทศ เชื้อชาติ ศาสนา และต่างวัฒนธรรมก็ตามแต่สามารถอยู่ร่วมกัน ได้อย่างกลมกลืนสมัครสมานสามัคคีมีความเป็น เอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย

1.3.8 เป็นแบบอย่างของการสร้างครอบครัวที่อบอุ่น รักสามัคคีและชี้นำสังคม ให้รู้ต้นตอปัญหาความล้มเหลวของสถาบันครอบครัวที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

1.4 ด้านวัฒนธรรม

1.4.1 ส่งเสริมค่านิยมนับถือคุณค่าความดีภายในจิตใจนับถือคุณธรรมจริยธรรม มากกว่าวัตถุสิ่งของภายนอกและเป็นแบบอย่างให้สังคมได้เห็นอย่างเป็นรูปธรรม

1.4.2 ส่งเสริมค่านิยมให้สมาชิกดำรงชีวิตอย่างพอเพียงตามอัตภาพขยัน ประหยัด มัธยัสถ์ เก็บออมและมีการวางแผนเพื่ออนาคตที่ดี

1.4.3 สร้างค่านิยมให้สมาชิกประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ดี ดำรงตนอยู่ศีลธรรมจรรยา และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามและมีความเกรงกลัวต่อบาปซึ่งเชื่อว่าพฤติกรรมทุกอย่างที่ทำ ในปัจจุบันจะเป็นตัวแปรส่งผลกระทบต่ออนาคตภายหลังความตาย เพราะแม้ร่างกายภายนอกจะสูญสิ้นไป แต่จิตวิญญาณภายในยังคงดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์

1.4.4 สร้างค่านิยมให้สมาชิกมีความสุขทางใจตามอัตภาพมากกว่าความสุข ภายนอกที่ต้องแลกมาด้วยวัตถุทรัพย์สินเงินทองที่หามาได้ด้วยวิธีการที่ไม่ชอบธรรม

1.4.5 สร้างค่านิยมให้สมาชิกเลื่อมใสศรัทธา/ ธิคาให้เป็นคนดีมีคุณธรรม มีจิตอาสา อยู่เพื่อผู้อื่นสังคมและประเทศชาติ มิใช่ให้เป็นคนเก่งแต่ขาดคุณธรรมโดยบิดา/ มารดาคำแนะนำชีวิต เป็นแบบอย่างตามหลักปรัชญา

1.4.6 สร้างค่านิยมการมีสามี/ ภรรยาเพียงคนเดียว รักซื่อสัตย์ต่อกันตลอดไป ให้เกิดขึ้นเป็นจริงและเป็นแบบอย่างให้แก่สังคมไทย เนื่องจากปัจจุบันสังคมไทยกำลังอยู่ในสภาพ วิกฤตเต็มไปด้วยปัญหามากมายและซับซ้อนอันเกิดจากคู่สามี/ ภรรยาขาดความซื่อสัตย์ต่อกันของตน จึงส่งผลให้สถาบันครอบครัวล้มเหลว แยกแยก หย่าร้าง

1.4.7 สร้างวัฒนธรรมการเลี้ยงดูบุตร/ธิดาตามมาตรฐานทางจริยธรรม สอนให้บุตร/ธิดารักนวลสงวนตัวครองตนอยู่ในกรอบของศีลธรรมจรรยาสอดคล้องกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทยและไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ไม่หลงไหลไปกับวัตถุนิยมและอบายมุข ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดเหล้าบุหรี่การพนัน ไม่มั่วสุมทำในสิ่งที่ไร้สาระ

1.4.8 สร้างวัฒนธรรมให้บิดา/มารดาและผู้ปกครองส่งเสริมบุตร/ธิดาให้ศึกษาเล่าเรียนตามความถนัด ความสนใจมิใช่ตามความคาดหวังของบิดา/มารดา

1.4.9 นำมาซึ่งการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมจากวิถีชีวิตของผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมหลากหลายด้าน อาทิเช่น ด้านวิถีการดำรงชีวิต ด้านภาษา ด้านการรับประทานอาหาร ด้านการแต่งกาย ด้านการอบรมเลี้ยงดูบุตร/ธิดา ด้านการศึกษา ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีฯ ซึ่งเป็นองค์รวมวัฒนธรรม การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมที่เห็นอย่างชัดเจนภายใต้ผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมในสหพันธ์ฯ ได้แก่ วัฒนธรรมการทำงานแบบทุ่มเท มุมานะ อดทน มุ่งมั่น ความมีระเบียบวินัย การตรงต่อเวลา ความนอบน้อมให้เกียรติผู้อื่น การกล่าวคำขอบคุณบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดเช่น สามี/ภรรยา บุตร/ธิดาที่ได้ทำสิ่งดีให้เกิดขึ้น เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีค่านิยมการซื้อของดีแม้จะมีราคาแพงแต่ใช้ได้นานคุ้มกว่าซื้อของราคาถูก ซึ่งได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของชาวญี่ปุ่น

1.4.10 ส่งเสริมวัฒนธรรมการสร้างครอบครัวที่รักสามัคคี อบอุ่น การมีรักเดียว การมีเพศสัมพันธ์กับคู่ของตนเพียงคนเดียวซึ่งเป็นแบบอย่างของการสมรสและสร้างครอบครัวที่ถูกต้องสอดคล้องกับหลักจริยธรรมสากลและศีลห้าตามหลักศาสนาพุทธให้แพร่กระจายสู่สังคมไทย

1.4.11 เผยแพร่วัฒนธรรมการสร้างครอบครัวอุดมคติตามหลักปรัชญาให้รู้จักอย่างแพร่หลายเพื่อโลกจะเกิดสันติภาพที่แท้จริงโดยสมาชิกสหพันธ์ฯ ทั้งด้านการให้คำแนะนำ ชี้แนะ บอกต่อให้กับบุคคลอื่นได้รู้จักหลักปรัชญาการสร้างครอบครัวแบบอย่างตามอุดมคติให้ปรากฏในสังคม

“ผลกระทบเราเป็นเชิงบวกเรื่องครอบครัวคุณธรรม เราอยากจะเผยแพร่แนวคิดของเราไปสู่สังคมเกี่ยวกับเรื่องความรักระหว่างสามีภรรยา การแต่งงานที่มีความรักที่บริสุทธิ์การรักเดียวใจเดียว การมีชีวิตอยู่เพื่อกันและกัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 13, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ตามแนวคิดนี้เป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมสันติภาพจะเกิดขึ้นได้แม้กระทั่งศัตรู คุณพ่อก็จับคู่แต่งงานกันเพื่อให้เกิดสันติภาพเพราะผู้ก่อตั้งแก้ปัญหาผ่านการสร้างครอบครัว เพื่อให้ครอบครัวอยู่ดีมีสุขเมื่อแม่มีลูกก็จะสอนลูกในทางที่ดี” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“คิดว่าในอนาคตจะมีวัฒนธรรมที่หลากหลายด้วยความงดงามของวัฒนธรรมหลายเชื้อชาติ ซึ่งจะมีความกลมเกลียวกลมกลืนกันมากขึ้นความขัดแย้งการแข่งขันก็จะลดลงแต่ละเชื้อชาติก็จะยังคงรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของตนไว้อย่างกลมกลืนผสมผสานสวยงามโลกก็เกิดสันติภาพ โดยสรุปคือวัฒนธรรมดั้งเดิมของแต่ละชาติจะยังอยู่แต่จะมีวัฒนธรรมสากลที่ประกอบด้วยหลากหลายเชื้อชาติเกิดขึ้นรับกันอย่างกลมกลืนงดงามและเป็นหนึ่งท่ามกลางความหลากหลาย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“การใช้ชีวิต เนื่องจากว่าเขาเป็นคนที่ทำงานจะทุ่มเทจะทุ่มหมั่นตั้งหน้าตั้งตาทำงานต้องเป็นงานจริงจัง เลิกคิดมากเป็นภาระ ผมก็มึนงงอยู่ต้องกลับมาแล้วดู ๆ ต้องมาดูแลคือเวลาเขาทำอะไรแล้วมันเหมือนกับว่า ทุ่มสุดตัวแต่ของผมนี่ยัง ใจดูแลลูกและครอบครัวไว้ก่อน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“การแต่งงานแบบนี้ ผลกระทบทางบวกคือว่ามันจะทำให้สังคม เป็นสังคมที่ดี เป็นสังคมที่กลายเป็นสังคมที่อบอุ่น เป็นครอบครัวที่เข้มแข็ง ครอบครัวที่มีพ่อแม่ลูกพูดคุยกัน ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งกัน ตรงนี้จะเป็นสิ่งที่ดี ฉะนั้น ถ้าเราสร้างครอบครัวที่เป็นแบบอย่างครอบครัวที่อบอุ่น สังคมก็จะไม่มีปัญหาหยาบร้าย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ปัจจุบันสังคมเปลี่ยนไปพยายามที่จะรณรงค์กลับมาด้วยซ้ำ อย่างเช่น การรณรงค์สงวนตัว, การสามีภรรยาเดียว, อันนั้นก็เห็นจุดดีสอดคล้องกับวัฒนธรรมไทยไม่ใช่ว่าเป็นขุนแผนไปเรื่อย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 15, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“เมืองไทยมีปัญหาเรื่องเด็กแล้วก็เรื่องชู้สาวเยอะ ปัญหาวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนถึงวัยอันควรมากขึ้น มันมาจากตัวอย่างที่ไม่ดี เด็กชอบปรุงแต่งสิ่งที่ไม่ดีผ่านเข้ามากับทีวี ละคร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 16, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ส่งเสริมการเล่นกลางแจ้ง ให้เรียนรู้จักธรรมชาติ การเข้าสังคมกับเพื่อนลูกจะอยู่กับแม่ตลอดไปไหนมาไหนด้วยกันตลอดเวลา ยังไม่ได้เรียนรู้ กำลังมองหาว่าเขามีความถนัดด้านไหน เช่น การแสดงออกศิลปะหรือการเล่น” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ตอนนี้เราก็ให้อิสระค่อนข้างมาก แต่บางครั้งก็ต้องให้เงื่อนไขกับเขา การมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่นนี้สูงส่งกว่าเราก็คาดหวังว่าลูกจะเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่ดี อยากให้เขามีชีวิตอยู่ในเส้นทางที่ดีงาม” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 23 เมษายน 2553)

“องค์กรก็จะประกอบด้วย หลากหลายวัฒนธรรม ลูกได้เรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่างแต่ละประเทศอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็น ไทย จีน เกาหลี ได้วันๆละ คิดว่าเป็นแลกเปลี่ยนเรียนรู้แต่ละวัฒนธรรมของแต่ละเชื้อชาติก็จะทำให้ยอมรับกันได้มากขึ้นลดช่องว่างด้านอคติ สีผิวสังคมจะอยู่อย่างสุขสงบซึ่งจะส่งผลต่อประเทศของคนและระดับโลก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“สมัยก่อนหน้าโน้น มีวัฒนธรรม ค่านิยมของคำว่าชาตินิยมฝังอยู่ในหัวตลอดว่าชาติฉันดีกว่า วิธีฉันดีกว่า นั่นคือเราศึกษาอยู่ในแค่กรอบที่เราอยู่ในประเทศตัวเอง วัฒนธรรมของเราเอง แต่เมื่อเรามีโอกาสมากขึ้นเช่นว่าเรามาสู่องค์กรนี้ แล้วมีโอกาสได้มาสู่เวทีในระดับนานาชาติความคิดเราก็จะเปลี่ยนไป” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ตอนนี้ไม่ว่าประเทศไหนจะมีแต่วัฒนธรรมอย่างเดียวเท่านั้น โลกเปิดหมดแล้ว เพราะว่าพระเจ้าต้องการให้ทั้งโลกนี้สามารถที่จะอยู่ด้วยกันอย่างพี่น้องได้ เพราะฉะนั้นการที่เปิดทำให้ความคิดของเรากว้างขึ้น ยอมรับคนอื่นมากขึ้นก็ต้องยอมรับว่าวัฒนธรรมไทยมีทั้งดีและไม่ดีเช่นกัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“ผลกระทบของวัฒนธรรมไม่ได้มองว่ามันเป็นปัญหาทางวัฒนธรรมคือคิดว่าสามารถจะสร้างความกลมกลืนให้กับวัฒนธรรมทั้งสอง ไม่ได้ลบหลู่ ไม่ได้คิดว่าอันนั้นไม่ดี อันนั้นดี บางทีก็มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมด้วยซ้ำไป” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 14, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ได้พัฒนาตนเองให้มีชีวิตเสียสละอยู่เพื่อผู้อื่นแม้กระทั่งในการช่วยเหลือสังคมนั้นคือเราได้เรียนรู้ตรงนี้อย่างมาก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 18, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“กลุ่มคนวัยผู้ใหญ่ชายที่เป็นผู้นำสวมสูทผูกไท้เดินมาเป็นคู่ ๆ พร้อมกับภรรยาที่แต่งกายสุภาพสวมกระโปรงเป็นส่วนใหญ่ กลุ่มผู้นำนั่งอยู่โซฟาพาร์ด้านหน้าของที่ประชุม อีกกลุ่มเป็นกลุ่มวัยรุ่นหนุ่มสาวชายหญิง แต่งกายสุภาพเช่นเดียวกัน ชายสวมกางเกงสแล็คเสื้อสีขาวบางคนผูกไท้บางคนไม่ได้ผูก นั่งอยู่ในห้องประชุมซีกขวา ส่วนซีกซ้ายของห้องประชุมเป็นที่นั่งของกลุ่มวัยรุ่นหญิงที่ยังไม่มีครอบครัวจำนวนเป็นร้อย ๆ คนทุกคนที่เป็นสมาชิกสวมกระโปรงยกเว้นคนที่มาเป็นครั้งแรกไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติจึงจะสวมกางเกง ส่วนเสื้อที่สวมเป็นสีขาวเสียส่วนใหญ่ นอกนั้นเป็นสีที่สุภาพจากการสังเกตไม่มีใครแต่งตัวออกแนวโป๊ สั้น หรือรัดรูปเลย กลุ่มสุดท้ายเป็นกลุ่มคนที่สมรสแล้วเดินเข้าห้องประชุมทั้งพ่อแม่ลูกแต่งกายสุภาพทุกคนสีหน้าดูแจ่มใสดูแล้วบ่งบอกว่ามีความสุขในการเข้าประชุม” “ซันเดย์เซอร์วิส” (บันทึกการสังเกต 3, สหพันธ์ฯ, 19 ธันวาคม 2553)

“มีจำนวนผู้เข้าอบรมจำนวน 25 คนเป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ มาหลายปี มีความเข้าใจหลักปรัชญาฯ มาแล้วระดับหนึ่ง สหพันธ์ฯ ได้อบรมเพิ่มเติม ฉะนั้นก็เป็นหนึ่งในจำนวนนั้นได้เข้ามาอบรมสัมมนาด้วย ในจำนวนนั้นเป็นมี 15 คน เป็นผู้หญิงโสดที่ยังไม่แต่งงาน คนที่เหลือเป็นผู้ชายโสดทั้งชาย/หญิงแต่งกายสุภาพแม้ผู้หญิงสวมกางเกงมาได้แต่สุภาพเรียบร้อยปกปิดร่างกายมิดชิดทุกคนกิริยาอาการเรียบร้อย มีน้ำใจดูแล้วเป็นผู้ที่ผ่านการอบรมบ่มนิสัยและมีมารยาทดีสังเกตการณ์จากกินอาหารทั้งช่วงพักทานอาหารว่างและช่วงรับประทานอาหารกลางวันไม่มีการแย่งกัน แต่ละคนต่างมีน้ำใจหยิบกล่องอาหารกลางวันให้กันและกัน” (บันทึกการสังเกต 4, ศูนย์ฝึกอบรม, 22 พฤศจิกายน 2553)

2. ผลกระทบด้านลบ

2.1 ด้านวัฒนธรรม

2.1.1 วัฒนธรรมการรับประทานอาหารไทยเปลี่ยนไป จากเดิมสามี/ ภรรยาซึ่งเป็นคนไทยจะรับประทานอาหารไทยที่มีรสจัดจ้าน เปรี้ยว เผ็ด แต่เมื่อสมรสกับชาวต่างชาติวัฒนธรรมการรับประทานอาหารไทยดั้งเดิมได้เปลี่ยนไป ทั้งนี้ เพื่อให้เหมาะกับบริบททางสังคมใหม่ เกิดความกลมกลืนเข้ากันได้ของทุกคนในครอบครัว เช่น อาหารประเภทต้มยำจากเดิมที่เปรี้ยวเผ็ด ก็ลดความเปรี้ยวเผ็ดลงหรือไม่ใส่พริกเลย มีบางรายเป็นภาคได้ชอบรับประทานสตอซึ่งมีกลิ่นฉุน แต่เมื่อสมรสกับภรรยาซึ่งเป็นชาวยุโรป รสนิยมการรับประทานอาหารเปลี่ยนตามแบบของภรรยาและบุตร/ ธิดา กระทั่งปัจจุบันร่างกายปรับตัวให้คุ้นชินกับอาหารรสจืดได้แล้ว ซึ่งผู้ให้ข้อมูลเล่าว่า ปัจจุบันนี้ หากตนเองรับประทานอาหารที่มีรสชาติเผ็ดจะเกิดอาการท้องเสีย ดังนั้น จึงรับประทานอาหารพื้นเมือง (ใต้) น้อยครั้งมาก ซึ่งเกรงว่าในระยะยาวบุตร/ ธิดาที่เกิดระหว่างสองวัฒนธรรม ในรุ่นถัด ๆ ไปอาจไม่รู้จักรสชาติของอาหารไทยแท้สูตรดั้งเดิมและรับประทานพื้นเมืองเท่า ๆ ไม่เป็นอันหนึ่ง หากไม่มีการสืบทอดอาจเลือนหายไปในที่สุด

2.1.2 วัฒนธรรมการให้เกียรติบิดา/มารดา บุพการี ญาติพี่น้องและผู้อาวุโสในระบบเครือญาติได้เลือนหายไปจากสังคมไทย เนื่องจากสภาพสังคมปัจจุบันเปิดกว้างให้ทุกคนมีเสรีภาพในการดำเนินชีวิตอย่างอิสระมากขึ้น ผู้คนสามารถตัดสินใจเลือกกระทำการต่าง ๆ ตามลำพังโดยไม่ต้องขอคำปรึกษาหรือขอแนะนำจากบิดา/มารดาเหมือนสมัยก่อน จากการสัมภาษณ์พบว่า ก่อนการตัดสินใจเลือกคู่ครองและสมรสของผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ไม่ได้ปรึกษาหรือขอความเห็นจากบิดา/มารดาก่อนตัดสินใจสมรส กระบวนการทุกอย่างทุกขั้นตอนขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่สหพันธ์ฯ กำหนด ซึ่งแตกต่างธรรมเนียมปฏิบัติของคู่สมรสตามวัฒนธรรมไทยในอดีตที่หนุ่มสาวมักถือว่าการเลือกคู่ครองเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องบอกกล่าวขอคำแนะนำและปรึกษาหารือกับบิดา/มารดาก่อนที่จะตัดสินใจเลือก และบางคนให้ความสำคัญกระทั่งมอบให้บิดา/มารดาเลือกให้หรือหาคู่ให้ อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์เหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นคู่สมรสข้ามวัฒนธรรมในสหพันธ์ฯ เท่านั้น แต่สามารถพบเห็นได้โดยทั่วไปในสังคมไทยปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมเมืองหลวงและตามหัวเมืองใหญ่ ๆ ที่มีความเจริญทางวัตถุ จะเห็นได้ว่าวัฒนธรรมด้านนี้ค่อย ๆ ลดความสำคัญลงและเลือนหายไปบ้างแล้ว

2.1.3 เป็นที่น่าสังเกตว่าในครอบครัวคู่สมรสข้ามวัฒนธรรมในสหพันธ์ฯ สามี/ภรรยาต่างมีบทบาทหน้าที่นำครอบครัวอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน โดยมีเป้าหมายเดียวคือเพื่อสร้างครอบครัวอุดมคติให้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมเป็นแบบอย่างให้สังคมได้ประจักษ์ ครอบครัวเหล่านี้ ส่วนใหญ่สามี/ภรรยาต่างออกไปทำงานนอกบ้าน ดังนั้น บทบาทในการทำหน้าที่หัวหน้า

ชี้นำอนาคตของครอบครัวจึงเสมอภาคเท่าเทียมกันการตัดสินใจรับผิดชอบสิ่งต่างๆ ร่วมกันรวมทั้งงานในบ้านด้วย เช่น การทำความสะอาดบ้าน ล้างจาน ซักผ้า รีดผ้า ประกอบอาหาร ดูแลบุตร/ธิดา ฯลฯ จึงมิใช่หน้าที่ของภรรยาเพียงฝ่ายเดียวอีกต่อไปแต่เป็นหน้าที่ของสามีที่จะต้องทำเพื่อแบ่งเบาภาระของภรรยาด้วย

“งานบ้านไม่ได้แบ่งกันชัดเจนการซักผ้าทำกับข้าวเราก็สามารถทำใช้ก็ช่วยกันทำไม่ได้แบ่งว่าจะต้องให้ผู้หญิงเป็นคนทำ ใครว่างก็ทำ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“เขทานอาหารไทยได้ก็ต้องไม่เผ็ด ทั้งทำเองและซื้อบ้าง ทั้งสองคนช่วยกันแล้วอาหารผมก็ทำง่าย ๆ แบบผู้ชายทำ เพราะทำอาหารไม่ค่อยเป็นเท่าไรหรอก แต่ถ้าเป็นเขาทำก็เป็นพวกอาหารญี่ปุ่น” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“แต่ภรรยาจะกินยากหน่อย ภรรยาเขากินอาหารไม่เผ็ดครับแกงบางก็กินได้แต่บางอย่างถึงไม่เผ็ดก็กินไม่ได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“อาหารที่ทำส่วนมากจะไม่รสจัด แล้วก็กินกันได้เรารู้ว่าเขาไม่กินรสจัด เมนูจะเป็นผัดผักรสจืดส่วนใหญ่จะทำครับเพราะรู้สึกว่ามันสดใหม่อร่อยดี” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“แม่ว่าอะไรท่านให้อิสระอยู่แล้วสิ่งที่แม่เป็นห่วงคืออะไรคือความสุขของลูก หากลูกมีความสุขแม่อีกจะไม่ห้าม ส่วนใหญ่แม่เห็นด้วยอยู่แล้วเพราะดูแลตนมาตั้งแต่เด็กแม่ให้อิสระในการคิดการตัดสินใจด้วยตนเองมาตลอด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ค่าใช้จ่ายภายในบ้าน เป็นหน้าที่ของเขาดูแลการบริหารเงิน ลูกได้เงินมาก็ให้แม่ดูแลบริหารจัดการ ค่าน้ำค่าไฟเขาเป็นคนจัดการจัดการเขาก็จ่ายที่เขเว้นๆ หรือไปจ่ายที่ออฟฟิศของเขา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“วันเสาร์ประมาณ 10 โมงเศษ ๆ นั่งรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างไปที่โรงแรมอินเตอร์เพลส หลังรามฯ เพื่อสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูล 2 ราย ซึ่งมีสามีเป็นชาวญี่ปุ่นและชาวฟิลิปปินส์ น้องเขาทำหน้าที่แม่บ้านเลี้ยงลูกเองทั้งทำงานทัวริสติกในเครือข่ายสหพันธ์ฯ ที่เขาพื้นที่โรงแรมอยู่ที่นี่ นั่งรอประมาณครึ่งชั่วโมงจึงได้สอบถามที่เคาน์เตอร์ บอกว่าน้องคนที่นัดสัมภาษณ์เพิ่งกลับไปบ้านเพื่อดูแลลูกเพราะลูกไม่สบาย ยังเล็กอยู่ประมาณปีกว่า ๆ” (บันทึกการสังเกต 9, โรงแรม, 23 กรกฎาคม 2553)

ผลกระทบด้านลบมีเพียงด้านวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของครอบครัวยุคใหม่ที่บริบททางสังคมเป็นตัวกำหนดให้เกิดการปรับตัวและดำรงอยู่อย่างเหมาะสมและไม่ได้ผูกขาดกับบิดา/

มารดาหรือญาติผู้ใหญ่และขนบธรรมเนียมปฏิบัติในแบบเก่าเป็นกรอบแนวคิดในการตัดสินใจเลือกคู่ครองและเลือกกระทำการต่าง ๆ อีกต่อไปแต่หนุ่มสาวในปัจจุบันสามารถเลือกทำทุกสิ่งได้ตามความคิดเห็นของตน แม้ด้านเลือกอาชีพ เลือกศึกษาหรือเลือกเชื่อถือศรัทธาและสามารถเลือกนับถือศาสนาต่าง ๆ ได้อย่างมีเสรีภาพ

ตอนที่ 2 แนวทางการปรับตัวของคนไทยที่สมรสข้ามวัฒนธรรม

ผลการศึกษาแนวทางการปรับตัวของกลุ่มที่เป็นคู่สมรสข้ามวัฒนธรรมเป็นการรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคลของผู้ให้ข้อมูล จำนวน 18 ราย คณะกรรมการอำนวยการฯ คณะกรรมการที่ปรึกษาฯ และคณะกรรมการบริหารสหพันธ์ฯ จำนวน 7 ราย และการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เลือกจากจาก 18 คู่ ที่ประสบความสำเร็จสมัครใจยินดีเข้าร่วมสนทนา จำนวน 9 ราย เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2554 ณ ห้องประชุมชั้น 2 สหพันธ์ฯ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเสนอผลการศึกษาแนวทางการปรับตัวของคนไทยที่สมรสข้ามวัฒนธรรมระดับองค์กรและระดับบุคคลดังนี้

ระดับองค์กร

1. สหพันธ์ฯ วางระบบเพื่อช่วยให้ปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคม

1.1 สหพันธ์ฯ วางโครงสร้างการบริหารจัดการองค์กรออกเป็นระดับชั้นจากคณะกรรมการบริหารฯ ระดับชาติแบ่งย่อยออกเป็นระดับแผนก จากระดับแผนกแบ่งเป็นกลุ่มย่อยตามเชื้อชาติและแต่งตั้งหัวหน้ากลุ่มดูแลสมาชิกแต่ละเชื้อชาติที่เป็นคู่สมรสข้ามวัฒนธรรมขององค์กร หากพบปัญหา อุปสรรควิธีการแก้ไขคือแก้ไขจากระดับกลุ่มขึ้นสู่ระดับระดับแผนกและสิ้นสุดที่คณะกรรมการบริหารฯ ระดับชาติ

1.2 ให้เวลาศึกษาเรียนรู้ทำความรู้จักกัน เมื่อสมาชิกผ่านขั้นตอนการจับคู่และเข้าสู่พิธีรับพรมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์แล้วสถานภาพเดิมจากความเป็นพี่น้องชายพี่น้องสาวกลายเป็นคู่หมั้น ช่วงนี้จะเป็นในทุก ๆ ด้านทั้งด้านภาษา วัฒนธรรม นิสัยใจคอ ทักษะคติฯลฯ (ระยะเวลาไม่ต่ำกว่า 1-10 ปี) เพื่อเรียนรู้กันและกันว่าจะสามารถใช้ชีวิตคู่ด้วยกันได้หรือไม่ช่วงนี้ห้ามมีความสัมพันธ์ทางกายต่อกันเด็ดขาด เพราะถ้าหากทั้งคู่ไปด้วยกันไม่ได้สามารถบอกเลิกได้ไม่มีอะไรเสียหาย สำหรับระยะเวลามากน้อยนั้นขึ้นอยู่กับเงื่อนไขด้านอายุและความพร้อมของแต่ละคู่แต่ทุกขั้นตอนต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของสหพันธ์ฯ อย่างใกล้ชิด

1.3 จัดกิจกรรมเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีที่มีต่อกันในระดับกลุ่มเชื้อชาติเพื่อให้เกิดความสนิทสนมคุ้นเคย เช่น เปิดโอกาสให้ได้รับประทานอาหารด้วยกัน พูดคุยภาษาเดียวกัน แจ้งข่าวสารขององค์กรเป็นภาษาประจำชาติของกลุ่มชาติพันธุ์นั้น ๆ นอกจากนี้สหพันธ์ฯ ยังได้

จัดทำโครงการเพื่อให้คณะกรรมการฯ ระดับชาติเยี่ยมบ้านสมาชิก ทั้งนี้เพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดี ไม่เกิดช่องว่างระหว่างสมาชิกระดับล่างกับคณะกรรมการฯ ระดับชาติ นอกจากนี้ยังเป็นการตรวจเยี่ยม สภาพความเป็นอยู่ของสมาชิกเพื่อให้กำลังใจและเสนอแนะทางแก้ไข ถ้าหากสมาชิกครอบครัวใด ประสบปัญหาพร้อมทั้งได้ช่วยเหลือตนเองเต็มที่แล้วหัวหน้ากลุ่มจะแจ้งข่าวสารให้พี่น้องในกลุ่ม ได้รับทราบเพื่อไปเยี่ยมเยียนให้กำลังใจและช่วยเหลือตามความจำเป็นต่อไป

2. สหพันธ์จัดกระบวนการและกิจกรรมเพื่อสร้างความเข้าใจหลักปรัชญาฯ ให้กับสมาชิก

2.1 คู่มือสมาชิกอย่างเป็นระบบ กล่าวคือก่อนที่จะสมาชิกจะสมัครเข้าร่วมโครงการ รับพรหมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์นานาชาติ นานาสาสนานั้น สหพันธ์ฯ วางเงื่อนไขไว้คือ ทุกคนจะต้อง ผ่านกระบวนการอบรมสัมมนาหลักปรัชญาการสร้างครอบครัวอุดมคติอย่างน้อย 1 หลักสูตร จำนวน 5 วันเป็นเบื้องต้นและต้องผ่านการคัดกรองจากการสัมภาษณ์ของคณะกรรมการบริหารฯ ระดับชาติก่อนที่จะอนุญาตให้สมัครเข้าร่วมโครงการรับพรหมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์ฯ ทั้งนี้เพื่อ ตรวจสอบแรงจูงใจว่ามาจากความเชื่อศรัทธาและมีความปรารถนาจะสร้างครอบครัวอุดมคติตาม หลักปรัชญาโดยไม่มีจุดประสงค์อื่นแอบแฝง เมื่อผ่านขั้นตอนดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการบริหารฯ ระดับชาติจึงจะอนุญาตให้ส่งใบสมัครเข้าร่วมโครงการฯ ได้

2.2 เมื่อคู่หนุ่มสาวเข้าร่วมรับพรหมงคลสมรสศักดิ์สิทธิ์นานาชาตินานาสาสนาแล้ว พร้อมทั้งได้เรียนรู้จักกันมากขึ้นจากการพัฒนาความสัมพันธ์แบบคู่รักเมื่ออยู่สถานภาพคู่หมั้น จนกระทั่งมั่นใจว่าสามารถใช้ชีวิตคู่ร่วมกันได้ คณะกรรมการบริหารฯ ระดับชาติและหัวหน้า แผนกครอบครัวจะสัมภาษณ์อีกครั้งก่อนอนุญาตให้เริ่มต้นครอบครัวใหม่ หากทั้งคู่ยอมรับเงื่อนไข ตามที่สหพันธ์ฯ เสนอ จึงจะประกอบพิธีให้เริ่มต้นครอบครัวใหม่ซึ่งเป็นเงื่อนไขภายในอีกครั้งตาม วิธีการของสหพันธ์ฯ ใช้เวลาประมาณ 3 วัน จากนั้นจึงอนุญาตให้มีความสัมพันธ์ทางกายฉันทามิ/ ภรรยาได้เป็นการเริ่มต้นครอบครัวอุดมคติอย่างสมบูรณ์แบบตามหลักปรัชญาฯ นี้ ทั้งนี้คู่สมรส ต้องอยู่ในการกำกับดูแลของสหพันธ์ฯ อย่างใกล้ชิดโดยตลอด

2.3 จัดทำโครงการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการสร้างครอบครัวอุดมคติเป็นระยะ อย่างต่อเนื่องให้กับครอบครัวรับพรที่เป็นสมาชิกสหพันธ์ฯ เพื่อต่อยอดและทบทวนหลักการ สร้างครอบครัวอุดมคติให้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนในครอบครัวและชี้นำสามี/ ภรรยา ในการครองรักให้ยั่งยืนอีกทั้งแบ่งปันเทคนิคและเกร็ดความรู้ในการใช้ชีวิตคู่ที่ประสบความสำเร็จ จากรุ่นพี่พร้อมทั้งแนะนำการเลี้ยงดูบุตร/ ธิดาอย่างไรให้เป็นเยาวชนที่ดีของสังคม ดังคำสัมภาษณ์

“เราก็แบ่งกลุ่มกันดูแลอย่างเช่นกลุ่มที่คิดกันได้ดูแลก็จะเป็นกลุ่มครอบครัวไทย - ไทย ไทย-ญี่ปุ่น, ไทย-ฟิลิปปินส์, ไทย-ยุโรป, ไทย-ไต้หวัน, ไทย-สิงคโปร์, ไทย-มาเลย์ ซึ่งหัวหน้ากลุ่ม จะต้องเข้าใจทั้งวัฒนธรรมดั้งเดิมของเขา คือเราให้เกิดรดิกนที่มาจากถิ่นเดิมให้เขารู้สึกถึง

ความอบอุ่น ได้ประชุมกลุ่ม ได้ทานข้าวร่วมกัน ได้พูดคุยกับคนที่พูดภาษาเดียวกัน” (คณะกรรมการฯ 004, สัมภาษณ์, 29 พฤศจิกายน 2553)

“ตอนนั้นเข้ารับการอบรมเพื่อให้เราเชื่อมั่นลึกซึ้งในปรัชญา ก่อนซึ่งขณะนั้นเราเป็นนักศึกษาอยู่ เราก็ศึกษาเต็มที่แล้วสิ่งที่ประทับใจที่สุดคือเรื่องครอบครัว (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ตอนที่รู้จักสหพันธ์ฯ ที่อยู่ที่อเมริกา อยู่กันเป็นบ้านเป็นแบบครอบครัวเป็นเมมเบอร์ คนที่อยู่เป็นนักศึกษาทั้งหมดยังไม่ได้แต่งงาน มีผู้ชายและผู้หญิงที่อาวุโสเป็นตัวแทนทำหน้าที่พ่อแม่แรกๆ เมื่อเข้ามาอย่าหากมีปัญหาที่จะคุยๆ เขาก็จะรับฟังและให้คำปรึกษาแนะนำ” (ผู้ให้ข้อมูล, สัมภาษณ์กลุ่ม, 26 มิถุนายน 2554)

“สหพันธ์ฯ มีการอบรมและสอนก่อนจะเริ่มต้นมีครอบครัวว่าฝ่ายสามีและภรรยา จะปฏิบัติตนอย่างไร เพราะแต่ละคนมาจากพื้นฐานครอบครัวที่มีวัฒนธรรมในการเลี้ยงดูต่างกัน อยู่แล้ว เมื่อแต่งแล้วเราก็มีการดูแลกันเป็นระบบ บางครั้งก็แยกประชุมเฉพาะสามีหรือภรรยา และเวียนกันไปเยี่ยมแต่ละครอบครัว” (คณะกรรมการฯ 005, สัมภาษณ์, 10 ธันวาคม 2553)

“มีแผนกครอบครัวรับพรเป็นองค์กรกลางที่ให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาซึ่งในแผนกจะมีอาสาสมัครเข้ามาช่วยงานดูแลกลุ่มครอบครัวแต่ละเชื้อชาติทั้งคนไทยและคนต่างชาติและจัดประชุมพบปะเพื่อรับคำแนะนำเรื่องการครองชีวิตคู่ฐานะเป็นครอบครัวรับพร โดยมีการประชุมทุกวันอาทิตย์เป็นประจำซึ่งเป็นแนวปฏิบัติสำหรับชุมชนที่มีความศรัทธาในคำสอนของสารคุณ ดร. ชัน เมียง มูน” (คณะกรรมการฯ 002, สัมภาษณ์, 29 พฤศจิกายน 2553)

“มีการเรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่างก่อนเริ่มชีวิตครอบครัว เช่น ในเรื่องภาษาเป็นสิ่งที่จำเป็นอันดับแรกและยึดหลักปรัชญาฯ คำสอน วิสัยทัศน์ขององค์กรและผู้ก่อตั้งอย่างเคร่งครัด” (คณะกรรมการฯ 006, สัมภาษณ์, 10 ธันวาคม 2553)

สรุปในระดับองค์กรจัดให้มีโครงสร้างในการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบดูแลเป็นระดับ ๆ จากระดับกลุ่มย่อยขึ้นสู่คณะกรรมการฯ ระดับชาติ โดยมีแผนกครอบครัวรับพรเป็นหน่วยงานกลางในการแนะนำและให้คำปรึกษา สร้างความเข้าใจให้สมาชิกในการอบรม สัมมนาหลักปรัชญาฯ เป็นระยะๆ และจัดทำโครงการเสริมสร้างครอบครัวที่ดีให้กับสมาชิกอีกด้วย

ระดับบุคคล

1. ปัจจัยภายนอก

1.1 กลุ่มสตรีเรียนรู้ภาษาในการสื่อสารเป็นอันดับแรกเนื่องจากต้องใช้สื่อสารทำความเข้าใจกับคู่ของตนในช่วงเริ่มต้นความสัมพันธ์ภายหลังจากรู้ว่าคู่ของตนเป็นคนชาติใด และในส่วนของสหพันธ์ฯ จะมีอาสาสมัครรุ่นพี่ที่มีคู่สมรสเชื้อชาติเดียวกันเป็นผู้คอยแนะนำ

ช่วยเหลือช่วยสื่อสารในระยะแรก เช่น ช่วยแปลเอกสาร ช่วยเขียนจดหมาย เป็นล่ามแปล โดยจะดูแลจนกระทั่งทั้งคู่สามารถสื่อสารเข้าใจกันได้ระดับหนึ่งจากนั้นจะปล่อยให้คู่สมรสเรียนรู้กันเองไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ภาษาในการสื่อสาร เช่น ศึกษาภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น ๆ ด้วยตนเอง และทั้งคู่จะต้องตกลงกันว่าจะใช้ภาษาใดเป็นภาษากลางในการสื่อสาร สำหรับวิธีการเรียนรู้ภาษากลางในการสื่อสารที่สะดวก ได้ผล ประหยัดค่าใช้จ่ายที่สุดคือ การไปใช้ชีวิตในศูนย์การศึกษา ตั้งขึ้นเพื่อให้สมาชิกศึกษาเรียนรู้เรื่องครอบครัวมีผู้อาวุโสฝ่ายชายทำหน้าที่เป็นเหมือนบิดาและผู้อาวุโสฝ่ายหญิงทำหน้าที่เป็นเหมือนมารดา คอยแนะนำช่วยเหลือให้คำปรึกษา “เป็นแบบจำลองครอบครัวอุดมคติตามหลักปรัชญา”

ลักษณะครอบครัวอุดมคติ ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ต้องมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของครอบครัว 1) มีบิดา/ มารดา 2) สามี/ ภรรยา 3) บุตร/ ธิดา 4) พี่น้อง เรียกว่าสร้างครอบครัวให้มีฐาน 4 ตำแหน่ง แต่ละตำแหน่งต่างมีบทบาทหน้าที่ต้องทำแตกต่างกันไป สำหรับกิจกรรมในศูนย์การศึกษาที่สมาชิกต้องฝึกหัดเรียนรู้ลงมือปฏิบัติจริง ได้แก่ การช่วยกันทำหน้าที่ ในบ้านระหว่างพี่น้องชายพี่น้องสาวขณะเดียวกันก็ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ทั้งในด้านภาษา วิถีชีวิต บุคลิกภาพ ทักษะคุณลักษณะนิสัย ความแตกต่าง ด้านวัฒนธรรม ฯลฯ ด้วย ส่วนใหญ่คู่สมรสข้ามวัฒนธรรมในองค์กรได้เรียนรู้ภาษากลางในการสื่อสารจากการใช้ชีวิตอยู่ในศูนย์การศึกษาก่อนเข้าสู่การรับพรมงคลสมรสและสร้างครอบครัวด้วยตนเองจากประสบการณ์จริง

“เราได้อยู่ในศูนย์ฯ ตลอด ก่อนที่จะแต่งงาน เขาก็จะคุยกับพี่น้องที่เป็นคนไทยก็ใช้ภาษาอังกฤษบ้าง เรื่องภาษาผมก็พยายามพัฒนาตัวเองจนกระทั่งพอจบปริญญาตรีผมก็ไปเรียนต่อด้านภาษาอังกฤษที่ฟิลิปปินส์เรียนคอร์สภาษาอังกฤษก็ดีขึ้นเยอะเลยครับ เมื่อเรามีภารกิจที่จะต้องทำงานแบบอินเตอร์แล้วก็ต้องมีคู่ที่เป็นคนฟิลิปปินส์ด้วย มันเป็นแรงบันดาลใจที่จะต้องท้าทายตัวเองไปเรียน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2553)

“ก็ปรับตัวกันได้ครับ มีเพียงช่วงแรกเท่านั้นเองที่ยังยากเรื่องของภาษาจำได้ว่าตอนแรกที่รู้จักกันคือคุยกันไม่รู้เรื่องเลย เขาก็พูดอังกฤษไม่ได้ผมก็พูดอังกฤษไม่ค่อยได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

“ตอนแรกมันอาจจะขัด ๆ นิดหนึ่ง แต่ว่าเราก็อ่อย ๆ คุย ต้องอาศัยแบบพูดคุย เช่นเรื่องภาษาก็นานเหมือนกันก็ต้องค่อย ๆ คุยกัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“ปัญหาด้านภาษาสื่อสาร ปัญหาความแตกต่างด้านบุคลิกภาพ ด้านวัฒนธรรมเป็นปัญหาภายนอก มิใช่ประเด็นสำคัญแต่สิ่งสำคัญที่สุดคือความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ ความเข้าใจในหลักการมากนัก้อยแค่ไหน พี่กับสามีเรียนรู้เรื่องนี้มาถึง 19 ปีกว่าจะเข้าใจหลักการ เนื่องจากพี่กับสามีมีความแตกต่างคนละขั้ว เขาเป็นคนเฉื่อยทำอะไรไม่มีเป้าหมาย ถึงก็ช่างไม่ถึงก็ช่าง ซึ่งไม่ใช่

สเปคพี่เลย ส่วนพี่มีลักษณะตรงข้ามทำอะไรวางแผนตลอด เป๊ะ ๆ เลย กลายเป็นคนเครียด คุยกันไม่ได้เลยทะเลาะกันตลอด 19 ปี จนกระทั่งปีที่ 20 เข้าใจหลักการมองเขาแบบพระเจ้ามองว่าพระองค์ต้องการทำอะไรกับพี่ผ่านคู่ เมื่อเริ่มเข้าใจ ทำอะไรซ้ำ ๆ ลงเหมือนเขาบ้าง จะช่วยให้เราไม่เครียดไม่เป็นโรคหัวใจ เมื่อพี่ยอมรับเขา เขาก็ยอมรับพี่ได้ ในที่สุดก็เลิกทะเลาะกันไปเอง ปัจจุบันนี้ รักกันมากขึ้นพี่และเขาจะมีความรู้สึกรักว่าเขาคงกันและกันไม่ได้ ต้องการกันและกันเสมอแต่ไม่ใช่ว่าต้องแสดงออกด้วยการกอดจูบกัน ฉะนั้น พี่จึงเห็นว่าความเข้าใจหลักการเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการปรับตัวเข้าหาคู่ของตนและสามารถใช้ในการแก้ปัญหาภายนอกด้วย” (ผู้ให้ข้อมูล, สัมภาษณ์กลุ่ม, 26 มิถุนายน 2554)

“ตอนที่รู้จักสหพันธ์ฯ พี่อยู่ที่อเมริกา อยู่กันเป็นบ้านเป็นแบบครอบครัวเป็นเมมเบอร์คนที่อยู่เป็นนักศึกษาทั้งหมดยังไม่ได้แต่งงาน มีผู้ชายและผู้หญิงที่อาวุโสเป็นตัวแทนทำหน้าที่พ่อแม่แรกๆ เมื่อเข้ามาอย่าหากมีปัญหา ก็จะคุย ๆ เขาก็จะรับฟังและให้คำปรึกษาแนะนำ” (ผู้ให้ข้อมูล, สัมภาษณ์กลุ่ม, 26 มิถุนายน 2554)

“ความเข้าใจภาษาเป็นปัญหาสำคัญอันดับแรก เนื่องจากเป็นคู่สมรสมาจากต่างวัฒนธรรม ต่างเชื้อชาติ ไม่ว่าจะเป็นคู่ไทย – ต่างชาติ หรือแม้แต่คู่ไทย – ไทย ก็ยังมีปัญหาคุยกันไม่เข้าใจกันก็มี ฉะนั้นคู่สมรสต้องตกลงกันก่อนว่าจะใช้ภาษาอะไรเป็นสื่อกลางในการสื่อสาร ซึ่งระยะแรกทางองค์กรจะมีสตาฟฟ์ซึ่งเป็นรุ่นพี่ที่สมรสกับคนเชื้อชาติเดียวกันให้การช่วยเหลือด้านเอกสาร การแปล การเขียนจดหมาย การเป็นล่าม แต่เมื่อคู่สามารถสื่อสารกันได้บ้างแล้ว ก็ต้องปล่อยให้เรียนรู้และชวนขวายที่จะศึกษาเพิ่มเติม เพราะว่าล่ามไม่สามารถจะอยู่กับคู่สมรสตลอดเวลา ดังนั้นคู่จะต้องศึกษาเรียนรู้ภาษาเพื่อสื่อสารด้วยตนเองให้ได้” (ผู้ให้ข้อมูล, สัมภาษณ์กลุ่ม, 26 มิถุนายน 2554)

“ในเรื่องของบุคลิกภาพ ภาษา พื้นฐานทางวัฒนธรรมและการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างและสหพันธ์ฯ ก็จัดอบรมเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ก่อนเข้ารับพร โดยได้รับการอนุเคราะห์เนื้อหาจากสถาบัน *International Education Foundation (IEF)* หากมีปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขเองได้ ก็มีแผนกครอบครัวคอยแนะนำเพื่อให้เกิดความทั่วถึง” (คณะกรรมการฯ 007, สัมภาษณ์, 10 ธันวาคม 2553)

การเตรียมพร้อมด้านภาษาที่ใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสารของคู่สมรสข้ามวัฒนธรรมจึงเป็นประเด็นสำคัญยิ่งที่ทั้งคู่จะต้องตัดสินใจเลือกภาษาใดเป็นสื่อกลางในการสื่อสารช่วงพัฒนาความสัมพันธ์ก่อนเข้าสู่การรับพรสมรส ซึ่งแต่ละฝ่ายจะต้องชวนขวายศึกษาเพื่อสื่อสารให้เข้าใจกันได้ก่อนใช้ชีวิตคู่ร่วมกันเนื่องภาษาสำหรับสื่อสารการเปิดประตูให้เรียนรู้ของตนอย่างดีทุกด้าน

1.2 ด้านกฎหมายการสมรสกับชาวต่างชาติ เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่คู่สมรสต้องเรียนรู้เพื่อจะได้ปฏิบัติได้ถูกต้องทั้งการจดทะเบียนสมรส ผลประโยชน์ด้านทรัพย์สินและการทำวีซ่า เมื่อตกลงเลือกอาศัยอยู่ในประเทศไทยถาวร ปัญหาที่พบเป็นประจำเรื่องการทำวีซ่าเนื่องจากไม่มีคู่สมรสรายใดโอนสัญชาติเป็นคนไทย ฉะนั้น ทุกรายต้องทำวีซ่าแบบปีต่อปีผู้ให้ข้อมูลเล่าว่าปัจจุบันกฎหมายได้เปลี่ยนแปลงใหม่กำหนดเงื่อนไขให้มีเงินฝากในบัญชีจำนวนหลักเป็นอย่าต่ำจึงเป็นเรื่องค่อนข้างจะยุ่งยากสำหรับครอบครัวเหล่านี้ สำหรับคู่สมรสเป็นชาวฟิลิปปินส์ กฎหมายไทยกำหนดให้ทำวีซ่า ออกนอกประเทศ 1 เดือน ค่อยกลับเข้ามาใหม่สลับผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนไปเช่นนี้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความมั่นคงด้านหน้าที่การงานของคู่สมรสชาวฟิลิปปินส์บางรายเลือกไปทำงานอยู่ประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงกับประเทศไทย เช่น ประเทศลาว เป็นต้น เนื่องจากไม่ต้องขอวีซ่าเข้าออกประเทศบ่อย ๆ และสะดวกในการเดินทางไปมาประเทศไทยเพื่อดูแลคู่สมรสและครอบครัว อย่างไรก็ตาม คู่สมรสเหล่านี้ไม่ถือว่าการไม่ได้เข้าร่วมกับครอบครัวเป็นประเด็นปัญหาสำคัญแต่อย่างใดเนื่องจากสามารถใช้อินเทอร์เน็ตสื่อสารพูดคุยเห็นหน้ากันได้ตลอดเวลาตามที่ต้องการ

“ปัญหาเรื่องวีซ่าที่กฎหมายควบคุมทำให้กระทบไปถึงการทำงาน ทำให้ชาวต่างชาติทำงานในประเทศไทยไม่ได้นานทำให้เป็นอุปสรรคแต่ประเด็นนี้ไม่ได้ทำให้ความรู้สึกว่าอยู่ห่างกัน แต่กลับทำให้รู้สึกว่ามีคุณค่าในการใช้ชีวิตร่วมกัน ยิ่งห่างกันเรายังรักและห่วงใยกันมากขึ้น ไม่ถือเป็นปัญหาหรืออุปสรรคในความรักของคู่เราเลย” (ผู้ให้ข้อมูล, สัมภาษณ์กลุ่ม, 26 มิถุนายน 2554)

“สามีเป็นคนฟิลิปปินส์ ตอนนี้เขากลับไปเพื่อทำธุรกิจ และงานที่ทำก็เป็นงานอิสระ เพราะเขาไม่สามารถอยู่ในประเทศแบบปีต่อปีได้อยู่ได้แค่ 3 เดือนก็ต้องออกไปแล้วกลับมาใหม่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 17, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

1.3 คู่สมรสต้องมีเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลของคู่ เนื่องจากเป็นคู่สมรสข้ามวัฒนธรรม มาจากคนประเทศ แต่ละคนย่อมมีความคิดเห็นทัศนคติลักษณะนิสัยที่แตกต่างกันทั้งในเรื่องของบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ความแตกต่างด้านเพศ ภูมิหลัง วิถีชีวิต ฯลฯ ฉะนั้น การรู้จักระงับสติอารมณ์ ยับยั้งชั่งใจถือเป็นคุณสมบัติที่คู่สมรสต้องมีเพื่อให้การครองคู่ให้ราบรื่น เช่น หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอยู่ในช่วงอารมณ์โกรธอีกฝ่ายควรนั่งเงียบ หากขาดสติเผลอพูดโพล่งออกไปคำพูดในช่วงมีอารมณ์โกรธอาจทำลายอีกฝ่ายให้เกิดความเจ็บปวดในจิตใจได้ ทางออกที่ดีที่สุดคือทั้งคู่ควรตั้งสติ คิดใคร่ครวญไตร่ตรองก่อนที่จะพูด เพราะถ้าหากตัดสินใจผิดพลาดไปแล้วการแก้ไขภายหลังค่อนข้างยากลำบากและต้องใช้ระยะเวลานานกว่าจะทำให้ความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อกันกลับคืนมาเหมือนเดิม

“ส่วนใหญ่ปัญหาจากเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แล้วกลายเป็นเรื่องใหญ่เพราะไม่ได้ทำความเข้าใจศึกษาซึ่งกันและกันอย่างเช่นเขาเป็นคนที่ชอบกินเสร็จแล้วก็ทิ้งไว้ ส่วนเราเป็นคนเจ้าสะอาด ก็โกรธ เราบอกทำไมไม่ล้าง เขาบอกไม่เป็นไรเดี๋ยวล้างก็ได้ คือเราต้องทำใจอยู่จุดหนึ่งคือเราก็บอกว่าโอเคนะ ถ้าเราทำกับข้าว You ต้องล้างทำความสะอาดด้วยซาม แต่เขาไม่ทำทันทีจนกว่าด้วยซามในบ้านจะไม่มีใช้เขาถึงล้าง แต่การที่เราไปจีเขาคงตลอดเวลา ทำให้มันมีปัญหาพอเราขึ้นเสียงมันก็ได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

“เวลาแต่งงานมีปัญหาแน่นอนชายหญิงแตกต่างกันอยู่แล้ว บุคลิก ก็ไม่เหมือนกัน ความชอบก็ไม่เหมือนกันทั้งนี้เสียใจไปด้วย เมื่ออยู่ด้วยกันแม้จะรักกันอย่างไรรู้ก็ต้องมีการขัดแย้งกัน เพราะบุคลิกและความชอบความเห็นไม่เหมือนกัน เมื่อทุกคนเรียนหลักการและมีอุดมการณ์เวลาเจอปัญหาจะได้แก้ไขได้ ถ้าเรามีอุดมการณ์สร้างครอบครัวนะ แม้จะงอแงกันบ้างสักพักหนึ่งเราก็จะหันหน้าเข้าหากันด้วยอุดมการณ์เดียวกัน ยังมีลูกด้วยกันแล้วยิ่งทำให้ต้องปรับเข้าหากัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

คู่สมรสข้ามวัฒนธรรมต้องเป็นผู้ที่มีจิตใจกว้างขวาง ยอมรับความเห็นที่แตกต่างกัน บางครั้งพฤติกรรมบางอย่างของอีกฝ่าย ที่ตนไม่ชอบอาจมากระทบทำให้เกิดความรู้สึกหงุดหงิด หากเกิดความไม่พอใจขึ้นต้องตั้งสติ คิดใคร่ครวญ ถามตัวเองว่า ทำถูกหรือไม่ ทำไม เพราะอะไร ควรทบทวนตรวจสอบสภาพจิตใจตนเองก่อนทุกครั้งและควรเอาใจใส่ในรายละเอียดนึกถึงใจเขาใจเรา พยายามเข้าใจอีกฝ่ายว่าเขาคิดอย่างไร รู้สึกอย่างไรและตนเองควรปรับสภาพจิตใจแบบไหน ตอบสนองอย่างไรในสถานการณ์ ณ เวลานั้น คู่สมรสควรสนใจความรู้สึกของกันและกันอยู่เสมอ ควรตระหนักเสมอว่าอีกฝ่ายคือคนที่ตนรัก ฉะนั้น จึงไม่ควรทำในสิ่งที่จะทำให้อีกฝ่ายมีความทุกข์ใจหรือเสียใจ ควรพิจารณาตนเองเสมอว่าได้ทำในสิ่งของตนสุขใจสุขกายหรือยัง อย่างไรก็ตาม คู่สมรสไม่ควรทุ่มเทเวลาส่วนใหญ่ให้กับการทำงานจนลืมเอาใจใส่ดูแลของตนและครอบครัว การให้อภัยซึ่งกันและกันเป็นสิ่งสำคัญมากที่ทั้งคู่จะต้องตระหนักอยู่เสมอและไม่มีวันสิ้นสุดตราบนานเท่านานใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน เพราะธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชนทั่วไปไม่มีใครที่จะคิด พุด ทำในสิ่งที่ถูกต้องถูกใจของตนทุกอย่าง ฉะนั้น จึงเป็นเรื่องปกติในการอยู่ร่วมกันของคู่สมรสที่อาจเกิดความผิดพลาดขึ้นได้ สิ่งสำคัญควรรู้จักคือคำว่าขอโทษและให้อภัยกันง่ายๆ และควรให้อีกฝ่ายใช้เวลาอีกฝ่ายแก้ไขปรับปรุงตัวเองเสมอเพื่อลดความขุ่นมัวในความสัมพันธ์ที่มีต่อกันให้น้อยลง สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือคู่สมรสข้ามวัฒนธรรมควรพยายามปรับตัวเข้าหากันคนละครั้งทางไม่ทิ้งให้เป็นภาระของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งปรับตัวอยู่ฝ่ายเดียว หากอีกฝ่ายยังปรับไม่ได้ในทันที ทั้งคู่ควรหันหน้าเข้าหากันเพื่อพูดคุยและค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ในที่สุดความกลมกลืนความสุขจะเกิดขึ้น เพราะการสร้างครอบครัวอุดมคติจะสำเร็จไม่ได้หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งปฏิบัติอยู่ฝ่ายเดียว ฉะนั้น

ทั้งคู่ควรร่วมแรงร่วมใจกันสร้างสรรค์ครอบครัวจึงจะบรรลุอุดมคติ ส่วนจะเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับ การเรียนรู้และการปรับตัวของทั้งคู่ควรให้ออกาสกันและกัน ไม่พิพากษาคัดสินคู่ของตนและ มีความอดทนต่อนิสัยบางอย่างที่ยังเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เนื่องจากนิสัยบางอย่างจะต้องอาศัยเวลา ในการเรียนรู้ ซึ่งแต่ละคนมีระยะเวลาในการเรียนรู้แตกต่างกันไป และการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้น ได้ก็ต่อเมื่ออีกฝ่ายเกิดการตระหนักว่านิสัยนั้นๆ เป็นอุปสรรคต่อความสัมพันธ์ หากสามารถทำได้ ทั้งคู่สามารถอยู่ร่วมกับคู่ที่มีบุคลิกภาพแตกต่างจากตนได้โดยไม่ต้องฝืนใจให้ยอมรับตัวตน ของอีกฝ่าย ความสงบสุขในครอบครัวย่อมเกิดขึ้นได้ หนึ่ง คู่สมรสแต่ละคนควรยอมรับลดอัตตา ความเป็นตัวตนของตนเองลงบ้างยอมตัดใจในสิ่งที่ตนชอบส่วนตัวเพื่อเห็นแก่ความสุขสงบ ภายในครอบครัวก่อนสิ่งอื่นเป็นอันดับแรกย่อมจะนำมาซึ่งสัมพันธภาพที่ดีในความสัมพันธ์ ระหว่างสามี/ ภรรยาอีกด้วย

1.4 คู่สมรสต้องปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม สังคมและวัฒนธรรม เนื่องจาก คู่สมรสเหล่านี้ล้วนมาจากต่างวัฒนธรรม เมื่อมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ซึ่งต่างจากสังคมเดิมที่เคยอยู่ เชื่อว่าแต่ละฝ่ายต้องมีบางอย่างที่พึงพอใจและไม่พึงพอใจหรือไม่ได้เป็นไปดังใจคาดหวังหากปรับตัวปรับใจให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและบริบททางสังคมได้เหมาะสมยอมทำให้ทั้งคู่สามารถดำรง ตนอยู่ได้โดยไม่มีความขัดแย้งหรือเกือบกดภายในจิตใจ ทั้งสามี/ภรรยา ควรทำงานบ้านซึ่งเป็นหน้าที่ ในครอบครัวด้วยความเต็มใจ เพราะถ้าหากทำแล้วบ่นจะส่งผลให้อีกฝ่ายเกิดความรู้สึกรำคาญ หงุดหงิด มีอารมณ์โกรธ อันจะก่อให้เกิดบรรยากาศขุ่นมัวในครอบครัวและเสียสัมพันธภาพที่ดี ต่อกันได้ การพูดคุยปรึกษาหารือกันก็เป็นวิธีการหนึ่งที่ดีเยี่ยมของคู่สมรสข้ามวัฒนธรรมควร สื่อสารความรู้สึกที่มีต่อกันเพื่อปรับความเข้าใจ ความเห็นที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ณ เวลานั้น หากมีปัญหา ข้อสงสัยไม่เข้าใจหรือไม่ชอบพฤติกรรมบางอย่างของคู่สมรสหรือมีอะไร ค้างคาใจและมีคำถาม การหันหน้าเข้ากันร่วมปรึกษาหารือเป็นสิ่งที่ควรกระทำอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม ทั้งคู่ควรเรียนรู้ และยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมด้านการคิด การพูด ค่านิยม ทศนคติ การแต่งกาย การรับประทานอาหารและขนบธรรมเนียมประเพณีปฏิบัติ ฯลฯ ซึ่งเป็นรายละเอียดปลีกย่อยที่แตกต่างกันตามเชื้อชาติ ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูล

“พอมายู่ด้วยกันมีปัญหา ทะเลาะกันไม่เข้าใจกัน ไม่มีอะไรจริงแล้วปัญหาก็มีบ้างล้น กับพินก็กัดกัน แต่เราไม่เคยที่จะทะเลาะกันแรง ๆ นะ ก็มีบ้างการพูดกระทบกระทั่ง แต่ผมเดินหนี” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

“วิธีการ ลักษณะการอยู่ การกิน การใช้ชีวิตทุกอย่างมันขัดแย้งกันหมดต้องมีคนหนึ่ง ที่ต้องปรับตัวเข้าหากัน บางทีวัฒนธรรมก็ขัดแย้งกัน แต่ว่าความขัดแย้งบางทีมันก็อาจกลายเป็น ทางสร้างสรรค์ กลายเป็นการพัฒนาการ ทำให้เรียนรู้ปรับตัว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 23 พฤษภาคม 2553)

“มันเป็นความกลมกลืนกันมากกว่า หากต้องทำงานหลัก ๆ เขาก็จะเลี้ยงลูกให้เขาทำทุกอย่าง ชักผ้า ริดผ้า ถูบ้าน เก็บกวาดบ้านทำได้ทุกอย่าง ไม่เกี่ยง ใครว่างก็ทำอย่างกลมกลืนกัน ช่วยกันมากกว่าไม่ได้แบ่ง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

“ไม่ได้ฝึกแต่หลักๆ คืออย่างที่บอก เช่นว่าใครกลับบ้านเร็วก็จัดการ เรื่องอาหาร อย่างวันนี้เขาก็ออกไปเร็ว บางทีมีทำงานวันอาทิตย์ด้วย ผมเป็นคนทำอาหารให้ทำแทนกันได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8, สัมภาษณ์, 30 เมษายน 2553)

2. ปัจจัยภายใน (จิตวิญญาณ)

2.1 กลุ่มสมรสต้องมีความเข้าใจหลักปรัชญาการสร้างครอบครัวอุดมคติอย่างลึกซึ้ง เพราะผ่านการอบรมหลักปรัชญาการสร้างครอบครัวอุดมคติเป็นพื้นฐานอย่างน้อย 1 หลักสูตร จำนวน 5 วันด้วยกันทั้งสองฝ่าย มีความเชื่อเดียวกันคือเชื่อในพระเจ้าว่าเป็นบิดา/ มารดาผู้ให้กำเนิด ฝ่ายวิญญาณเริ่มแรกของมนุษยชาติ ดำเนินชีวิต โดยมีเป้าหมายคือสร้างครอบครัวอุดมคติเพื่อเป็นแบบอย่างแก่ชุมชนสังคมประเทศชาติอันจะนำมาซึ่งความรักสามัคคีและก่อให้เกิดสันติภาพโลก นอกจากนี้ กลุ่มสมรสเหล่านี้ล้วนศรัทธาในแบบอย่างชีวิตและคำสอนของศาสดา คร. ชัน เมียง มูน และภรรยา สมาชิกสหพันธ์ทุกคนมีความศรัทธาในพระเจ้าและใช้หลักปรัชญาการสร้างครอบครัวอุดมคติ เรื่อง “การมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น, การมีมุมมองแบบพระเจ้ามองดูในแง่บวกและความรักที่แท้จริง” เป็นบรรทัดฐานในการดำเนินชีวิต

“แต่ว่าเรามาจากหลักการ กระบวนการ ขั้นตอนเดียวกัน เริ่มตั้งแต่ 3 คู่ 36 คู่ 72 คู่ เป็น 400 ล้านคู่ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นกระบวนการเหมือนกันแม้วัฒนธรรมที่แตกต่างแต่เราก็มีการปรับ เข้าหากันคนละครั้ง วัฒนธรรมใด ๆ ก็ตามที่ซึ่งถูกหล่อหลอมไปสู่วัฒนธรรมหนึ่ง เป็นครอบครัวนานาชาติ ฉะนั้นจึงมีทัศนะและหลักการมาตรฐานเดียวกัน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5, สัมภาษณ์, 29 เมษายน 2553)

กลุ่มสมรสมีความเชื่อศรัทธาในคู่ของตนที่มาจากกระบวนการเม็ชจึงว่าเป็นคู่แท้ และเป็นคนที่ดีที่สุดที่พระเจ้าเป็นผู้ประทานให้ ฉะนั้น ทุกคนจึงเชื่อว่าผู้ที่เป็คู่ของตนจึงเป็นคนที่เหมาะสมกับคนที่สุดเพียงคนเดียวเท่านั้นและเป็คู่แท้ที่ไม่สามารถเปลี่ยนได้และมีผลสืบเนื่องถึงอนาคตหลังความตายด้วยโดยหลักปรัชญาฯ สอนว่าภายหลังความตายจิตวิญญาณยังดำรงอยู่ชั่ววันรันคร์และทั้งคู่จะต้องไปใช้ชีวิตร่วมกันในโลกฝ่ายวิญญาณตลอดชั่ววันรันคร์ อิทธิพลคำสอนดังกล่าวส่งผลให้ “การใช้ชีวิตคู่ในโลกปัจจุบันเป็นตัวกำหนดอนาคตและตัวตนฝ่ายวิญญาณด้วยการทำดี สะสมความดี มีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น” เพื่อจะได้ไปอยู่โลกฝ่ายวิญญาณที่ดี ฉะนั้น เมื่อมีปัญหา/ อุปสรรคเกิดขึ้นในช่วงเวลาของการดำเนินชีวิตคู่ในโลกปัจจุบัน ทั้งคู่ไม่ถือว่าเป็นสาเหตุนำไปสู่การแตกแยกหรือหย่าร้างแต่อย่างใดแต่กลับมีทัศนะว่า “เป็นสิ่งที่ดี” เพื่อหล่อหลอมขัดเกลาให้ทั้งคู่เรียนรู้และปรับตัวเข้าหากันได้อย่างกลมเกลียว รักและผูกพันกันมากขึ้น

“ช่วงแรกมันอาจมีบ้างความยากลำบากจากบุคลิกที่แตกต่างเพราะคนเรามาจากต่าง วัฒนธรรมแต่เรามีหลักการเดียวกันเป็นที่ยึดเหนี่ยว ... การมีรักเดียวใจเดียวไม่มองคนอื่นเป็นความรักแบบใส ๆ เลยมองสามีเราคนเดียว ไม่คิดอย่างอื่นเลยต้องชัดเจน ... ก่อนแต่งเขาได้ศึกษาภาษาไทยเขาเคยเขียนจดหมายเป็นภาษาไทยสามีเขาจะเขียนจดหมายเป็นประจำ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2553)

คู่สมรสต้องพัฒนาหัวใจให้มี 4 หัวหัวใจ 4 แบบหรือสร้างครอบครับบนฐาน 4 ตำแหน่ง กล่าวคือให้พระเจ้าต้องเป็นศูนย์กลางในครอบครัว 1) ตำแหน่งบิดา/มารดา 2) สามี/ภรรยา 3) ตำแหน่งบุตร/ธิดา 4) ตำแหน่งพี่และน้อง หากครอบครัวใดสร้างโดยอาศัยองค์ประกอบบนฐาน 4 ตำแหน่งแล้ว ครอบครัวนั้นจะมั่นคงแข็งแรง คู่สมรสควรมีมุมมองแง่บวกในสายตาแบบพระเจ้า เข้าใจจุดประสงค์ขององค์ที่มีต่อตนและผู้อื่นอย่างแจ่มแจ้ง ว่าเพื่ออะไร จะเห็นสิ่งดีซ่อนอยู่ในสิ่งดูเหมือนไม่ดีของคู่ ความเข้าใจหลักการอย่างลึกซึ้งและสามารถนำมาปรับใช้ในชีวิตสมรสได้จริง ฉะนั้นการมีคู่ที่มีลักษณะที่แตกต่าง เพื่อขัดเกลาสอนตน เปลี่ยนแปลงและเติบโตขึ้นในความเข้าใจ ด้านปัจจัยภายใน (จิตวิญญาณ) เมื่อเติบโตด้านปัจจัยภายในแล้ว ทศนคติมุมมองความคิดพฤติกรรม ซึ่งเป็นบุคลิกภาพภายนอกจะเปลี่ยนตามโดยอัตโนมัติ ในที่สุดเป็นประเด็นปัญหาที่นำไปสู่การขัดแย้งจะลดลงและหายไป ในที่สุด การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ “เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงจากภายในจิตใจสู่พฤติกรรมภายนอก” ซึ่งมีรากฐานมาจาก “ความเข้าใจหลักการ” หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ความเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ” จึงเป็นแนวทางปรับตัวที่สำคัญยิ่งกว่าฝ่ายกายภาพภายนอก

“ผมอยู่ในหลักการ ต้องพยามยามเคยปรึกษารุ่นพี่เขาก็บอกว่าเราเป็นหัวหน้าครอบครัว ต้องอดทนทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวต่อไป ตอนหลัง ๆ ก็ดีขึ้น มองส่วนดีของเขาคือเขาให้ผมลูกได้ซึ่งส่วนนี้ผมทรมานไม่ได้ ตอนหลัง ๆ ก็เริ่มยอมรับได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2, สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2553)

“ตอนนั้นเข้ากันไม่ได้เท่าไรคือทะเลาะกันมาตลอดความที่ไม่เข้าใจ เราหงุดหงิดคือไม่ได้ตั้งใจ เพราะเราโตขึ้นมาในระบบแบบเบ๊ ๆ เป็นบ๊อง ๆ แต่เขายังไงก็ได้ง่าย ๆ ก็เลยเครียดเลยคือไม่เข้าใจจริง ๆ คือการเรียนรู้หลักการเราก็เรียนรู้แต่การที่เอามาปฏิบัติไม่ใช่ง่ายนะจะยากกว่า ความเข้าใจจุดนี้ใช้เวลาถึง 10 ปีถึงจะเข้าใจ ตอนนั้นก็หัวเราะ บอกสิ่งที่เราทะเลาะกันมันโง่งม เขาก็บอกว่าต้องใช้เวลาสิบปีถึงจะ เข้าใจจุด ๆ นี้เราก็เหมือนกัน บางจุด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2553)

คู่สมรสมีเป้าหมายเดียวกันคือมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่นอยู่เพื่อสังคมประเทศชาติและโลก ให้เกิดสันติภาพ เป็นอุดมคติของการสร้างครอบครัวให้บรรลุเป้าหมาย ครอบครัวรับพรแต่ละครอบครัวได้ให้ความสำคัญในวิถีชีวิตประจำวันในภาคปฏิบัติโดยการมีชีวิตผู้อื่น เริ่มจากอยู่เพื่อคู่ของตน

อยู่เพื่อบุตร/ธิดาคือทำเฉพาะสิ่งที่นำความสุขมาให้สามี/ภรรยาบุตร/ธิดา นอกจากนี้ การรู้จักแบ่งปัน ช่วยเหลือผู้อื่นในสังคมก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ครอบครัวควรรับพรถือเป็นแนวปฏิบัติเช่นกัน ทุกคนมุ่งหวัง หากครอบครัวของตนอยู่ดีมีสุข สังคมย่อมสงบสุขด้วยสันติภาพในโลกย่อมเกิดขึ้นได้อย่างแน่นอน หลักปรัชญาที่ใช้ในการครองคู่คือ เรื่อง “การมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น” ภาคปฏิบัติเริ่มจากการเสียสละ ให้กับบุคคลที่ใกล้ชิดคนก่อนสามี/ภรรยาบุตร/ธิดาต่อมาเรื่อง “ความรักรักแท้จริง” รักแท้ยอม ไม่มีเงื่อนไข รักแท้มีแต่อยากจะทำให้สิ่งดีแก่คู่ของตนมีความสุข ทำทุกอย่างเพื่อคนรัก ให้อย่างไม่มีวันสิ้นสุด ให้แล้วให้อีกและสัญญาได้ว่าให้ ให้แล้วให้เลยไม่เคยจดจำ ให้แล้วไม่เคยนับว่าให้ไปกี่ครั้ง ดังคำสัมภาษณ์

“ดิฉันเป็นคู่ไทย-ฟิลิปปินส์ ใช้หลักการรับพรสมรสในการครองคู่ คือ “ความรักที่แท้จริง” และ “การมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น” มาช่วยแก้ปัญหาในด้านความแตกต่างทางวัฒนธรรม ในทุกด้าน คือถ้าเรามีความรักที่แท้จริงต่อคู่ของเรา เราย่อมแค้นความรู้สึกของคู่เราเพราะเรารักเขา อยากให้สิ่งที่ดีแก่เขาอยากให้เขามีความสุขและอยู่เพื่อกันและกัน พยายามทำให้สามี/ภรรยาหรือคู่ของตนมีความสุขอะไรที่ยอมได้ เปลี่ยน ได้ก็ยอมเปลี่ยนเพื่อทำให้คู่ของเรามีความสุข เพราะเมื่อสามีมีความสุขภรรยาก็สุขไปและภรรยามีความสุขสามีก็มีความสุขไปด้วย ต่างฝ่ายต่างปรารถนาให้กันและกันมีความสุขจึงต่างมอบความสุขให้แก่กันชีวิตคู่ก็จะไม่เกิดปัญหา และครอบครัวเรามีแรงบันดาลใจจากการอ่านและศึกษาคำสอนของคุณพ่อทุกๆ วันในตอนเช้าหรือก่อนนอน” (ผู้ให้ข้อมูล, สัมภาษณ์กลุ่ม, 26 มิถุนายน 2554)

“เราจะต้องรู้ว่าเป้าหมายชีวิต คือการสร้างความสุขในครอบครัวเป็นหนึ่งเดียวกัน ไม่ได้ว่าเราจะต้องมีบ้านหลังโตหรือว่ามีรถคันใหญ่ ๆ เพราะฉะนั้นเราต้องทำงาน ๆ ไม่ใช่เพื่อเงิน คือจุดมุ่งหมายเรามองเปลี่ยนไป เรามองว่าทำอย่างไรให้ชีวิตครอบครัวมีความสุข อยู่เพื่อสังคม อยู่เพื่อครอบครัวเราและคนรอบข้าง ไม่ใช่อยู่เฉพาะครอบครัวของเราเอง เพื่อพ่อแม่เรา เพื่อพี่น้องเรา เพื่อญาติเรา เพื่อเผ่าพันธุ์เราเพื่อข้างบ้าน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 12, สัมภาษณ์ 10, กรกฎาคม 2553)

คู่สมรสเหล่านี้มีทัศนะว่า “อุปสรรคเป็นสิ่งทดสอบความรักแท้” ที่มีต่อคู่ของตน เพื่อหล่อหลอมให้ปรับตัวเข้ากันได้อย่างกลมกลืนโดยที่คู่สมรสเหล่านี้ล้วนมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอด้วยการอธิษฐานและศึกษาคำสอนของศาสนทูต คร. ชัน เมียง มูน เป็นกิจวัตรประจำวัน การทำเช่นนี้ถือว่าเป็นการเปิด โอกาสให้พระเจ้าได้ชี้นำการดำเนินชีวิตคู่ให้ราบรื่นและมีความสุข สามี/ภรรยาจะต้องให้ความสำคัญกับครอบครัวและคู่ของตนเป็นอันดับแรกและต้องมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของครอบครัวสามี/ภรรยาควรทุ่มเทใส่ใจดูแลกันและกันให้ได้รับความสุขทั้งกายใจ มีความรักสามัคคีภักดีต่อกัน ดังนั้น แต่ละฝ่ายจึงต่างตอบสนองความต้องการของกันและกัน การปฏิบัติเช่นนี้ถือได้ว่าเป็นการประยุกต์หลักปรัชญา ที่สอนให้ “มีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น” มาปฏิบัติ

ในชีวิตประจำวันให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมจริง ๆ โดยเริ่มในบ้านคนใกล้ตัวที่สุดภายในครอบครัว
คือสามี/ ภรรยาและบุตร/ ธิดา ก่อนที่จะก้าวไปสู่ระดับชุมชนและสังคม

อย่างไรก็ตาม คำสอนตามหลักปรัชญาฯ ให้ความสำคัญกับบุตร/ ธิดาถือว่าเป็นส่วน
สำคัญของครอบครัวที่ช่วยยึดเหนี่ยวความสัมพันธ์ของครอบครัวโดยมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง
ของความสัมพันธ์ ยังเชื่อว่ามีชีวิตหลังความตายซึ่งคู่สามี/ภรรยาจะต้องไปใช้ชีวิตคู่ร่วมกันในโลก
ฝ่ายวิญญาณตลอดชั่วนิรันดร์

ผลของการศึกษาได้ข้อค้นพบแนวทางการปรับตัวในการอยู่ร่วมกันของคนไทยที่สมรส
ข้ามวัฒนธรรม สรุปได้ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงแนวทางของการปรับตัวของคู่สมรสข้ามวัฒนธรรม

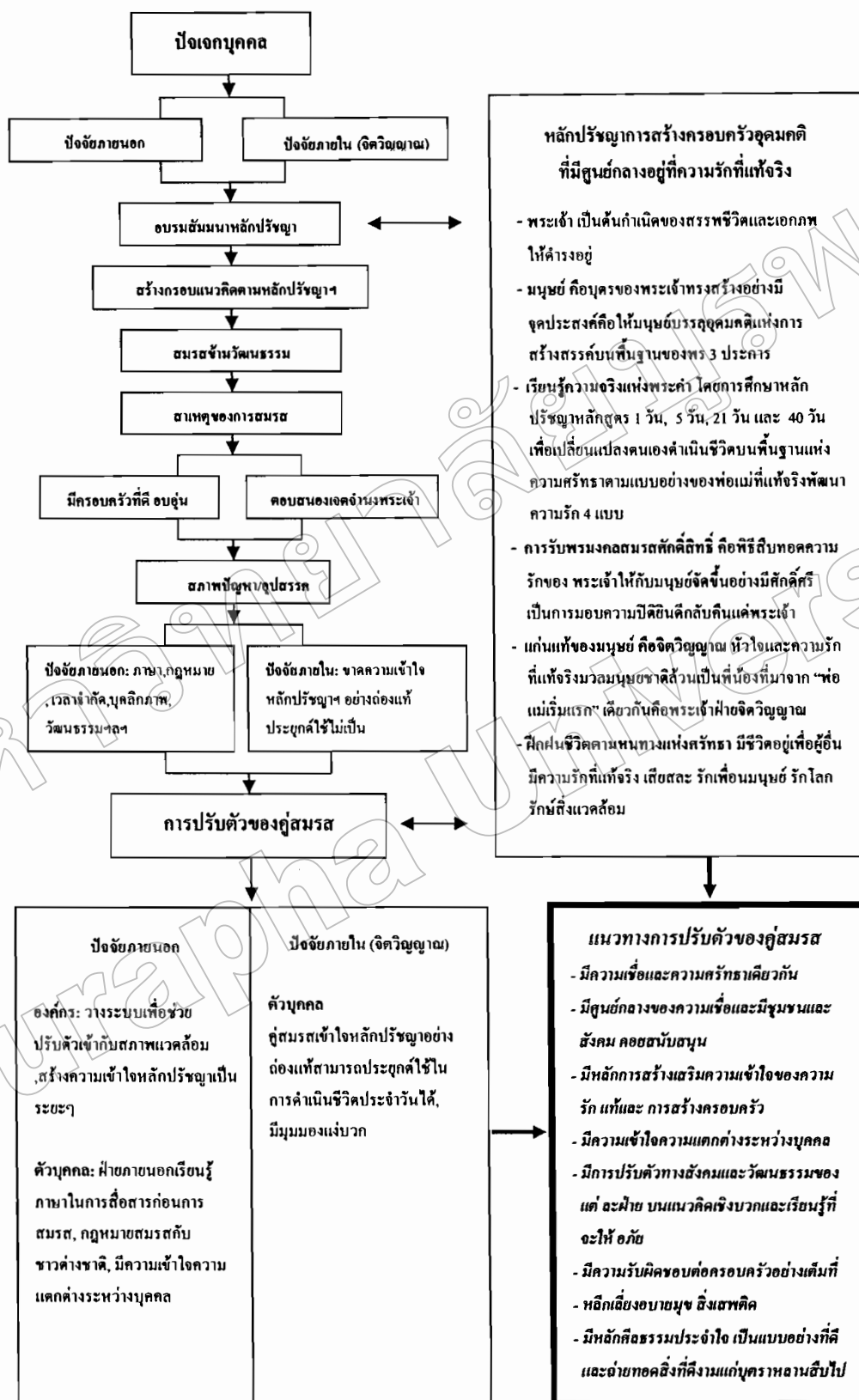
ระดับองค์กร	ระดับบุคคล
1. องค์กรวางระบบเพื่อช่วยปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม 1.1 วางโครงสร้างการดูแลเป็นกลุ่มตามเชื้อชาติ 1.2 ให้เวลาพัฒนาความสัมพันธ์, ศึกษาคู่หมั้นประมาณ 1-10 ปี เพื่อให้เรียนรู้จักกันอย่างถ่องแท้ก่อนที่จะอนุญาตให้เริ่มต้นครอบครัวใหม่ 1.3 จัดกิจกรรมเสริมสร้างความสัมพันธ์โดยจัดทำเป็นโครงการต่างๆ และอบรมสัมมนาเป็นระยะอย่างสม่ำเสมอ	1. ด้านกายภาพ 1.1 เรียนรู้ภาษาในการสื่อสารก่อนการสมรส. 1.2 ด้านกฎหมาย 1.3 คู่สมรสเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคล 1) ยอมรับความแตกต่างด้านบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ทัศนคติและความแตกต่างของวัฒนธรรม 2) เปิดใจยอมรับความคิดเห็นของอีกฝ่าย 3) ใส่ใจความรู้สึกของกันและกัน 4) นึกถึงใจเขาใจเรา 5) รู้จักขอโทษและให้อภัยกันเสมอ 6) ปรับตัวเข้าหากันคนละครึ่งทาง 7) มีมุมมองแง่บวก มองเฉพาะสิ่งที่ดีของคู่ 8) ให้ออกาสกันและกันอยู่เสมอ 9) ลดอดีตที่ไม่ยึดมั่นถือมั่น 1.4 คู่สมรสปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม 1) ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ 2) ทำงานบ้านด้วยความเต็มใจ 3) สื่อสารความรู้สึกของคนให้คู่ทราบเสมอ

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ระดับองค์กร	ระดับบุคคล
2. องค์กรสร้างความเข้าใจหลักปรัชญาให้กับสมาชิก 2.1 คู่มือสมาชิกอย่างเป็นระบบ 2.2 อบรมหลักปรัชญาการสร้างครอบครัวให้ทุกคนเข้าใจ 2.3 ตรวจสอบแรงจูงใจก่อนที่จะอนุญาตให้สร้างครอบครัวใหม่ 2.4 จัดอบรมเป็นระยะๆ เพื่อต่อยอดกลุ่มรศให้ตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนในครอบครัวเพื่อบรรลุอุดมคติ 2.5 มีกำหนดช่วงเวลาให้พัฒนาความสัมพันธ์เพื่อเรียนรู้จักกันและกันอย่างถ่องแท้	2. ด้านจิตใจภายใน (ฝ่ายจิตวิญญาณ) 2.1 กลุ่มรศเข้าใจหลักปรัชญาอย่างลึกซึ้ง 1) กลุ่มรศผ่านการอบรมหลักปรัชญาหลักสูตรเบื้องต้น 5 วันเป็นอย่างน้อย 2) มีความเชื่อในพระเจ้าและใช้หลักปรัชญาเป็นบรรทัดฐานในการดำเนินชีวิตของท่าน สาธุคุณ คร. ชัน เมียง มุน และภรรยา ในการสร้างครอบครัวอุดมคติ 3) มีศรัทธาในกลุ่มของตนว่าเป็นกลุ่มที่พระเจ้าประทานให้เพียงคนเดียวเท่านั้น 4) กลุ่มรศต้องพัฒนาหัวใจให้มี 4 หัวหัวใจ 4.1 แบบ/ สร้างครอบครัวบนฐาน 4 ตำแหน่ง 5) มีมุมมองแง่บวกในสายตาแบบพระเจ้า 6) มีเป้าหมายและอุดมการณ์เดียวกันสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้นในโลกเริ่มจาก “การมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น” 7) มีทัศนนะว่า “อุปสรรคเป็นสิ่งทดสอบความรักแท้” ที่มีต่อกลุ่มของตนเพื่อหล่อหลอมให้ปรับตัวเข้ากันได้ดี 8) วิถีชีวิตมีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับพระเจ้าทุกวัน ด้วย “การอธิษฐาน” ศึกษาคำสอนตามหลักปรัชญาฯ และนำไปประยุกต์ใช้ในวิถีชีวิตประจำวันจริงๆ 9) ให้ความสำคัญกับครอบครัวเป็นลำดับแรกโดยมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง 10) บุตร/ ธิดาเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยยึดเหนี่ยวความสัมพันธ์ของครอบครัว 11) มีชีวิตหลังความตาย จิตวิญญาณคู่สามี/ ภรรยาจะต้องไปอยู่ด้วยกันชั่วนิรันดร์

จากตาราง 6 พบแนวทางการปรับตัว 2 ส่วนคือส่วนของสหพันธ์ฯ ที่วางโครงสร้างดูแล
 อย่างเป็นระบบตั้งแต่เป็นสมาชิกโดยให้การศึกษาอบรมสัมมนาหลักปรัชญาและวิสัยทัศน์องค์กร
 เพื่อปรับมุมมอง ทักษะคติของสมาชิกและสร้างกรอบแนวคิดใหม่ตามหลักปรัชญาคำสอน
 ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนที่สองเป็นส่วนของผู้สมรสข้ามวัฒนธรรมซึ่งเป็นสมาชิกจะต้อง
 ปรับตัว ส่วนแรกคือด้านกายภาพ อันได้แก่ การเรียนรู้ภาษาเพื่อใช้สื่อสาร ด้านกฎหมายการสมรส
 กับชาวต่างชาติ ความเข้าใจความแตกต่างด้านบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัย ทักษะคติและความแตกต่าง
 ทางวัฒนธรรม ส่วนที่สองคือด้านจิตใจภายใน (จิตวิญญาณ) คือความเข้าใจหลักปรัชญาการสร้าง
 ครอบครัวอุดมคติและประยุกต์ใช้ได้จริงในวิถีการดำเนินชีวิตของกลุ่มสมรส

จะเห็นได้ว่ากลุ่มสมรสข้ามวัฒนธรรมในสหพันธ์ฯ มีแนวทางในการปรับตัวบนพื้นฐาน
 “ความเชื่อในพระเจ้า” ซึ่งเป็น “ความเชื่อเฉพาะกลุ่ม” ตามแนวคิดหรือหลักปรัชญาของศาสนา
 คร. ชัน เมียง มูน มีหลักข้อเชื่อสำคัญคือเชื่อว่า “มีพระเจ้าเป็นผู้สร้างสรรพสิ่งเริ่มแรก ยังดำรงอยู่
 เป็นบิดามารดาของมนุษยชาติทุกชาติภาษาและเชื่อเรื่องจิตวิญญาณและชีวิตหลังความตาย” ฉะนั้น
 ความเชื่อจึงเป็นตัวควบคุมบุคคลจากภายในสู่พฤติกรรมภายนอก คือเมื่อกรอบแนวคิดดีย่อมส่งผล
 ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมดี ชุมชนสังคมดีโลกมีสันติภาพตามอุดมคติของหลักปรัชญาที่กล่าวว่า
 “สันติภาพโลกจะเป็นจริงได้ต้องเริ่มจากสถาบันครอบครัวอันเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของสังคม
 มีสันติภาพก่อน เมื่อสถาบันครอบครัวมีสันติภาพย่อมส่งผลให้ชุมชน สังคมประเทศชาติและโลก
 เกิดสันติภาพด้วย” ดังนั้น การสมรสข้ามวัฒนธรรมตามหลักปรัชญาฯ จึงเชื่อว่าเป็นหนทางไปสู่การ
 สร้างสันติภาพโลกให้เกิดอย่างแท้จริงสามารถสรุปเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ภาพที่ 2 สรุปการสมรสข้ามวัฒนธรรมและแนวทางการปรับตัวของคู่สมรส